

Hoàng Huynh

Contents

Hoàng Huynh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	37
7. Chương 7	45
8. Chương 8	52
9. Chương 9	57

Hoàng Huynh

Giới thiệu

Thể loại: cung đình, huynh đệ văn, ngược luyến, HEĐối với vị hoàng huynh của mình, Cao Thiên chính là không còn bi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-huynh>

1. Chương 1

Trời đã bắt đầu vào thu. Ở kinh thành, đây là mùa khiến lòng người say đắm nhất, rất nồng nàn lại thanh tĩnh.

Mấy năm liền mưa thuận gió hoà. So với các vị tiền nhân trước đây dụng binh quá nhiều vào việc đánh chiếm mở rộng đất đai khiến dân chúng lầm than, thì đến nay, sự anh minh, nhân hậu của Thái tử và Ngũ vương gia đã giúp cho phụ hoàng bọn họ từ một quốc gia bại hoại thất sắc, một tay sửa sang một lần nữa trở nên toả sáng chói rọi.

Không chỉ có thế, Ngũ vương gia anh dũng thiện chiến, khiến không ít các quốc gia láng giềng từng nhiều lần sang xâm chiếm đến nay toàn bộ thần phục, hàng năm tiến cống. Quốc nội cũng nhờ chính sách dân giàu của Ngũ vương gia mà hoàn thành được những việc mãi vẫn chưa làm. Rốt cuộc sau ba mươi năm, quốc gia cũng khôi phục, trở lại thời kì cường thịnh nhất của Trữ quốc.

Bởi đủ mọi loại nguyên nhân, bách tính môn đúng là đối Thái tử cùng Ngũ vương gia là muôn vàn yêu kính, như thủy triều sóng xô bàn luận liên miên không ngớt. Tuy nhiên với Thái tử mà nói, đau đớn nhất chính là: bách tính môn sở dĩ cũng yêu kính y, chẳng phải bởi y có bao nhiêu chiến tích xuất sắc, mà bởi vì y đã anh minh tín nhiệm trọng dùng người huynh đệ đệ mẫu: Ngũ vương gia Cao Thiên.

Nói cách khác, trong dân chúng cũng như các vị thần tử cảm nhận thì Cao Thiên kia chính là đại quốc công thần, ở vị trí cao hơn tất cả mọi thứ. Thái tử có hần phụ tá, chính là không biết đã tu luyện mấy đời

phúc khí.

Nói cách khác lần cuối, chính là: lòng dân toàn bộ đều hướng tới Ngũ vương gia Cao Thiên. Nếu có thể điều tra ý dân, tối thiểu cũng phải tới tám phần trong đó đồng ý để Hoàng thượng sửa chiếu lập Cao Thiên làm thái tử.

Hôm nay vừa mới lập thu, trăm mê vào tu đạo luyện đan hoàng đế đã lâu không còn quan tâm triều chính, mọi sự đều nằm trong tay Thái tử cùng Ngũ vương gia Cao Thiên. Chẳng qua vì vẫn một lòng tôn kính phụ hoàng, mà bọn họ vẫn là ngồi tại vị trí của Giám quốc Thái tử và Định quốc vương gia nghe các vị đại thần tấu chương thôi.

Năm nay Trữ quốc không có thiên tai. Mấy năm tiền đồn sức đắp đê sông ngòi nên hiện tại cũng có thể coi làm sóng yên biển lặng. Vì thế, triều đình quyết định không bắt các nước chư hầu phải tiến cống hàng năm nữa.

Các quốc gia này lại thỉnh cầu đem công chúa tới cầu thân nhằm chán gì đó, thật sự không có cái gì mới mẻ. Càng nghe Cao Thiên cùng Thái tử Cao Ca mơ hồ hồ muốn ngủ.

—

Cuối cùng các vị đại thần cũng đều tản đi. Cao Thiên từ chỗ ngồi của Định quốc vương gia đứng lên, kéo lại thắt lưng, ngẩng đầu nhìn về phía trước, ánh mắt xẹt qua chỗ Giám quốc Thái tử long tọa của Cao Ca, khoé miệng liền nhếch lên một mặt ý cười cực kì nồng nàn, hướng Cao Ca nói: “Hoàng huynh, hôm nay là ngày lập thu, phủ của thần đệ vừa vận chiêu hồi được một đầu bếp từ phương nam, nghe nói tài nghệ đôn xà canh vô cùng hảo, mấy món nổi danh khác của phương nam làm cũng rất xuất sắc, không biết có vinh hạnh thỉnh hoàng huynh tới phủ thần đệ nếm thử chút mới mẻ tư vị này không? Cũng không uống công đầu bếp kia đã tới phủ ta rồi, như thế nào?”

Cao Ca cười khê, như mây bay gió thổi, thanh âm ôn thuận như châu như ngọc, cực kì dễ nghe nói: “Thật sao? Nghe đệ nói ngón trỏ của ta cũng đã đại động(1) rồi. Nhưng thật không khéo, hôm nay Cửu đệ Vân nhi đã mời ta trước rồi, buộc ta phải đáp ứng hần. Đầu bếp trong phủ Ngũ đệ chắc cũng không vội đi, không bằng ngày khác ta đến từ từ thưởng thức có được hay không?”

Cao Thiên thần sắc dường như bị kim hãm, trên mặt ý cười càng phát ra ầm ập, từng bước ngăn cản Cao Ca, nói: “Hoàng huynh thật cứng chiều Cao Vân, cơ hồ quên mất ta thế nào cũng là một đệ đệ của huynh. Từ lúc phụ hoàng lập ta thành Định quốc vương gia đến nay, hoàng huynh như là càng ngày càng ly xa ta, khiến cho đệ đệ này dù trong tâm có muốn thân cận một chút cũng không có biện pháp. Đều là đệ đệ của người, hoàng huynh vì có gì lại như vậy? Bên trọng bên khinh, chẳng lẽ không sợ ta tổn thương hay sao?”

Cao Ca thu lại nét hoan hỉ trên khuôn mặt, nghiêm nghị nói: “Thiên nhi, người không được nói vậy. Nếu buổi nói chuyện này loan truyền ra ngoài, làm sao tránh được tin đồn thổi, thái tử cùng Ngũ vương gia bất hoà. Đây chính là chuyện khiến quốc gia đại sự dao động. Người hiện giờ đã là Định quốc vương gia, mọi việc nên lấy đại cục làm trọng, không nên lấy tâm tính trẻ nhỏ ra nói. Vân nhi dù sao cũng còn nhỏ, người cùng hần tranh cái gì.

Ta chắc chắn sẽ đáp ứng, sau này tới chỗ người ngoạn, có được hay không?”

Cao Thiên hừ một tiếng, nói: “Hoàng huynh vẫn là nhất định không tới phủ của ta đúng không? Cần gì phải nói văn hoa! Lời hứa chắc chắn kia của người coi như chẳng bao giờ thực hiện được đi.” Hần tiến thêm một bước, vươn tay ngụ tại trên vai Cao Ca, sắc bén ánh mắt nhìn đối phương: “Hoàng huynh, lúc này nhất định là không thể cho thần đệ toại ý hay sao? Không để Vân nhi sang một bên được hay sao?”

Cao Ca mặt hơi biến sắc, hai tay đẩy Cao Thiên ra, ôm bụng kêu ai oán: “Ôi, ôi, ta.... Bụng của ta, sao đau thế này?!? Không được rồi! Chắc chắn hôm qua ăn vụng chút thịt kho tàu ở ngự thiện phòng, kết quả là bụng đau thế này a, ôi, ôi...” Y nói xong liền xoay người chạy nhanh về phía sau điện, miệng rên rĩ không ngừng, chẳng còn đâu phong thái của một Giám quốc thái tử nữa.

Cao Thiên một quyền đánh nát cái chặn giấy hình rồng thượng sư tử, trong lòng oán hận: “Người... người cuối cùng cũng vẫn dùng chiêu này! Được thôi, chạy, chạy đi, ta xem người còn có thể chạy tới khi nào? Mặt ngoài hướng tới thiên hạ bày ra một bộ huynh đệ hoà hảo cảnh tượng, trong khi đó lại ngầm mượn

Cao Vân gây bất hoà với ta. Cao Ca, người... người thực sự nghĩ ta dễ gạt như vậy sao? Nếu không phải đối với người còn lại kia một mảnh cảm tình, hừm, ta đã chẳng đợi đến ngày hôm nay. Người liền không phải đã ảo tưởng ta yêu người, yêu đến độ không dám làm gì người nữa chẳng? Phi, người đã bắt nhân, đừng trách ta bất nghĩa. Thiên hạ tuấn nam mỹ nữ đâu có hiếm, ta sao có thể vì người mà thần hồn điên đảo được đây? Hôm nay lập thu, người không chịu cho ta toại ý. Vậy chờ đi hoàng huynh, tới Trung thu, thần đệ nhất định sẽ tặng cho người một phần hậu lễ.”

Vào giờ khắc này, Cao Thiên rốt cục cũng hạ được quyết tâm trong lòng, thứ làm vài năm nay hấn do dự, thủy chung không chịu thực thi.

Người trong thiên hạ đều biết, Trữ hội để trầm mê luyện đan tu đạo, bởi ăn một lượng quá lớn đan dược, cơ thể tích độc thậm sâu, nên cả ngày chỉ ở Thiên Thu cung tĩnh dưỡng, hầu như không còn để ý tới quốc sự. Mà nội tình thông tin Ngũ vương gia nắm bắt trong tay, những thần tử dân chúng bình thường còn xa mới đạt được. Hấn từ chỗ ngự y chăm sóc hoàng thượng biết rằng, phụ hoàng của hấn, người chưa một khắc nào khiến cho hấn cảm nhận được một tia tình thương giữa cha và con, tuyệt đối chỉ sống được không quá ngày mười lăm tháng tám này.

Ngồi yên lặng bên bậc cửa sổ, nhìn ngoài kia từng phiến lá của cây ngô đồng rụng bay theo gió, hai hàng lông mày của Cao Thiên nhẹ nhàng nhíu lại, khiến khuôn mặt anh tuấn xuất sắc có thể làm đại đa số nữ tử nhìn thấy không khỏi thét vang ngưỡng mộ hiện lên một tia thâm trầm quyết liệt.

Hấn đã cân nhắc kĩ lưỡng kế hoạch soán vị của mình. Hấn chỉ có thể dùng bốn chữ: “Thiên y vô phòng” để hình dung kế hoạch này.

Đây không phải là tự đại. Thực tế, khi Cao Thiên đối mặt với địch nhân, ngoài việc luôn tin tưởng vào khả năng của bản thân, hấn luôn luôn ngầm đánh giá cao địch nhân. Như vậy mới có thể định ra được một kế hoạch hoàn mỹ, đưa địch nhân vào bẫy một lưới bắt hết.

Kế hoạch này mấy năm trước hấn đã bắt đầu âm thầm gây dựng, đến bây giờ nhân sự đã muốn an bài, chỉ cần lão thiên gia ưu ái hấn thêm một lần nữa, cho hấn một chút vận khí, không, chỉ cần lão thiên gia không quấy rối hấn thì kế hoạch này chắc chắn mã đáo thành công.

Chẳng qua, Cao Thiên vẫn là không dám phớt lờ. Hấn từ nhỏ đã yêu quý hoàng huynh, người duy nhất trên đời này hấn không thể nhìn thấu tâm can. Có khi khôn khéo tinh ranh, có khi lại ngô nghê như ngư. Nếu không phải ngẫu nhiên nhìn thấy ánh mắt y loé lên tinh quang về phía mình, Cao Thiên hội sẽ không một chút nghi ngờ, hoàng huynh của mình là một con ngư già dễ dàng có thể dắt mũi.

Tuy nhiên, có một điều hấn có thể khẳng định, cũng vì điều này mà hấn tối tin tưởng kế hoạch của mình sẽ thành công, đó là: vô luận Cao Ca kia có đại trí giả ngu, thì vẫn là đại ngu tối trí, y chỉ là một người đặt quá nặng tình cảm. Đúng vậy, y là như vậy. Đối với hoàng đệ cứ luôn nghiêm trọng uy hiếp địa vị của y như ta, ngoài việc âm thầm gây bất hoà với ta, thế nhưng tuyệt nhiên không có một động thái nào kiềm chế mọi hành động của ta. Giải thích cho điều này, chỉ có thể là bởi sợ chính y bị thương tổn, đau lòng.

Khoé miệng Cao Thiên lộ ra một tia cười lạnh: Đối với một người dễ bị tình cảm chi phối như vậy, tuyệt đối không khó đả bại.

Quơ quơ chén rượu trong tay, trong mắt Cao Thiên ánh lên một mảnh xơ xác tiêu điều: “Hoàng huynh, đây là do người bức ta. Thắng làm vua, thua làm giặc. Dù ta có binh bại, trở thành phản đồ, cũng tuyệt không nguyện ý chỉ có thể nhìn người từ phía xa. Ta muốn đem người mãi ở bên cạnh ta, khiến người trở thành nam nhân của ta, sau đó không tiếc nuôi... đem người vứt bỏ.”

Hấn bỗng nhiên cất tiếng cười to: “Ha ha ha, kỳ thật trên đời này, không có chuyện một người vì không có ai đó bên cạnh mà không thể sống nổi, hoàng huynh người có hiểu không? Nếu phải lựa chọn giữa mỹ nhân và giang sơn, chỉ cần không phải là một tên ngốc tử, thì đều là lựa chọn giang sơn. Bởi lẽ... bởi lẽ có được giang sơn, là có mỹ nhân, nhiều không đếm được a, ha ha ha.”

Tiếng cười bỗng im bặt, khuôn mặt Cao Thiên lại tràn đầy một bộ oán hận: “Ta cứ để người thân thiết với Cao Vân, không cần thân thiết với ta. Ta cứ để người trốn tránh ta. Ta đã cho người biết rõ tâm ý của ta,

lại còn nhần tâm dùng nó để tự kiểm chế mình. Hừm, ta muốn bắt ngươi phải hối hận, ta muốn ngươi phải nhìn lại xem, Cao Thiên ta đây có phải cả đời không rời xa ngươi được, ta phỉ vào...” Theo trong lời nói, chén rượu Cửu Long quý báu trong tay hắn vỡ tan.

Hội đệ năm thứ ba mươi hai, giờ Tí mừng Năm tháng Tám, Trữ Hội đệ vì ăn quá nhiều tiên đan mà ghi tên mình vào sổ tử, vĩnh biệt hồng trần. Thái tử Cao Ca kế vị, lấy hiệu Lan đế.

Mười ngày sau, Ngũ vương gia Cao Thiên cầm di chiếu thật sự, dẫn quân bao vây hoàng thành, trước mặt bá quan văn võ tuyên bố Trữ Hội đệ trước khi chết từng bí mật viết ra một đạo thánh chỉ, nói rằng Thái tử tư chất bình thường, không đủ khả năng làm vua nên sửa di chiếu lập Ngũ vương gia Cao Thiên lên làm thiên tử.

Tuy rằng tất cả thần tử đều hiểu rõ đây là chuyện không thể, nhưng hiện tại binh quyền đã hoàn toàn rơi vào tay Cao Thiên, hơn nữa tuyệt đại đa số thần tử đều là tâm phúc của Cao Thiên, bởi vậy lập tức tán thành. Mới kế vị được mười ngày, Lan đế ngay tại tình huống này đều không cách đối phó, dễ dàng bị phế đi vị trí hoàng đế của mình.

Mà cũng bởi y không có kết bè kết phái, cho đến cuối cùng cũng không có một vị thần tử tâm phúc nào, càng không có một thần tử trung nghĩa thay hắn đứng lên nói một lời công đạo. Bởi mọi người trong lòng đều đã rõ ràng, Đại Trữ quốc có thể không có Cao Ca, nhưng quyết không thể mất đi Cao Thiên. Hơn nữa, trong triều đình có những người tự coi là trung thần, mấy năm trước đã sớm bị Cao Thiên tìm đủ mọi lý do đẩy tới những nơi thâm sơn cùng cốc rồi.

Cung Ngự Tú, Cao Ca nửa nằm nửa ngồi trên long sàng tinh xảo, thất thần nhìn một cái mộc nhân phía đầu giường. Sau một lúc lâu, y đưa tay cầm nó lên, đối với nó cười khổ: “Thiên nhi, ngươi... rốt cục ngươi vẫn cứ làm. Quả nhiên ngươi so với ta tuyệt tình hơn. Xem ra mấy năm nay nhường nhịn ngươi cũng không thể hoà tan được dã tâm của ngươi.... Ngươi cứ luôn lấy lý do thích ta để bức bách ta, hoá ra, hoá ra thứ ngươi thích, chính là như vậy a, ha ha ha, Thiên nhi, ngươi quả thật là đệ đệ tốt của ta a.”

Một thái giám vội vàng chạy vào, la lên: “Hoàng thượng, Ngũ vương gia đã muốn tiến đến nơi này, Người mau mau chạy trốn. Người ta nói thắng làm vua, thua làm giặc, hiện tại đại cục đã an bài, Ngũ vương gia nhất định sẽ không buông tha Người đâu. Chỉ đến khi Người chết, hắn mới an tâm thoải mái ngồi trên long ỷ kia a. Hoàng thượng, lão nô ở đây làm thế thân cho Người, Người... Người mau mau đổi y phục với lão nô rồi trốn đi.”

Cao Ca ngược mắt nhìn, mỉm cười, gương mặt vốn đã thanh tú bởi nụ cười này mà thêm phần quyến rũ, thanh âm của y vẫn như cũ ôn nhuận êm tai: “Ngươi cho là... Trẫm có thể chạy thoát được sao? Vô luận trẫm có thay bất kỳ loại y phục gì, đều không thể gạt được ánh mắt lũ lang sói của Thiên nhi. Huống chi, trẫm mặc dù có thể chạy thoát bây giờ, liệu có thể trốn cả đời?”

Y nhẹ nhàng lắc đầu: “Không thể nào. Trẫm là Đại Trữ quốc hoàng đế. Mặc dù chỉ có thể tại vị mười ngày, nhưng loại hành vi trốn chạy nhục nhã đó, trẫm không làm được.”

Y đứng lên, một lần nữa cầm theo chén rượu, bình tĩnh tiêu sái đến trước tấm gương đồng, chỉnh trang lại chính mình y phục. Sau đó quay người, liền lẳng lặng đứng như vậy, tựa hồ như đang chờ đợi. Không phải chờ đợi người đến dọa đánh dọa giết để oán vị, mà là chờ đợi đệ đệ thân thiết của mình chiến thắng trở về.

Ngoài dự kiến của Cao Ca, Cao Thiên cũng không có dẫn theo đám thủ hạ mang những đôi mắt đỏ ngầu xông vào Ngự Tú cung. Phía sau hắn chỉ có năm người, nhưng qua y phục của những người này, Cao Ca cũng hiểu được, ngày hôm nay y không có đến nửa cơ hội đào tẩu, thậm chí là tự sát. Bởi năm người kia, đều là những cao thủ đứng đầu võ lâm, hơn nữa đều là những thành viên thượng đẳng.

“Ngũ đệ thật đúng là quan tâm tới trẫm quá a, đều là những thành viên thượng đẳng, chắc chắn, đừng nói là đối phó với một người đã mất đi khả năng phản kháng như trẫm, kể cả có thiên binh vạn mã cũng không làm khó được các cao thủ đây a~” Cao Ca bình tĩnh hướng ánh mắt tới đệ đệ Cao Thiên của mình, trong giọng nói bao hàm một tia châm chọc.

Cao Thiên cười lạnh một tiếng nói: “Hoàng huynh nói đùa! Nếu thần đệ muốn đối phó ngươi, một người là

đủ, đâu cần bọn họ tới vương chân vương tay. Bọn họ tiến cung chẳng qua là phần thưởng thần đệ đã hứa, cho họ một lần ngao du hoàng cung thôi!”

Lời này có thể coi là cuồng vọng tới cực điểm. Tuy nhiên Cao Ca cũng phải thừa nhận, Cao Thiên đích thực là có cơ sở để mà cuồng vọng. Ngay từ nhỏ võ công của hắn là thiên phú, đã khiến người thường theo không kịp.

Vừa học đạo trị quốc, lại say mê võ thuật, mà sư phụ của hắn lại là một vị kỳ nhân trên giang hồ, không bao giờ thu nhận đệ tử. Không biết vì sao khi nhìn thấy hắn đã yêu quý, đem công phu đặc ý nhất của mình truyền thụ cho hắn. Tiên quả linh đan cũng cho ăn rất nhiều, khiến cho Cao Thiên tuy tuổi còn nhỏ, mà nội ngoại công lực đều vô cùng tuyệt hảo.

Xem ra nếu Cao Thiên muốn động thủ với mình, thật đúng là không cần năm cao thủ kia. Cao Ca một lần nữa cười khổ. Khi hiểu rõ được điều này, đồng thời y cũng hiểu ra bản thân vô dụng như thế nào. Trong di chiếu giả mạo mà Cao Thiên cầm trong tay kia, không phải là không có ý đúng. Y tư chất tầm thường, không đủ khả năng làm hoàng đế. Y thở dài, quay đầu đi nơi khác: “Thiên nhi, người cũng không nên tự xưng thần đệ với ta nữa. Nói đi, rượu độc hay lựa trắng. Ha ha, ta nghĩ tình huynh đệ bao năm qua, chắc người không nhẫn tâm cho ta chết không toàn thây chứ?”

Cao Thiên run lên, hắn hiểu rất rõ, hôm nay mình có thể thuận lợi đứng nơi này, chính là bởi vì tình huynh đệ mà nam nhân kia đối với mình. Tuy nhiên cùng lúc đó, từng tế bào trong cơ thể hắn lại trào dâng một niềm vui sướng không thể kiềm chế, đó là rốt cục cũng có thể khống chế hoàng huynh trong tay.

“Hoàng huynh người nói gì vậy?” Long mi Cao Thiên khẽ nheo lại, ra vẻ kinh ngạc nói, bước chân lên thêm một bậc thang. Bình thường hắn đã cao hơn Cao Ca một cái đầu, nay dù có ở bậc thấp hơn, nhưng tầm mắt có thể ngang nhau. Miệng hắn khẽ nhếch lên một vẻ tươi cười lừa người: “Hoàng huynh, còn nhớ rõ một tháng trước người đã đáp ứng thần đệ, Trung thu sẽ tới phủ của thần đệ ngoạn hay không? Ngắm lại trước đây người luôn viện đủ mọi lí do làm trái lời hứa, cho nên hôm nay thần đệ sáng sớm đã tự mình tới đây mời người.”

Cao Ca khi nãy nói xong, liền bình tĩnh uống một ngụm rượu trong chén y vẫn cầm, kết quả chưa kịp nuốt xuống, nghe được những lời đặc ý Cao Thiên nói ra, y không thể kiềm chế, “phụt” một tiếng đem toàn bộ ngụm rượu phun ra ngoài, chính là trên mặt Cao Thiên.

Tên khốn kiếp này như thế nào lại... Như thế nào lại có da mặt dày như vậy? Cao Ca bất lực thầm nghĩ. Đã bức vua soán vị như vậy, như thế nào... như thế nào còn mặt mũi mời ta tới phủ của hắn để thực hiện lời hứa chứ. Y trộm nghĩ, trên đời bản thân gặp không ít những tên vô sỉ, nhưng không ngờ tên vô sỉ nhất trong số chúng lại là đệ đệ của mình.

Biểu tình đặc ý trên mặt Cao Thiên lập tức cương lại, hắn đưa tay lau chỗ rượu, trong mắt ánh lên tia lửa giận: chết tiệt, Cao Ca nhất định là cố ý. Y mà cũng dám phun rượu vào mặt mình.

Kỳ thực hắn đã nghĩ oan cho Cao Ca. Y sở dĩ đem toàn bộ chỗ rượu quý đó phun ra là bởi những lời vô sỉ không ai đoán được mà Cao Thiên đã thốt ra.

Đang muốn lau số rượu trên mặt, bàn tay Cao Thiên bỗng nhiên ngừng lại. Nghi hoặc liếc Cao Ca một cái, ngón tay khẽ đưa gần lên mũi ngửi một chút, sau đó liền thay đổi sắc mặt, kinh hãi nhìn về phía Cao Ca. Trong khi đó, Cao Ca lúc này đang khiếp sợ hành vi vô sỉ của đệ đệ bỗng nhiên lấy lại tinh thần.

Y chưa xót cười, giơ chén rượu trước mặt Cao Thiên cười: “Thế nào, Thiên nhi. Hoàng huynh ta đây thật cẩn trọng đi. Vì lo lắng lãng phí độc rượu của người, đã tự mình chuẩn bị. Kỳ thực vốn không muốn nói cho người biết, bởi ta muốn thấy biểu tình của người, khi nhìn thấy ta học máu, liệu có kinh ngạc hay không, liệu có đau lòng hay không?”. Cao Ca nói xong, liền uống một ngụm lớn rượu.

Tuy nhiên lần này, động tác của Cao Thiên so với y nhanh hơn một bậc, Cao Ca vừa mới nâng được chén rượu lên tới miệng đã trúng ngay một đòn sau gáy, khiến toàn bộ số rượu trong miệng lần nữa bị y phun hết ra ngoài, chẳng qua là không phun lên mặt Cao Thiên mà thôi.

“Chết tiệt, người... Người mà cũng dám đi tìm cái chết, Cao Ca, ta... Ta sẽ không bỏ qua cho người, người mà cũng dám trước mặt ra đi tìm cái chết.” Cao Thiên nổi giận lôi đình, động tác trên tay tuyệt đối không

chậm, lấy từ trong túi bên hông một chiếc bình sứ, đổ ra một viên hoàn đan màu đỏ thẫm, không nói hai lời nhét vào miệng Cao Ca.

Hoàn đan kia vào miệng lập tức tan ra, khiến Cao Ca muốn đem nó nhỏ ra cũng không kịp. Y kinh hãi nhìn Cao Thiên, lắp bắp hỏi: “Thiên nhi, người... Người cho ta ăn cái thứ gì vậy?” Rồi y chợt cau mày: “Ừm, hương vị cũng không tồi, rất thơm, nếu không bị người bắt ép như vậy thì coi như là hoàn mỹ rồi.”

Cao Thiên vô lực muốn ngã ngồi trên mặt đất: lại nữa, tới thời điểm như vậy, y còn có thể thản nhiên bình luận hoàn đan hương vị tốt xấu thế nào. Dù có nghi hoặc nhìn y, bằng con mắt hoả nhãn kim tinh lợi hại thì cũng không thể phát hiện ra một chút nguy trang ở y. Ừm, không nên nói là nguy trang, bởi Cao Ca thực có thể tỏ ra như vậy, y quả thực là người dễ bị người khác dắt mũi ư?

Cao Ca thấy đệ đệ của mình để lộ ra loại biểu tình nghiêng răng, nghiêng lợi, trong lòng không khỏi phát lạnh, cúi đầu nhìn chén rượu độc trên tay: ai ai, đã chẳng còn chút nào, thật đáng tiếc, đây chính là hạc đỉnh hồng quý báu a~ Tốt xấu thế nào đây vẫn là loại độc hảo hạng a

~“Thiên nhi, rốt cuộc đây là cái gì? Người sẽ không hận hoàng huynh tới mức này đó chứ? Định dùng một viên hoàn đan tra tấn trăm tới chết sao?” Cao Ca thực là nhịn không được, trong tay áo y còn cất giấu một thanh trủy thủ, nếu quả thực Cao Thiên muốn dùng độc tra tấn y, dùng đao nhỏ tuy có đau một chút nhưng y nhất định không thể chịu nhục.

Y vừa dứt lời, Cao Thiên với cái giọng “nói với người cũng chỉ tốn hơi thừa lời”, rất nhanh nét mặt biến đổi, cười lạnh nói: “Hoàng huynh, người lại như vậy nữa rồi, tính đại trí giả ngu sao? Haha, được lắm, ta thật muốn nhìn xem người có thể giả vờ tới khi nào.” Hắn một phen nắm lấy tay áo Cao Ca, kéo y đi xuống.

Cao Ca cũng nhanh chóng khôi phục bộ dáng thanh cao, trong lòng không khỏi cười khổ, thầm nghĩ: đại trí giả ngu ư, Thiên nhi, người quả thật đánh giá ta quá cao rồi, ta thực sự có bản lĩnh đại trí giả ngu như người nói, thì hiện tại người liệu có thể vênh váo tự đắc đứng trước mặt ta sao? Ai, nói đi cũng nói lại, cho dù ta có thật sự đại trí giả ngu, thì cũng không muốn làm... Ta là làm không được loại chuyện tuyệt tình như người, tranh đấu trận này, ngay từ đầu bản thân ta cũng đã muốn thua.

Cao Ca có thể nói là một người cực kỳ kỳ quái. Y ngẫu nhiên có thể khiến cho người xung quanh mình thập phần ấn tượng, tỷ như y chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấu suy nghĩ của người bên cạnh, khi đó, trong mắt y sẽ sáng lên một tia lợi hại. Đáng tiếc, đó dù thế nào cũng chỉ là ngẫu nhiên mà có thôi. Con người y, đúng như một loại khác mà Cao Thiên đã hình dung, là một người chỉ thích yên vui, tính tình ôn nhu, nặng tình nặng nghĩa, là một người vì nể mặt mà có thể để người ta dắt mũi.

Tuy nhiên chỉ vài lần ngẫu nhiên để lộ ra mấy biểu hiện khôn khéo, khiến cho từ đó về sau nói cái gì Cao Thiên kia cũng không chịu tin y đích thực là kẻ dễ bị dắt mũi. Một người luôn dễ dàng bị nhìn thấu, lại bị Cao Thiên khôn khéo vô cùng kia quá dễ cao. Việc Cao Ca có thực sự đại trí giả ngu hay không, đến nay vẫn chẳng ai biết, tuy nhiên Cao Thiên vẫn bất chấp tin tưởng rằng, y nhất định là như vậy.

Nỗi đau khổ bị đệ đệ bức thoái vị đã bị những sự việc liên tiếp xảy ra ném qua một bên, Cao Ca liên nhanh chóng khôi phục lại bản tính của mình. Giống như bây giờ, khi bị Cao Thiên túm chặt tay kéo xềnh xệch ra khỏi cửa cung, y bỗng nhiên nhớ ra hô lớn: “A, Thiên nhi, người... Người là muốn dẫn ta đi đâu? Người không phải muốn đem ta đi huỷ thi diệt tích, sau đó ra ngoài tuyên bố Hoàng Thượng mất tích ở đâu không rõ đó chứ?”

Cao Thiên cười lạnh một tiếng, túm Cao Ca đẩy về phía chiếc xe ngựa hoa lệ. Hắn nhìn Cao Ca, lạnh lùng ra lệnh: “Đi lên! Không phải vừa rồi ta mới nói sao? Ta muốn đón người tới phủ để ngắm trăng a.” Nói xong, nhìn thấy Cao Ca len lén lùi về phía sau định trốn, ánh mắt lập tức loạn phiêu, bồi thêm một câu: “Hôm nay, người dù có tiêu chảy đến chết, đau tới nứt cả đầu, chân bị rút gân không đi đứng được, răng đau không ăn được bất cứ gì, tóm lại, cho dù người toàn thân xương cốt đều dập nát, cũng phải đi cho ta!”

Vừa dứt lời, hắn ôm lấy Cao Ca đang rất không muốn nghe lệnh, không nói hai lời nhét y vào trong xe ngựa.

(1) Ngón trở của ta cũng đã đại động: Ý của Tiểu Ca kiểu như đã thềm rõ giải rồi

2. Chương 2

Bên trong hoàng cung thật sự rất hỗn loạn, nhưng bên ngoài dường như không có chuyện gì xảy ra, thập phần yên lặng. Bách tính môn lúc đó căn bản chẳng biết, chỉ trong một khoảnh khắc, hoàng đế của họ đã được thay đổi. Bọn họ đều đang cao hứng ở trong nhà chuẩn bị các thứ cho đêm trăng tròn sáng nhất trong năm.

Trong xe ngựa, Cao Ca ánh mắt kinh nghi bất động nhìn Cao Thiên, nghĩ mãi về việc vì sao trong lúc này hắn còn muốn bắt y về phủ ngắm trăng? Cuối cùng nhịn không được, y đành chần chờ hỏi: “Thiên nhi, ta có chuyện muốn hỏi, ngươi bây giờ còn vì hoàng huynh đã bị hạ bệ long ý này mà vui lòng giải đáp không?”

Cao Thiên tức khí hừ một tiếng xem thường, nghĩ thầm, trông có vẻ tinh thần lạc quan của y lại tới nữa rồi, khẩu khí kia mà là của một người vừa bị hạ bệ khỏi long ý hay sao? Hắn liền “Uhm” một tiếng: “Chuyện gì người hỏi đi!”

Cao Ca vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, khụ một tiếng nói: “Thiên nhi, người hiện tại đã soạn vị thành công, đáng lý nên di dời vào trong hoàng cung ngụ ở. Cho dù nhất định phải kéo ta tới thưởng thức tay nghề của tay đầu bếp phương nam kia, cũng có thể phái hắn vào trong cung a~ Dù sao nơi đó bây giờ cũng đều do người nắm hết không phải sao?”

Cao Thiên nhìn y một cái, lại hừ một tiếng: “Không muốn! Nhất định phải tới phủ của ta! Trong cung hiện giờ đang rất loạn, thủ hạ của ta đang phải ở đó giải quyết hậu sự, vô luận thế nào thì nơi đó cũng không thích hợp để làm một việc.”

“Việc gì?” Cao Ca cả kinh, tóc gáy đều dựng đứng. Dựa vào trực giác của nam nhân, y hoàn toàn có thể cảm nhận được chuyện này với mình là có liên quan, hơn nữa có vẻ cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Cao Thiên rất thâm ý nhìn y, rồi nở một nụ cười bí hiểm: “Đến lúc đó người sẽ biết, bây giờ chưa phải lúc để nói cho người.”

Cao Ca trầm mặc, tuy nhiên cũng không kéo dài được lâu. Y lại nhồm lên, vừa rụt rè vừa cẩn thận mở miệng: “Cái kia... Ta còn một vấn đề, người vẫn là vì hoàng huynh đã bị hạ long toạ này mà giải đáp chứ?”

Vừa dứt lời liền bị Cao Thiên hung hăng nhìn trừng mắt một cái, hàm răng của hắn nghiến chặt: “Nói!”

“Đan được vừa rồi người cho ta ăn rốt cuộc là cái gì? Đến nay ta xem có vẻ không phải là độc được cấp tích kịch liệt rồi, uhm, chẳng lẽ là mẫn tính ư? Cho nên đến bây giờ vẫn còn chưa phát tác...”

Lần này không đợi y nói xong, Cao Thiên liền hét một tiếng đứng phắt dậy, khiến đầu đệm mạnh lên trần xe, bưng bưng tức giận ngồi xuống, nghiến răng nghiến lợi nói: “Giả vờ! Được, người cứ tiếp tục giả vờ đi, ta xem người giả ngu giả ngây tới khi nào. Đó là Khoả đan được, không phải độc được mà là giải được. Ta biết người đã uống vào cái loại độc gọi là hạc đỉnh hồng. Cứ cho là mạng của người lớn đi, lại đã phun ra hầu hết, nhưng ta lo tàn độc còn lưu lại, mới cho người ăn giải được đó.” Hắn bỗng nhiên ôn nhu hiền lành cười: “Hoàng huynh, đến bây giờ người vẫn cho rằng đệ đệ ta rất vô tình hay sao?”

Cao Ca chẳng cần suy nghĩ liền nói: “Đương nhiên không phải vậy. Ta cho đến bây giờ cũng chưa bao giờ cho rằng Thiên nhi vô tình. Thiên nhi tới nay phải làm cái sự kiện bức vua thoái vị này cũng đều là bị bắt ép. Là do trầm bụng dạ hẹp hòi không biết cách dụng nhân, cho nên văn võ song toàn Thiên nhi chắc chắn sẽ thấy trầm như cái gai trong mắt. Trầm lợi dụng nhiều thủ đoạn hèn hạ hại Thiên nhi, khiến người không còn cách nào khác nhất định phải tiến hành sự kiện ngày hôm nay, ta...”

“Đủ rồi, không được nói nữa!” Cao Thiên dường như đã bị chọc giận muốn ngắt đi.

Tuy nhiên Cao Ca căn bản không để lời nói của Cao Thiên vào đầu, vẫn còn tiếp tục lăm nhăm không ngừng: “Ta tới hôm nay bị hạ khỏi long toạ, hoàn toàn là do gieo gió gặt bão, bị trừng phạt đúng tội, bị ông trời báo ứng.”

Ai cho người thân là hoàng đế, lại còn nghĩ cái gì tới tình huynh đệ! Ai cho người làm hoàng đế, còn không biết nhanh chóng diệt trừ mối đe dọa long ý của người! Ai cho người làm hoàng đế, còn đem một tên sai lang trở thành người thân của người! Ai cho người... Ôi không xong rồi, sao ta lại đem mấy lời gan ruột nói hết ra thế này?!”

Cao Thiên lúc này ngay cả phương hướng có lẽ cũng không phân biệt được, chỉ nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp, nho nhã kia, trong lòng hung tợn nghĩ: “Được, nói, người cứ nói đi, ta thật muốn xem khi tới vương phủ rồi, vào tới phía sau trường của ta rồi, người liệu còn có lắm nhảm không ngừng thế kia được nữa hay không?” Trong mắt hần đột nhiên lộ ra một tia tươi cười tà ác, thầm nghĩ đến lúc đó phải khiến cho y muốn lên tiếng phản kháng cũng không làm được, à không, nên để cho y còn chút khí lực để mà rên rỉ chứ, nếu không thì còn gì là lạc thú đâu?

Cao Ca rốt cục cũng ngậm miệng, bởi y đột nhiên phát hiện đệ đệ của mình đang cười đến thật đáng sợ, tựa như hồ ly tinh sau khi bắt được con mồi. Cao Ca chợt có chút lo lắng, dù sao cũng muốn chết cũng nên thống khoái một chút. Vì vậy y chẳng hề muốn chọc giận tên sai lang này.

Không phải không nghĩ tới chuyện, Thiên nhi nghĩ tới tình huynh đệ lâu nay mà tha cho y. Nhưng dù có nghĩ thế nào đều thấy không thể được. Từ xưa đến nay y chưa thấy tiền nhân nào bị hạ bệ long ý sau đó lại có một kết cục tốt cả. Kết cục tốt nhất có lẽ là làm con rối tới khi sức tàn lực kiệt. Chẳng qua Cao Thiên cũng là hoàng tử, trong lòng thần tử dân chúng lại rất có uy thế, nên căn bản hần cũng chẳng cần mình làm con rối trong tay. Nếu hần thực còn nhớ tới cái gọi là tình huynh đệ, cũng đã chẳng làm đến mức bức vua thoái vị thế này.

Cao Ca hiểu rất rõ hai đệ đệ duy nhất của y, chưa bao giờ y có tới một điểm nhỏ nghi kỵ hay bạc đãi, chỉ là... Chỉ là Thiên nhi này, cứ luôn nhìn y với biểu tình hồ ly đó, còn cứ thừa lúc không có ai liền nói vào tai y sự kiện Huyền Vũ môn thực ra bên trong còn có lý do khác. Đó là vì Lý Thế Dân muốn đem Lý Kiến Thành chiếm cho riêng mình nên mới phát động chính biến, khiến cho y không thể nào không gây bất hoà với hần được.

Chợt nghĩ tới sự kiện Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân, Cao Ca không khỏi sợ run cả người, kinh ngạc nhìn về phía Cao Thiên. Y nhớ tới lời đối phương vừa nói, ở trong hoàng cung làm những chuyện này thật không tiện. Y sợ tới mức ôm chặt lấy cánh tay Cao Thiên, rồi chợt buông mạnh như chạm phải độc xà. Y cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn vào đôi mắt không có nửa điểm gợn sóng của đệ đệ, run run nói: “Thiên nhi, Thiên nhi, người... Người sẽ không muốn... Không muốn tự biến mình thành một nhân vật trong sự kiện Huyền Vũ môn đấy chứ?”

“Vì cái gì không thể?” Cao Thiên ánh mắt sáng ngời nhìn về phía vị ca ca cùng cha khác mẹ của mình: “Ta chính là muốn như vậy đấy! Ai dám nói là không được?” Hần lại cười lạnh một tiếng: “Người thực thông minh, trong thời gian ngắn như vậy liền đoán được, ta còn tưởng người cứ như vậy giả vờ tới tận phủ chứ!”

Cao Ca hần hần nói: “Phi, ta mà còn không hiểu được thì ta ngu ngốc tới chừng nào!” Y dùng lực bắt lấy bả vai Cao Thiên, la lên: “Thiên nhi, người hãy nghe ta nói, người không thể làm như vậy được, ta... Ta là ca ca của người, người vẫn còn nhớ chứ? Chúng ta là huynh đệ đồng phụ dị mẫu, người... Người không sợ bị người trong thiên hạ biết hay sao? Đến lúc đó chẳng cần phải là ngòi bút của các văn nhân, chỉ cần bị người đời phun nước miếng, người cũng chắc chắn chết đuối rồi.”

“Ta thật muốn xem, kẻ nào có thể phun nước miếng làm ta chết đuối.” Cao Thiên vẫn giữ nụ cười lạnh lẽo trên môi: “Huynh đệ đồng phụ dị mẫu thì sao? Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân không phải là huynh đệ đồng phụ đồng mẫu hay sao? Bọn họ có thể, tại sao chúng ta lại không? Nói cho người biết, trước đây vài ngày ta đã sai thủ hạ đi điều tra một chút, dân gian hiện nay cực thịnh nam phong. Chỉ cần ta ban xuống một đạo thánh chỉ, cho phép hai nam tử được kết duyên, có khi uy vọng của ta bị hạ xuống do bức vua thoái vị vì việc này lại tăng lên vùn vụt a~”

Cao Ca sợ tới mức trái tim dường như ngừng đập, vội la lên: “Người không thể làm như vậy! Thiên nhi, người phải hiểu, nam tử kết duyên là... là điều cấm kỵ. Các nhóm văn sĩ nhất định sẽ không đáp ứng người. Người... người thế nào lại có ý tưởng này chứ, Lý Kiến Thành cùng Lý Thế Dân chỉ là do người bịa đặt, căn bản là không có chứng cứ, huống chi... huống chi... Được, cho là người đúng, Lý Thế Dân kia cũng không có giống trống khua chiêng đúng không? Lý Kiến Thành ngay tại Huyền Vũ môn sự kiện đã chết đúng không? Mà cho dù hần không chết, người trong thiên hạ cũng đâu có biết thực sự hần sống chết ra sao? Đúng hay không?”

Cao Thiên cau mày đáp: “Đủ rồi, người không cần dài dòng, nên làm thế nào ta đều đã có chủ ý! Các văn sĩ? Phi, kia đều là những kẻ cổ hủ, ta mà sợ bọn họ sao? Thiên hạ này mà cần sự bảo vệ của bọn thiếu niên

thừa nhiệt huyết nhưng cổ hủ đó sao? Ta chờ ngày bọn chúng đi tìm cái chết đi!”

Cao Ca cả kinh, toát đầy một thân mồ hôi lạnh, tựa như nhìn thấy người điên nói chuyện: điên rồi, người này thực điên rồi. Y hiện tại cực độ hối hận, tại sao vào thời điểm Thiên nhi lộ ra thứ tư tưởng biến thái, bất lương này y lại không khuyên bảo hay thậm chí chèn ép hẳn chứ, đem thứ tư tưởng đó bóp chết từ trong trứng nước! Như vậy có khi huynh đệ ba người bọn họ còn có cơ hội hoà thuận vui vẻ cùng nhau cai trị Đại Trữ quốc. Ôi ôi, hiện tại đã đi tới những bước như thế này, một hoàng huynh yếu đuối như y hẳn là phải chịu trách nhiệm lớn nhất rồi.

“Ta... ta... ta muốn xuống xe. Ta... ta thà chết chứ không chịu khuất phục. Ta... tuyệt không... không cho người thực hiện được!” Cao Ca một phen xốc mạnh xe ngựa lên, thò người ra định nhảy xuống, vừa lúc đó xe ngựa dừng lại.

“A, xa phu đại ca, thật sự rất cảm ơn người.” Cao Ca một lòng cảm động, xem ra vương vị hoàng đế của mình vẫn còn chút uy nghiêm. Xem xem, xa phu vừa nghe ta nói muốn xuống, liền mạo hiểm tính mạng cho ngựa dừng lại, bản thân ta không thể lãng phí cơ hội trời cho này được.

Vô cùng cảm kích xa phu, Cao Ca nhanh nhẹn chui ra khỏi xe ngựa theo hướng cửa sổ bên hông xe, nhưng cửa sổ lại rất nhỏ, chưa chắc đã vừa thân hình y chui qua, y chỉ còn cách chui đầu ra trước làm thế ngã lộn nhào xuống dưới mặt đất.

“Chắc chắn, ta không nghĩ hoàng huynh nguyên lai lại thích thần đệ như vậy. Vừa nhìn thấy phủ của thần đệ đã vội vã theo hướng cửa sổ mà đi ra rồi. Kỳ thật người có thể chờ một chút, thần đệ đương nhiên sẽ vì người mà mở cửa xe, từ từ đỡ người đi xuống mà.” Bên tai Cao Ca văng vẳng thanh âm trêu tức của Cao Ca làm cho y kinh ngạc ngẩng đầu nhìn. Quả nhiên, cách đó không xa, một toà phủ đệ sừng sững đứng, trên cửa phủ có treo cao tám biển: “Định quốc vương phủ”.

Cao Ca suýt chút nữa ngừng thở, y xấu hổ tới mức muốn đâm đầu xuống đất mà chết. Nếu không phải là vì Cao Thiên đang gắt gao nắm chặt lấy cánh tay y, có lẽ y đã làm như vậy thật rồi.

“Buông ra, người buông ra, tên hỗn đản, vô liêm sỉ, trong đầu người toàn ý nghĩ xấu xa!” Cao Ca rống to, liềm mạng giăng ra khỏi tay Cao Thiên. Y biết rõ, một khi bước chân vào vương phủ kia, vận mệnh khó sống mà khó chết đang chờ mình. Dùng đầu ngón chân cũng biết được, Cao Thiên tuyệt không cho y một cơ hội trốn thoát.

Một đường bị hấn kéo vào trong vương phủ. Động tác của Cao Thiên hoàn toàn không thể dùng từ “ôn nhu” để miêu tả được, tất nhiên, là bởi vì Cao Ca đang không ngừng giãy dụa.

Không trung trắng sáng cả một vùng, trên mặt đất ẩn hiện những bóng ảnh lúc mờ lúc tỏ. Trăng đêm rằm tháng Tám, thật xinh đẹp và lãng mạn. Nếu như không có Cao Ca kia đang hỗn hển thở, lại không dám cao giọng la to, Cao Thiên tin chắc rằng đêm nay quả thật là một đêm hoàn mỹ.

“Vương gia quả nhiên thủ đoạn không tồi, thực có thể đem Hoàng thượng mời tới.” Một nha đầu xinh đẹp từ trong đại sảnh bước ra, mím môi cười không ngừng, sau đó tiến về phía Cao Thiên cùng Cao Ca quỳ gối bái chào.

Cao Thiên hừ một tiếng nói: “Hoa Ngữ, cần làm gì thì làm đi, đừng quấy rầy việc tốt của ta, đến lúc đó tiền thưởng của người đương nhiên không hề ít.”

Cao Ca một lần nữa suýt bị hù chết. Đây... Cao Thiên này tại sao ở trước mặt nha đầu kia lại không hề che giấu gì vậy? Y len lén nhìn về phía Cao Thiên, chỉ thấy trong đôi con ngươi thâm trầm của hắn ánh lên một loại khí thế ngạo nghễ thiên hạ không ai có được. Tâm y đột nhiên co rút một trận mãnh liệt. Đây... đây mới chính là khí khái của một vị hoàng đế a. Dù có hạ quyết tâm lay chuyển đệ đệ này, thì y liệu có năng lực mà phản kháng không?

Nha đầu tên Hoa Ngữ vừa nghe thấy hai chữ tiền thưởng, trên mặt lập tức nở một nụ cười tươi hơn hoa, vội chạy lên bậc thang thay bọn họ vén màn. Cao Thiên nhìn thoáng qua ca ca, thấy y như đi vào cõi thần tiên thiên ngoại mất rồi, dặt tay lại chẳng thấy y có phản kháng gì, liền vội vàng nhân cơ hội kéo vào trong. Hoa Ngữ hăm tiền thưởng ở ngoài biết việc liền khép màn lại.

“Người lại đang suy nghĩ đi đâu vậy?” Cao Thiên một đường kéo thẳng Cao Ca tới nội phòng của mình, đem y tiến đến chiếc sàng gỗ lim. Sau đó hấn cúi mình, đưa mặt tiến lại gần mặt Cao Ca khê cọ, một tay kéo đai lưng của y, nhẹ giọng nói: “Lại đang suy nghĩ đi đâu? Như đi vào cõi thần tiên thiên ngoại rồi, ha ha ha, thần đệ đúng là không biết, hoàng huynh ngoài mấy chiêu tìm đủ các loại lý do để trốn chạy, còn có chiêu vào thời điểm mấu chốt liền chẳng quan tâm, đem hồn phách xuất ra khỏi thân thể như thế này đây!”

“Ah? Người nói cái gì?” Cao Ca còn đang suy nghĩ làm thế nào để có thể từ trong tay sài lang trốn thoát ra ngoài, tự nhiên để sài lang trong phút chốc biến thành sắc lang, đem móng vuốt đâm mạnh vào sau lưng y một nhát.

“Không có gì, ta đang nói hoàng huynh người thực mềm, so mới chim non vừa mới thoát trứng tựa hồ còn mềm hơn.” Cao Thiên có chút si mê nhìn. Từ nhỏ hấn đã thập phần không muốn rời xa nụ cười ôn nhu này, chưa bao giờ bức bách trách cứ ca ca của mình. Quá khứ đã trôi qua nhiều năm như vậy, rốt cục cũng có thể đem người này giam cầm ở trong ngực mình, trong lòng chợt dấy lên một cổ bách vị tạp trần, thật khó có thể dùng ngôn ngữ để mà hình dung được.

“Vô nghĩa, nói thế nào ta cũng là hoàng tử sống an nhàn sung sướng từ nhỏ, liệu có thể thô ráp được ở chỗ nào chứ?” Cao Ca bắt mắt lăm lăm nói, rồi đột nhiên tỉnh ngộ ra tư thế xấu hổ của hai người lúc này, y sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên, run run chỉ vào mũi Cao Thiên mắng lớn: “Cái tên vô liêm sỉ, người như thế nào dám nói ta như vậy. Mặt của ta sao lại mềm cho được? Không phải chỉ mặt của nữ nhân mới mềm sao? Ta xem người nhất định là thêm có thể tử rồi, ngày mai ta nhất định thay người an bài một mối hôn sự mới được.”

Cao Thiên tà mị cười cười: “Hoàng huynh, người vẫn còn nghĩ mình là hoàng đế cao cao tại thượng kia sao? An bài hôn sự cho ta? Người yên tâm, chẳng những hôn sự của ta không cần người an bài, ngay cả hôn sự của chính người, cũng không cần người an bài.”

“Người có ý gì?” Cao Ca trong lòng một trận run rẩy. Y tại vị thái tử sáu năm, vẫn thủ lễ, bởi phụ hoàng say mê luyện đan, không an bài hôn sự cho y. Vì vậy cho dù đã qua tuổi đôi mươi, y vẫn chưa có một thái tử phi. Sau này khi vừa lên ngôi hoàng đế, các vị đại thần mới đề nghị dâng nữ tử của Tả thừa tướng làm Hậu, nữ tử của Lễ bộ Thượng thư làm Phi. Ai ngờ, chiếu thư còn chưa hạ xuống, đại lễ còn chưa được chuẩn bị đã xảy ra chuyện Cao Thiên bức vua thoái vị. Lúc này nghe hấn nói như vậy, Cao Ca cho dù có trì hoãn, cũng hiểu hoàng hậu cũng như phi tử của mình đều xong bég.

“Người... người... người người.....” Cao Ca tức giận tới mức nói không nên lời. Ngay sau đó, y cả người bị một đôi cánh tay hữu lực ôm lấy, sau đó ném thân hình còn đang giãy dụa kia lên sàng lớn.

“Ta làm sao? Ta chính là vì người mới phát động chính biến lần này, người còn mơ mộng ta cho người thuận lợi cưới thê tử hay sao? Hừm.” Cao Thiên lãnh khốc cười: “Hoàng huynh, qua đêm nay, người chính thức thành người của ta, mặc kệ tương lai thế nào, người vĩnh viễn chỉ có thể là người của ta, hiểu chưa?”

“Không hiểu!” Một Cao Ca mơ hồ ngây ngốc tạm thời biến mất, y liền trở thành một người mà Cao Thiên không thể nhìn thấu, khí thế của y dào dạt, gương nanh múa vuốt, sắc sảo nói: “Ta dựa vào cái gì mà phải hiểu. Đệ đệ nói với ta những lời như thế, đã thật hoang đường, thế nhưng còn muốn ta phải hiểu. Thiên nhi, người nghĩ người là thần sao? Mọi người đều sẽ phải thoả mãn nguyện ý của người? Nếu không thoả mãn, người thà rằng mạo thiên đại hiểm cũng bắt người khác phải thoả mãn người. Nếu người là một kẻ ích kỷ lãnh khốc như vậy, coi như ta nhìn lầm người rồi. Muốn ta cứ như vậy khuất phục ư? Ta không làm được!”

“Không làm được cũng phải làm được!” Cao Thiên muốn phát điên. Tuy chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, hoàng huynh đã biểu hiện được bốn kiểu sắc mặt, lạnh nhạt, thê lương, ngây ngốc, chính nghĩa. Hấn không biết, hoàng huynh của hấn lại có thể biểu hiện được nhiều bộ mặt như thế. Có điều, có thể khẳng định là, bộ mặt nào hấn cũng không muốn nhìn thấy.

Hấn giống như ác lang lập tức bổ nhào vào người Cao Ca, không nói hai lời ôm lấy y, cả người đè nghiêng xuống sàng lớn phía dưới, vừa nhanh chóng xé rách quần áo đối phương, vừa thở hồng hộc nói: “Ta biết rõ ta chẳng phải là thần, nhưng tối thiểu, vào thời khắc này, đêm nay, ta chính là thần của người. Người cuối cùng cũng không phản kháng được thần. Đủ rồi, mấy năm nay ta chịu đủ rồi. Cao Ca, ta cho người biết, ta không phải là thích người. Ta là bởi vì ghét người, đúng, là vì ta ghét người, ghét người trên mặt

đeo nhiều thứ mặt nạ như vậy. Đêm nay, ta nhất định sẽ xé bằng nát tất cả lũ mặt nạ đó, ta muốn thấy rõ, dưới những lũ đó, rốt cuộc bộ dáng chân chính của ngươi là như thế nào!”

Theo chữ cuối cùng hét lên, cũng là lúc chiếc áo trên người Cao Ca bị xé nát. Rốt cục cũng ý thức được sức hai người chênh lệch xa thế nào, Cao Ca không chút do dự lựa chọn nhượng bộ, khó khăn bắt lấy bàn tay đang vuốt ve sờ loạn trên thân thể mình, khó khăn bày ra một nụ cười lấy lòng: “Thiên... Thiên nhi, chờ... chờ một chút, không phải nói... là muốn ngắm trăng sao? Ngươi xem, hiện tại ánh trăng đã là lúc sáng rõ nhất, chúng ta... Ta nghe nói phía sau vương phủ của ngươi có cái đình trên núi, phong cảnh cũng không tệ phải không?”

“A...” Cao Thiên hưng hăng cắn một phát lên cổ Cao Ca, thô bạo day day một phen, mới ngẩng đầu ra chiều suy nghĩ, nói: “Đúng vậy, ngắm trăng. Vị trí nằm của ngươi không phải rất tốt sao? Liếc mắt một cái là có thể nhìn rõ trăng sáng bên ngoài cửa sổ. Ngươi yên tâm, ta biết ngươi vẫn còn non xanh, cái gì cũng không biết, hết thảy cứ để là một mình ta chủ động là tốt rồi, ngươi cứ chuyên tâm thưởng nguyệt đi.” Vừa dứt lời, đến quần cũng đã bị kéo xuống, để lộ ra đôi chân trắng nõn bóng loáng lại thon dài cân đối.

Cả người đều trần trụi, việc này khiến Cao Ca rất tức giận, nhưng y không có cách nào phản kháng lại đệ đệ đã muốn biến thành dã thú này. Mắt nhìn hấn ở trước mặt mình thoát hết y phục, lộ ra cơ thể cường tráng màu đồng, ẩn chứa sinh lực mãnh liệt chảy trong huyết quản, khí thế bá chủ thiên hạ, khiến y nghĩ phản kháng nam nhân trước mặt đây là điều không thể.

Thân thể trải qua vô số trận chiến cứng như sắt thép được tôi luyện trăm lần. Cao Ca một quyền đánh tới, Cao Thiên tựa hồ chẳng có cảm giác gì, vẫn cứ chăm chú tìm kiếm điểm hồng trước ngực y mà khiêu khích, mà đùa bỡn.

Cao Ca xấu hổ và giận dữ muốn chết, y rất muốn liều mạng mà hét lên “Ta là ca ca của ngươi” để nhắc nhở người trước mặt mình đây nhớ ra hấn rốt cuộc là đang làm cái sự việc gì. Nhưng y thập phần thấu hiểu, giãy giụa cùng kêu gào thảm thiết chỉ khiến thú tính của tên hỗn đản này kích phát mà thôi. Y cố nghĩ xem có cách nào làm cho tên hỗn đản tựa hồ đã mất hết lý trí kia trở lại hiện thực hay không, cuối cùng trong đầu chợt loé lên linh quang: có!

“Cao Thiên, ngươi còn biết ngươi là gì đối với ta không?” Cao Ca bi phẫn hỏi, đúng vậy, nếu một câu trần thuật vô dụng, có lẽ câu hỏi nghi vấn có thể làm cho hấn thanh tỉnh, trong đáy lòng y dấy lên chút hy vọng.

Câu trả lời của Cao Thiên cũng không để cho y thất vọng, hấn vừa bình thần gầy gầy điểm hồng đã muốn đứng thẳng lên của y, vừa cười lạnh nói: “Ta đương nhiên biết, ta là đệ đệ của ngươi.”

Cao Ca vui mừng quá đổi. Có điều ngay sau đó, câu nói tiếp theo của Cao Thiên cũng cất lên: “Đồng thời, ta còn có một thân phận khác, chính là nam nhân của ngươi. Nói cách khác, ngươi là ca ca của ta, nhưng cũng là của ta... thê tử!” Hấn tựa hồ đã mất hết kiên nhẫn, cả người đều gục xuống, khe khẽ thổi vào bên tai Cao Ca: “Cho nên ngươi tốt nhất tuân mệnh đi, bằng không, sẽ chẳng được làm thê của ta, mà chỉ là làm thiếp thôi. Ngươi có biết không, ta bình thường đối với thị thiếp không hề coi trọng!”

“Ngươi đi chết đi!” Cao Ca tức giận bừng bừng, một tay đẩy Cao Thiên ra. Có lẽ đối phương cũng không phòng bị, như thế liền bị y đẩy ra. Có điều chưa kịp để y vui mừng quá nửa khắc, đối phương lập tức trở mình tiến lại gần, một lần nữa đem y ngăn chặn trong vòng tay, không chỉ vậy, còn dùng sức khai mở hai chân của y sang hai bên.

“Thiên... Thiên nhi... A... Đau quá....” Huyết mặt tựa hồ có thứ gì đó ra vào, làm cho Cao Ca nhin đau không được thở hỗn hển, y theo bản năng rên rỉ van xin, cũng không rảnh suy nghĩ chuyện làm như vậy có thể dẫn tới việc kích thích thú tính của đệ đệ y nữa. Hai chân không ngừng đá đạp, làn da non non mềm mềm bên trong đùi cũng không ngừng cọ cọ vào người Cao Thiên, rất thoải mái.

“Ngươi... Tên hỗn đản này, mau đi ra, thô to như vậy, ta.... ta chịu không nổi....Thiên nhi.....Ta...ta... a a a.... Ta là ca ca của ngươi a.” Cao Ca vừa khóc vừa kinh hô, thân mình nâng lên lại hạ xuống, tựa như con cá chẳng may nhảy khỏi mặt nước lên bờ.

Cao Thiên lại còn hung tợn vỗ vỗ mấy cái lên hai bờ mông tuyết trắng của y, sau đó tiến lên trước mặt khinh khinh nói: “Ngươi nhìn xem, đây chưa phải thứ kia của ta, mới chỉ là một ngón tay mà thôi.” Cao Thiên kéo tóc Cao Ca một chút, khiến y ghé sát vào thân mình, làm cho y tận mắt nhìn thấy ngón tay đã

tiến vào huyết mạch: “Nếu thứ kia của ta lại nhỏ mà ngắn như vậy, ta còn mặt mũi nào làm nam nhân!” Dứt lời hần buông Cao Ca ra:

“Thật tốt! Tuy võ công của người cũng chỉ thường thường, nhưng da thịt cơ thể lại co dãn mềm dẻo thế này, khiến ta rất vừa lòng a~”

Cao Ca đáng thương nhìn Cao Thiên: “Thiên nhi... Ta... Ta sẽ chết, nếu người... người thật sự dùng thứ kia đi vào bên trong ta, ta thật sự... sẽ chết...” Đôi mắt to bởi vì sợ hãi tựa hồ như được phủ một lớp sương mờ, thoạt nhìn thật khả ái đáng yêu, thêm vào đó lại là một biểu tình quyến rũ không nói nên lời.

Dục hoả bên trong Cao Thiên đột nhiên “Đùng” một tiếng kích thích lên mấy trượng, hai hàm răng hần nghiêng lại hung tợn hé ra hai chữ: “Yêu tinh.” Sau đó hần lật người Cao Ca lại, thò tay lấy một chiếc bình ngọc màu xanh ở chiếc bàn nơi đầu giường, khê khằng tách hai phiến mỏng cánh hoa sang hai bên, dùng ngón tay chậm rãi đưa dầu trơn đi vào bên trong huyết mạch, hung tợn nói: “Chết thì chết đi, dù sao ngay từ đầu người cũng đã chuẩn bị kỹ càng không phải sao?”

“A...” Cao Ca giật mình đột nhiên kêu lên một tiếng, y liền giãy dụa nâng thân mình lên, nhưng Cao Thiên dùng lực quá lớn, khiến y giãy không nổi, nơi huyết mạch bị dầu trơn chậm rãi tiến vào dọc theo đường đạo nhanh chóng thấm vào tròng vách bên trong. Y như cảm thấy một cổ lạnh lẽo bao trùm nơi đó, liền vận vẹo thân mình, la lớn phản kháng: “Ta không muốn chết như vậy... Ta... ta tình nguyện bị ngũ mã phanh thây... bị xé xác... bị lăng trì... A...”

Hung khí cực đại lập tức chen vào trong tiểu huyết nhãn mìn. Vào thời khắc này, một cảm giác thật sự thoải mái vây quanh cả thể xác lẫn tinh thần của Cao Thiên. Hần cuối cùng cũng có thể cùng hoàng huynh của mình hoà vào làm một, hần cuối cùng cũng chiếm được đêm đầu tiên của hoàng huynh. Cúi nhẹ xuống, hần khê nói vào bên tai Cao Ca đang kêu thảm thiết đến muốn tắt thở: “Ngoan nào, ta liền cho người thưởng thức toàn bộ tư vị một lần. Được rồi, được rồi, không nên nháo, giữ chút khí lực đi, chút nữa còn khó chịu hơn nữa đó a~”

Làm sao có thể khó chịu hơn được nữa. Cao Ca không thể tin, y hiện tại cảm giác sống không bằng chết rồi: “A a a, Thiên nhi, ta ký ngay vào chiếu thư thoái vị có được không? Ta cho người quang minh chính đại làm hoàng đế, người... người mau rút ra đi...” Cao Ca nháo lung tung một hồi, rốt cuộc bản thân nói những gì y cũng không rõ. Sự đau đớn quá lớn đã lấn át hết lý trí của y. Phải biết rằng, y tuy rằng rất lạc quan, nhưng cho tới bây giờ y chẳng còn là một người kiên cường được nữa.

Hung khí phía sau quả thật chậm rãi rút ra ngoài, Cao Ca mừng rỡ, cho là mình đã dụ dỗ hiệu quả, đang muốn tiếp tục trình trọng hứa hẹn một phen, không để Cao Thiên có dịp nghi ngờ. Ngay khi hung khí kia đang chậm rãi rút ra một nửa bỗng nhiên lại mạnh mẽ tiến vào, mang theo khí thể chưa từng có từ trước đến nay, hung hăng xỏ xuyên qua y, khiến y đau tới mức phát ra tiếng kêu thảm thiết còn lớn hơn trước, trước mắt hiện ra một tầng mờ mịt.

Bên tai lại truyền đến tiếng cười ma quái của Cao Thiên: “Quang minh chính đại hay bức vua soán vị với ta mà nói, chẳng có gì khác nhau, dù sao cuối cùng ta cũng lên ngôi vị hoàng đế.” Thân thể hần lại dùng một lực dưng mãnh, hung khí rướn một cái tiến nhập. Ngay sau đó luật động mấy nhịp, lập tức khiến Cao Ca hét lên thê thảm, thân thể tuyết trắng bị cuồng bạo tiến nhập pháp phòng lắc lư, y chỉ có thể rên rỉ không ngừng.

Cao Ca cả đời nằm mơ cũng không nghĩ được, bản thân một ngày kia lại phải chịu đựng sự dày vò như vậy. Y nhớ vô cùng một canh giờ trước còn đang ung dung cầm trong tay chén rượu độc, sớm biết có thời khắc này, y đã không trông chờ vào Thiên nhi để ôm cái gì đó hy vọng. Ai ai ai, hần cơ bản không phải đệ đệ của mình, hần là ma quỷ, chắc hẳn là ma quỷ từ địa ngục chui ra, bằng không vì lý gì lại vây khốn dày vò y sống không bằng chết như vậy, ai ai ai, y thực sự đau muốn chết.

Vận động kịch liệt trận này không biết giằng co qua bao nhiêu thời gian. Trong thời gian đó, Cao Ca đau tới bất tỉnh. Khi vừa tỉnh lại, ý thức cuối cùng của y cũng tan biến, đôi tay nắm chặt sàng đan vô thức mà buông lỏng. Ánh mắt nhìn vào người phía trước mà vô định, đối với việc không ngừng thay đổi mọi loại tư thế cũng không có lực để phản kháng. Ngay cả hai cánh môi ướt át đỏ mọng đều đã bị cắn đến sưng lên, hai điểm hồng trước ngực cũng không tránh nổi số phận bị thăm, mãi cho tới lúc đã sưng dựng đứng, vẫn bị bàn tay to của con ác ma không ngừng dày vò.

Cao Thiên cuối cùng cũng chiếm được khát vọng bao năm qua. Với một người được cho là thiên phú dị bẩm như hắn, tinh lực kia tuyệt đối không thể dùng hai chữ “khủng bố” để hình dung cho được. Mỗi lần hắn cọ xát, tiến nhập, một cỗ năng lượng sẽ không ngừng bắn vào trong bụng đạo âm áp nhấn mịn kia. Trên đùi, trên bụng, trên hai phiến hông không tránh khỏi những vết dịch dính dính, trong phòng tản ra hơi thở nồng đậm xạ hương.

Khiến cho Cao Ca một lần nữa rơi vào hôn mê, Cao Thiên cũng cảm nhận được bản mình cũng kiệt sức. Việc này từ trước tới nay chưa từng xảy ra, điểm đó của Cao Ca thật đẹp, khiến hắn không kiềm chế nổi, hung hăng chiếm cứ, kết quả làm cho chính mình ra như vậy.

Ôm lấy Cao Ca, lúc này mới phát hiện trên thân thể ca ca luôn ôn hòa tao nhã của mình đã phải hứng chịu những gì. Cao Thiên lo lắng khỏi hai mí mắt của đối phương, thấy đồng tử không có dấu hiệu mở lớn, hắn chỉ là rơi vào hôn mê, hắn nhẹ nhàng thở ra. Thầm nghĩ, thật hoàn hảo, chắc chỉ có thiên lôi giáng xuống mới khiến hắn có thể dày vò y như vậy tới chết.

Hắn theo bên giường cầm lên một cái bình ngọc, sau đó ôm Cao Ca đi vào phía sau phòng, nơi đó có một đại ôn tuyền. Hai người cứ như vậy ôm nhau hưởng thụ độ ấm của ôn tuyền, đương nhiên, này tuyệt đối là bởi một người đã mê man đi, nếu không không khí chắc chắn sẽ không thể ấm áp yên lặng như vậy được.

3. Chương 3

Cao Ca ước chừng phải nằm trên giường tới ba ngày mới khiến nguyên khí khôi phục lại được. Hiện tại y đã bị Cao Thiên bí mật đem vào trong cung. Vốn tẩm cung của y, Ngự Tú cung nay đã bị Cao Thiên đường hoàng chiếm lĩnh, thân phận của y từ chủ lại trở thành khách. Điều này khiến y ngoài phần hận còn cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Năng lực của Cao Thiên cao minh lãnh khốc tới không ai có thể nghĩ ngờ được. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi ba ngày sau khi bức vua soán vị, tình hình hỗn loạn đã nhanh chóng bình ổn, hết thấy lại bắt đầu tiếp tục các công việc trước đó. Không có gì thay đổi, chẳng qua trên ngôi long ý kia đã thay đổi người ngồi mà thôi.

Việc này càng làm cho Cao Ca thập phần buồn bực, nghĩ thầm, y tốt xấu gì cũng từng là một bậc đế vương, như thế nào liền nhanh chóng bị quên lãng như vậy? Thêm vào đó tuyệt nhiên không có bóng dáng một thần tử nào vì mình mà bất bình với hành vi của tên hỗn đản Cao Thiên, thật đáng buồn, đáng tiếc a

~Bị giam cầm trong Ngự Tú cung, mỗi ngày ngoài việc nằm trên giường thì lại chính là ngồi trên giường. Bởi tên Cao Thiên kia thập phần “quan tâm” đến bệnh tình của y, mỗi khi nghe ngự y nói sức khỏe của y đang có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, là lập tức cặp mắt lang sói kia bắt đầu loé lên tinh quang, khiến cho Cao Ca nhìn thấy mà kinh hồn táng đảm. Cho nên, y chỉ còn cách nằm ì trên giường, tỏ vẻ đau đớn khôn cùng.

Có điều lão thiên gia đối với y tựa hồ đối nghịch. Vốn muốn giả bộ vài ngày, tới trưa ngày thứ ba, y chợt nghe thấy một tên thái giám ở bên ngoài hướng Cao Thiên bẩm báo: “Hoàng thượng, về việc xử trí Quế vương gia, Người xem có nên hay không hạ quyết tâm? Người biết rõ, Quế vương gia cùng tiền Thái tử điện hạ có quan hệ rất gần gũi a. ”

Bởi chỉ lên ngôi trong vòng không quá mười ngày, cho nên hầu hết các nô tài tâm phúc của Cao Thiên đều chỉ xưng y là “tiền Thái tử”. Đơn giản bởi Cao Thiên thấy chữ “Tiền hoàng” nghe thật không may mắn, mà “tiền Hoàng đế” thì lại càng khó nghe. Cũng may, trong sử sách cũng có không ít tiền thái tử, ít ra còn dễ nghe một chút.

Cao Ca giật mình sợ hãi. Quế vương gia chính là đệ đệ Cao Vân của y. Trữ Hội đế có tổng cộng mười lăm người con, nhưng có thể sống đến nay lại chỉ có ba người bọn họ. Huynh đệ khác của bọn họ vốn sinh ra thể trạng không tốt, đều nhiễm bệnh mà chết. Theo các thái y lên đồn ra ngoài, do Trữ Hội đế đam mê đan dược, dùng quá nhiều dẫn đến nhiễm độc trong cơ thể, bởi vậy các con của Người cũng bị ảnh hưởng.

Cao Ca là con cả, khi đó Trữ Hội đế còn chưa tu đạo luyện đan, bởi vậy y có thể khỏe mạnh lớn lên. Về phần Cao Thiên cùng Cao Vân có thể sống sót, đó chính là do lão thiên gia đã nhẹ tay chiếu cố họ rồi. Bởi

vậy mà Cao Ca phá lệ hết sức trân trọng hai đệ đệ của mình, đó chính là tình cảm mà thiên hạ gọi là xem huynh như cha. Vì Cao Thiên có tâm tư khác thường đối với y, nên y mới bắt đầu gây sự. Còn thiếu niên Cao Vân khờ khờ dại dại, dù thế nào vẫn là máu thịt của y. Vừa nghe xong tên thái giám kia nói, không khỏi khiếp sợ một phen trong lòng.

Vì thế mà cũng không để ý việc sẽ bị thái giám kia chê cười, y vội vàng bước ra ngoài, cầm lấy tay Cao Thiên hiện đang trầm tư lay lay: “Thiên... Thiên nhi, người... người cũng không nên tuyệt tình như vậy a. Vân nhi, Vân nhi chính là đệ đệ của ngươi, là đệ đệ thân thiết của ngươi, người... Ta biết ngươi không phải là một người lãnh huyết tới cực điểm. Người... người hay là buông tha hắn đi. Hắn chỉ là một đứa nhỏ, cái gì cũng không hiểu, hắn... hắn cũng sẽ không gây trở ngại gì cho ngươi a.”

Cao Thiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn y, thản nhiên nói: “Đệ đệ thân thiết? Hắn bắt quá cũng chỉ là một đệ đệ cùng cha khác mẹ với ta, tựa hồ chẳng có tới mức thân như vậy.” Khoé miệng chợt lộ ra một mặt ý cười: “Hoàng huynh lúc đó chẳng phải cũng là huynh trưởng của ta sao? Ta đối với ngươi có điểm nào lưu tình? Cái gọi là vô độc bất trượng phu (Không ác thì không phải là trượng phu), rõ ràng là một cái mầm tai hoạ, chẳng lẽ ta lại cứ bảo thủ ôm cái gọi là thân tình lưu trữ sao? Hoàng huynh, người hẳn là quá rõ đi, trong vương cung hoàng triều, không có cái gì gọi là phụ tử huynh đệ hết.”

“Người... người vì sao có thể nói như vậy?” Cao Ca nóng nảy, giơ tay lên muốn cấp Cao Thiên một cái bạt tai, lại bị hắn trong giây lát bắt được, nghe hắn nói một câu lạnh lẽo: “Ta vì sao lại không thể nói như vậy? Hoàng huynh bình thường ôn nhu, dễ gần, hiện giờ chỉ nghe tới ‘Cao Vân’ hai chữ liền động thủ với ta hay sao? Hừm, được lắm, ta đây đang nghĩ không thể tha cho hắn được. Lúc trước ngươi với hắn qua lại thân thiết như vậy, khó bảo toàn tên kia sẽ không vì ngươi mà báo thù ta a, có đúng hay không?”

Huyết sắc trên mặt Cao Ca lập tức biến mất sạch sẽ, chỉ có thể yếu ớt lên tiếng: “Thiên nhi, người... người không thể làm như vậy. Ca... ca ca cầu ngươi, Vân nhi... hắn còn nhỏ, hắn không hiểu việc này là gì đâu, hắn nhất định không thể uy hiếp được ngươi, ta cầu ngươi còn không được hay sao?” Y đau khổ cầu xin, không giống một Cao Ca lúc trước, dù thế nào cũng bất vi sở động.

“Bây giờ thì hắn còn nhỏ, nhưng hắn cũng sẽ trưởng thành, không phải sao? Tới lúc đó, hắn lại hướng Nhị ca ta đây để báo thù. Về phần ngươi...” Hắn nhìn về phía Cao Ca, trong lòng dâng lên một tia tức giận, thâm nghĩ, người cũng chỉ vì Cao Vân mà gấp như vậy, nếu đổi lại hôm nay là Cao Vân giết ta, liệu ngươi có đau khổ mà cầu xin hắn như thế không? Càng nghĩ càng hận, hắn nghiêng rặng nói: “Ngươi cầu xin ta thế nào đây? Không có thành ý như vậy, ngươi dựa vào cái gì muốn ta buông tha cho kẻ mang họa lớn như vậy?”

“Soạt” một tiếng, Cao Ca không nửa phần do dự, quỳ gối thẳng tắp trên mặt đất, con ngươi từ lúc nào đã đỏ hồng lên: “Như vậy đã đủ chưa? Nếu không đủ, ngươi còn điều kiện gì, cũng nói ra đi. Chỉ cần ta có thể làm được, ta sẽ thực hiện. Hay mang ta đi thiên đao vạn quả cũng được, như vậy liệu đã đủ hay chưa? Thiên nhi, vậy đã đủ để ta mua cho Vân nhi một mạng hay chưa?”

“Ngươi cho ngươi là ai? Ngươi còn tưởng rằng ngươi là hoàng đế hay sao?” Cao Thiên vỗ án đứng dậy. Cao Ca càng như vậy, hắn càng phần nộ. Hắn từng bước từng bước đi gần tới bên cửa sổ, vừa bước vừa thì thào mắng, rồi nổi giận bùng bùng nói: “Được, ngươi muốn cứu Cao Vân phải không? Ngươi cái gì cũng nguyện ý trả giá để giữ cho hắn một mạng phải không? Được lắm, được lắm. Ta muốn ngươi từ nay về sau đều phải nghe theo ta, ngươi có làm được không? Vô luận ta bắt ngươi làm gì, ngươi không được có nửa điểm phản kháng, nguyện ý không? Nếu ngươi không đáp ứng, ta lập tức hạ lệnh giết Cao Vân.”

Hung hăng hạ xuống một quyền, chậu hoa lan tinh mỹ nhất đặt trên cửa sổ bỗng tan tành dưới đất.

“Ta đáp ứng ngươi, ta nguyện ý.” Cao Ca mừng rỡ. Y thâm nghĩ, cho dù không phải vì Vân nhi, hiện tại ta cũng không có cách nào phản kháng được ngươi, tội tệ nhất sự tình đã bị ngươi một chiêu thực hiện, ta liệu còn sợ cái gì? Cùng lắm coi như bị một con chó cắn nhiều lần. Trọng yếu vẫn là, tính mạng của Vân nhi được bảo toàn.

Cao Thiên hung tợn xoay đầu lại, thanh âm xót xa nói: “Ngươi nghe cho rõ đây! Đừng nghĩ hiện tại làm vậy để thoả hiệp với ta, đợi Cao Vân an toàn liền làm trái lời hứa.” Hắn nói xong, nhìn Cao Ca không do dự gật đầu liền xoay người nói với thái giám đứng bên cạnh: “Truyền ý chỉ của trẫm, phong Quế Vương gia thành Trữ Phiến vương, toàn bộ Hoa đào Châu đều thuộc về hắn. Đất ở đâu người ở đó, lập tức lên đường.”

Cao Ca thở một hơi nhẹ nhõm: tốt quá rồi, tốt quá rồi, một mạng của Vân nhi, cuối cùng cũng có thể được bảo toàn. Lau tăng mồ hôi lạnh trên trán, y dự định đứng lên, mới phát hiện trong nháy mắt mồ hôi đã ướt sũng bàn tay.

Cao Thiên tiến lại gần, trong ánh mắt tràn đầy vẻ nham hiểm hung ác, khàn đặc giọng nói: “Người đừng nghĩ từ nay về sau có thể vô tư, một khi người làm trái lời hứa hôm nay, ta lập tức hạ lệnh sát thủ ngàn dặm đi giết Cao Vân. Cao Vân tuy có là Phiên vương cao quý, nhưng người nên biết, trong mắt thủ hạ của ta, lấy đầu hắn cũng không khác việc lấy một thứ đồ trong túi là mấy đâu.”

Cao Ca hít sâu một hơi, thì thào: “Ta... ta đã biết, dù sao... hiện tại đối với người, ta cũng như cá nằm trên thớt, đầu còn dư lực để mà phản kháng nữa.” Miệng nói như vậy, ánh mắt lại hướng về đầu đó xa xăm.

Cao Thiên hoài nghi nheo mắt nhìn, trong trí nhớ, mỗi lần Cao Ca nói như vậy, con người y sẽ hiện lên tinh quang lấp lánh, sau đó khoe miệng nhếch lên một mặt cười khổ, tuyệt đối không phải bộ dạng mất hồn mất vía như hiện tại. Hắn tiến lên một bước, Cao Ca không có phản ứng. Lại bước tiếp bước nữa, y vẫn không có phản ứng. Cuối cùng hắn ôm chặt lấy hai bờ vai đối phương, hung tợn hỏi: “Nói, người lại thả hồn vào cõi thần tiên thiên ngoại nào? Rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?”

“A, ta đang nghĩ, Vân nhi gốc nghiệt kia ngàn vạn lần đừng có nghĩ tới chuyện báo thù a, ngoan ngoãn làm cái gì Phiên vương kia đi, cứ tiêu dao, khoái hoạt là tốt rồi. Bởi hắn đầu óc đơn thuần, vĩnh viễn không bao giờ đầu lại tên ác lang như Thiên nhi đâu a, ai...” Y lại thở dài, nhìn nhìn một chút rồi bỗng mở to hai mắt: “A a a, người... người thế nào lại không phải... Lô công công...”

Y đưa tay bịt chặt miệng: không xong rồi, sao tự nhiên lại đem hết gan ruột ra nói như vậy, thời điểm nào rồi mà cứ mơ mơ hồ hồ, lão thiên gia thật đúng là không muốn y có quá một ngày yên bình.

Cao Thiên chỉ còn một chút nữa là giận phát điên, đại hoàng huynh của hắn dù có thực gốc nghiệt hay giả gốc nghiệt, thì vốn cũng chỉ là một tên đầu heo. Hắn hít sâu một hơi vào trong lòng, nuốt vào thì khó chịu mà nói thì không nói ra được. Chỉ còn cách duy nhất để phát tiết là dùng ánh mắt trừng trừng loạn phiêu chung quanh.

Một phen chớp lấy cổ áo Cao Ca, rít lên: “Người không phải hứng khởi phấn khích nói dù khổ sở thế nào cũng đều nguyện ý hay sao? Người không phải đã chấp nhận dù ta nói gì cũng đều làm theo hay sao?” Hắn kéo Cao Ca hướng vào phòng trong, khiến cho y lập tức hiểu được, tên đệ đệ không bằng cảm thú này của mình hiện đang muốn làm gì.

“Đúng vậy, loại tra tấn thống khổ nhất thế gian này ta cũng đã trải qua rồi, còn có cái gì so với loại hình này mà thống khổ hơn đâu?” Cao Ca cười khổ, lần này y không phản kháng, bởi Cao Vân vẫn còn chưa rời khỏi kinh thành. Cao Thiên muốn mạng của hắn, cũng chẳng tốn chút công sức nào. Sau này, chỉ cần chọc giận Cao Thiên chút thôi, là đầu của Cao Vân cũng dễ dàng chuyển vị trí, Cao Ca vô luận thế nào cũng không dám mạo hiểm với tên đệ đệ này.

Ngoài ý định, Cao Thiên đột nhiên dừng mọi hành động. Ánh mắt của hắn vẫn vẫn đỏ, ngực càng lúc càng phập phồng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người thực sự nghĩ, bị ta làm loại hình chuyện này, chính là tra tấn thống khổ nhất thế gian hay sao? Hừm, người quả thật là một bậc vương gia sung sướng, chưa từng nếm mùi thống khổ của nhân gian a.” Hắn vỗ vỗ tay: “Tốt, người đã nguyện ý theo ta, vậy trước hết ta cho người thể nghiệm một chút tư vị thống khổ nhất trong nhân gian, đến lúc đó, ta chờ xem người cầu xin ta tha thứ thế nào a, hoàng huynh.”

Cao Ca co rúm cơ thể, thầm nghĩ, tên này có khi nào đem mình ra lăng trì hay không? Kia đau đớn thể xác có lẽ khó mà chịu đựng nổi. Đang nghĩ tới đây, đã thấy Cao Thiên kêu vào một thái giám, đẩy Cao Ca xuống nói: “Dem tiền Thái tử ra khu khai thác đá ở vùng ngoại ô kinh thành làm nô dịch, cho y nếm thử một chút, cái gì gọi là tư vị của nô dịch.”

Cao Ca chợt thở một hơi nhẹ nhõm, nghĩ thầm, hoá ra là cho ta đi làm nô dịch a, này có vấn đề gì đâu, tuy trước nay ta sống an nhàn sung sướng, nhưng tốt xấu gì từ nhỏ cũng đã luyện tập võ thuật, võ công tuy không cao cường, nhưng đập đá hay gì gì đó vẫn có thể làm được a. Y nhìn về phía Cao Thiên, thấy hắn đã xoay lưng lại, trên mặt không khỏi khẽ cười, thầm nghĩ, Cao Thiên dù thế nào vẫn như đứa trẻ, sẽ không

hiếu được đau đớn về thể xác làm sao so sánh được với đau đớn trong tinh thần, đó mới chính là sự tình thống khổ nhất a.

“Điện hạ, thỉnh đi.” Tiếng nói của thái giám kéo Cao Ca về thực tại, y tiêu sái, thống khoái nhìn một lượt Ngự Tú cung tinh xảo, thanh tịnh này khiến lão thái giám không khỏi hoảng sợ, thầm nghĩ, vị tiên Thái tử điện hạ này có phải bị dọa sợ phát điên rồi hay không, Hoàng thượng bắt y đi làm nô dịch, y lại tỏ ra bộ dáng cao hứng như vậy, khoé miệng... khoé miệng còn lộ ra nét hoan hỉ vui mừng. Thiên a, vị... vị tiên Thái tử này cũng quá một quái nhân a.

“Tiền Trung!” Cao Thiên kêu hần quay lại, âm trầm nửa ngày không mở miệng, khiến thái giám Tiền Trung sợ tới mức thở cũng không dám thở, mắt cũng không dám chớp. Vị chủ tử hỉ nộ bất thường cuối cùng cũng thốt ra một câu: “Bí mật lệnh cho lũ quần nô ở mỏ đá. Bất cứ khi nào y xin tha, liền nhanh chóng đuổi y về đây. Chỉ cần y lộ ra một chút khổ sở muốn xin tha, dù không mở miệng, cũng phải lệnh cho bọn chúng dẫn dắt y, đưa y trở về, người hiểu rõ ý trẫm chưa?”

Tiền Trung khom lưng, cúi đầu: “Dạ dạ, nô tài đã hiểu rõ. Nô tài sẽ phân phó lũ quần nô hảo hảo trông coi điện hạ.” Nói xong, như nhớ tới một chuyện, hần liền đánh bạo hỏi: “Nếu... nếu điện hạ ở tại khu mỏ đá đó liền cảm thấy rất tốt thì sao ạ?” Không thể trách hần nhiều chuyện a, khi nhìn thấy biểu tình của tiên Thái tử lúc đó, Tiền Trung cho rằng mình cần phải biết rõ được đáp án của vấn đề này.

“Không thể nào!” Vị chủ tử liền nổi giận dềnh dềnh, một chưởng chém bay cái bàn, Tiền Trung sợ tới mức chân đã đứng không vững, bên tai lại nghe Cao Thiên hung tợn nói: “Y nếu ở cái nơi dành cho chó lợn đó mà hảo hảo sống, thì cứ để y sống ở đó cả đời đi, cả đời cũng không cho quay trở lại.” Nói dứt câu lại xuất một chưởng, cả cái ghế dựa bên người cũng đập nát.

Tiền Trung lĩnh chỉ, khúm núm rời khỏi Ngự Tú cung. Đưa Cao Ca tới mã phòng, kêu một chiếc xe ngựa, tự mình đưa y tới khu mỏ đá ở ngoại ô cách kinh thành năm mươi dặm. Sau đó, đem toàn bộ khẩu dụ của Hoàng thượng tới tai đám quần nô, tỉ mỉ phân phó, không nửa điểm quên, rồi mới ngược về trong cung hướng Cao Thiên phục mệnh.

Cao Thiên đang phê chuẩn tấu chương dở dang, nghe hồi báo biểu hiện của Cao Ca khi tới mỏ đá, hần thần nhiên lên tiếng lệnh cho Tiền Trung lui xuống. Đợi cho người đi khuất, chiếc bút lông sói hần đang nắm trong tay cũng bị tuyên án tử hình.

Hoàng thượng gần đây tựa hồ có chút không yên, đây chính là ý kiến thống nhất của toàn bộ các đại thần trong triều. Tỷ như khi ở trên triều nghe các đại thần nghị sự, hần còn thật sự chăm chú, nhưng khi về tới thư phòng, lại lộ ra bộ dáng thất thần, ánh mắt loạn phiêu ra ngoài cửa sổ. Một tiểu thái giám tiến vào dâng lên một bát canh hạt sen, đều khiến hần nở nụ cười. Nhưng chỉ cần tiểu thái giám đó khuất dạng, hần lại lập tức khôi phục biểu tình sương lạnh. Các đại thần cũng không thể hiểu được, bắt đầu từ khi nào, bọn họ lại không bằng một tiểu thái giám như vậy.

Cao Thiên ngày ngày chờ tin tức từ khu mỏ đá truyền về, thế nên cứ có cung nữ hay thái giám tiến vào dâng trà kính nước, là hần lại tràn đầy hy vọng bọn họ từ trong miệng thốt ra cho mình một vài tin tức tốt. Có điều, mười ngày trôi qua, hai mươi ngày trôi qua, cuối cùng một tháng cũng trôi qua, nhưng tuyệt nhiên không có người nào đề cập đến tình hình của Cao Ca với hần, làm cho hần hoàn toàn hiểu được thế nào là thẹn quá hoá giận.

Ngày nguyên lão nhị triều Cát Triều Sa sáu mươi đại thọ, văn võ bá quan quần thần đồng loạt dự yến mừng thọ ông. Cao Thiên vốn không thích một vị cự lão thần như vậy, nhưng Cát Triều Sa thái độ làm người vô cùng khéo léo, do vậy Cao Thiên đối ông cũng không có mấy ác cảm, huống chi đây lại là ngày đại thọ của ông. Thêm vào đó, cứ ở trong cung chờ đợi cũng sinh phiền muộn, bởi vậy hần liền sai người chuẩn bị một phần hậu lễ. Y trang đơn giản, chỉ mang theo thái giám Tiền Trung cùng vài thị vệ, lặng lẽ hướng tới Cát phủ.

Hoàng thượng đích thân dự yến, đó chính là một sự kiện trọng đại vinh quang đối với bất kỳ thần tử nào. Trong nháy mắt, tin tức đã truyền đến tai các thần tử, họ đều tràn ra tận cửa nghênh đón. Cát phủ rộng lớn là vậy, cũng không đủ chỗ cho người người quỳ rạp, hô vang vạn tuế. Cao Thiên tâm tư bất định, muốn ra khỏi cung để giải sầu, ai ngờ vừa nhìn thấy sắc mặt nhóm thần tử của mình, trong lòng càng cảm thấy không vui, tuy ý nói vài câu, liền bước vào trong.

Yến hội qua đi, cũng chỉ những điệu múa, khúc ca cũ, càng coi càng cảm thấy không dần nổi. Cao Thiên ngóng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng, âm thầm tính ngày. Hắn nghĩ, đã qua gần một tháng từ khi đưa Cao Ca tới mỏ đá kia làm nô dịch, tại sao đến nay vẫn chưa có tin tức gì của người nọ. Không rõ y ở nơi đó sống thế nào, có để thân thể gầy yếu hay không, liệu có bị thương hay không, chắc không đến mức đó đi.

Càng nghĩ càng cảm thấy hốt hoảng trong lòng, lại nghĩ, tốt nhất là không phải lũ quân nô xao nhãng công tác đi, mặc cho Cao Ca xin tha chúng cũng không thêm để ý tới, hay y đã gặp phải hạng người gian xảo điêu ngoa, cố tình man báo, còn bản thân mình lại ngây ngốc hồ đồ ngồi chờ ở nơi này. Nếu Cao Ca không chịu nổi nhọc nhằn kia mà đi đời nhà ma, vậy không phải hắn đã tự tạo cho mình một tình huống không có lối thoát hay sao, khiến cả hoàng huynh và bản thân đều chết một cách oan uổng. Nghĩ tới đây, rốt cuộc hắn ngồi không nổi nữa, gọi thái giám Tiền Trung tới nói: “Người đi tập trung thị vệ lại, bãi giá xuất cung!” Sau liền gọi đám thần tử cùng cựu thần Cát Triều Sa lại nói rằng có công chuyện không thể tiếp tục nán lại, bọn họ cứ tiếp tục ở lại dự yến ngoạn nhạc, không cần bồi hấn. Tất nhiên các đại thần nhất định không chịu, nhưng Cao Thiên trước nay nói một không nói hai, ý hắn đã quyết, các đại thần cũng không dám nhiều lời, chỉ tề tựu nơi cửa phủ tiền hắn đi.

Cao Thiên cùng thái giám Tiền Trung mỗi người một ngựa lên đường hướng đến khu mỏ đá, chỉ đem theo vài thị vệ. Đi được khoảng năm mươi dặm, liền thấy ngay một ngọn núi cao, xung quanh có nhiều tảng đá nhô ra, hõm vào, mọi người đều biết đó chính là khu mỏ đá.

Cao Thiên kéo cương ngựa. Đã đi đến tận đây, cảm giác tâm tình càng thêm kích động. Chỉ một chút nữa thôi là có thể nhìn thấy Cao Ca, không biết y lúc này trông ra sao, nghĩ tới đó hắn liền cảm thấy toàn thân mồ hôi túa ra. Đang định thúc ngựa đi tiếp, chợt nghe phía sau có thanh âm run rẩy vang lên: “Ồi ôi Hoàng thượng của thần, Người tha lão nô được không? Nô tài năm nay đã hơn năm mươi tuổi, không chịu được xóc nảy như vậy đâu a~” Thanh âm nghe có vẻ khó thở, đó chính là thái giám tâm phúc Tiền Trung của Cao Thiên.

Cao Thiên quay lại, chỉ thấy sắc mặt lão thái giám đã chuyển màu đỏ đậm, đang há miệng hớp không khí không ngừng, thân mình ngồi trên ngựa tựa hồ không vững, khuôn mặt nhăn nhúm như trái khổ qua. Hắn cười ha hả: “Phải rồi, Tiền Trung, người tuổi tác cũng cao rồi. Cũng được, Lưu Vỹ, người ở lại cùng thái giám Tiền Trung, sau đó bồi hấn từ từ lên núi, ta cùng mọi người lên trước.” Nói xong không đợi mọi người nhiều lời, hắn nhanh chóng thúc ngựa hướng núi phóng lên.

Thiên tử giá lâm mỏ đá, đây thực sự là chuyện xưa nay chưa từng có, khiến cho quan viên lớn nhỏ tại đây sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, nơm nớp lo sợ quỳ gối tiếp giá. Họ đoán không ra hôm nay Thiên tử giá lâm rốt cuộc là vì nguyên do gì? Đến bất gian tể chẳng?

Cao Thiên một câu cũng không nói, bình tĩnh quét một lượt quanh các gương mặt, khiến cho bọn họ đã sợ nay càng thêm run rẩy. Nhắm tính thấy việc thị uy với quan viên tại đây đã đủ, lúc này hắn mới mở miệng: “Cách đây không lâu, trẫm lệnh cho thái giám Tiền Trung đem tới đây một gã nô dịch. Cùng lúc ấy, trẫm cũng truyền khẩu dụ rằng một khi gã nô dịch đó xin tha hoặc chỉ cần hơi hé ý niệm hối ý, các người đều phải nhanh chóng hồi báo lại cho trẫm. Kết quả tới nay trẫm đợi đã lâu, vẫn không thấy có chút tin tức nào. Trẫm không nghĩ những mệnh quan triều đình như các người, lại chưa phải chức to địa vị lớn, mà đã dám xao nhãng công việc hay sao?”

Quan viên ở dưới chỉ nghe thấy bốn chữ “xao nhãng công việc” cũng đã sợ đến nỗi mặt mũi xám ngoét, run rẩy nửa ngày cũng không nói được một câu. May thay lúc đó thái giám Tiền Trung tiến vào, hướng tên đầu lĩnh nói: “Người đứng đó run rẩy làm gì, đem mọi thông tin về người kia nhanh chóng cấp báo cho Hoàng thượng.”

Hắn nói xong, tên quan đầu lĩnh mới như tỉnh mộng, vội vàng kêu oan: “Hoàng thượng minh giám, quả thực không phải do chúng thần xao nhãng công việc. Ngày đó Tiền công công đã dặn dò không ít, chúng thần có mang gan hùm cũng không dám trái lệnh thiên tử. Thực sự người kia, y... y tuyệt nhiên không xin tha, cũng... cũng chưa lộ chút ý muốn xin tha nào...”

Không đợi hắn nói xong, Cao Thiên liền vỗ án đứng dậy, nổi giận quát: “Nói vậy, y từ nhỏ đã an nhàn sung sướng, sao có thể thích ứng được với cuộc sống ở đây chứ? Cho dù y có tỏ ra cứng rắn không chịu xin tha,

nhưng trong lòng khẳng định đã rất hối hận rồi, các người vì sao không quan sát kỹ lưỡng. Lôi lý do không trọn vẹn này ra để che mắt trẫm ư?”

Trong tâm tên quan viên không khỏi nghĩ thầm, Hoàng thượng không còn gì để chơi sao, nếu biết y là người được sống an nhàn, sung sướng, lại không chịu được khổ, có gì đưa y tới đây chứ? Mà đã đưa tới rồi, có gì lại luyến tiếc như vậy? Đây... này cũng làm khó người ta quá a~ Nói gì thì nói, hoàng đế bệ hạ à, lão nhân gia ngài muốn chơi liên chơi đi a, có gì làm liên lụy tới lũ nô tài chúng thần, này... này không phải quá đáng sao?

Trong lòng không khỏi oán hận, ngoài miệng đương nhiên không dám nói như vậy, chỉ cười cười nói: “Hoàng thượng, quả thực không phải chúng thần qua loa tắc trách, thật sự là người nọ chưa bao giờ lộ ra nửa phần hối hận a...”

Lời nói còn chưa dứt, ở dưới đã vang lên thanh âm của một người vốn được cho là thẳng thắn ở đây: “Đâu chỉ là không lộ ra nửa phần hối hận. Theo như hạ quan thấy, y ở đây sống còn rất tốt. Tuy lúc đầu các phạm nhân có bài xích y, nhưng sau một thời gian không rõ y vướng ra thứ phép thuật gì, y liền hoà hảo được với các phạm nhân khác. Mỗi ngày đều nói chuyện đùa giỡn, lúc thì ha ha cười to, lúc cùng làm việc, cùng ăn cùng ngủ, thực sự tiêu dao vô cùng.”

Cao Thiên vừa sợ vừa giận, lớn tiếng nói: “Cái gì? Y... Y chẳng những không kêu khổ kêu mệt, còn... còn cùng lũ tiện nô ăn ngủ cùng một chỗ sao?” Nhìn đám quan viên bên dưới nhất loạt gật đầu, hấn rút cuộc ngồi không yên được nữa, đứng dậy đi đi lại lại mấy vòng, sau đó gào thét: “Đưa ta qua đó, đưa ta đi xem y thế nào, nhanh lên một chút.”

Đám quan viên không dám trái lệnh, vội vàng đi lên phía trước dẫn đường, cười cười nói: “Hoàng thượng, lúc này là thời gian bữa cơm tối, các nô dịch đều tập trung ở đó. Cơm nước xong xuôi, bọn họ sẽ tiếp tục làm việc thêm nửa canh giờ nữa, đến lúc đó Hoàng thượng sẽ thấy lời chúng thần nói nửa điểm không sai.”

Cao Thiên vẻ mặt băng lãnh, không nói nửa lời, đi theo tên quan viên kia một đoạn đã tới gần khu mỏ đá. Kỳ thật khu mỏ là một vùng trũng sâu giữa núi. Có một mặt là tảng núi cao vạn dặm, ba mặt còn lại được giăng lưới kín mít cùng những cọc gỗ cao vút để phòng ngừa phạm nhân chạy trốn. Bình thường để di chuyển ra vào khu mỏ chỉ có một địa đạo duy nhất. Đồ ăn nước uống cũng là thông qua địa đạo này mang vào.

Lúc này mặt trời còn chưa lặn hẳn, Cao Thiên đứng ở bên ngoài những cọc gỗ cao cao. Hắn là người luyện võ nên nhãn lực tinh thông vô cùng. Chỉ nhìn lướt qua đám phạm nhân ở dưới là có thể thấy ngay được bóng dáng Cao Ca. Phút chốc, trái tim tựa hồ co rút một trận mãnh liệt, hai tay không tự chủ được nắm chặt lại.

Cao Ca ở trước mắt hắn đầu tóc hơi rối, có vài sợi loà xoà được y vén đằng sau tai. Khuôn mặt trắng nõn mịn màng ngày trước nay đã bị thay bằng khuôn mặt dính đầy tro bụi, quần áo lam lũ toàn miếng vá. Không những thế, trước ngực sau lưng còn có một vài chỗ rách, khiến Cao Thiên có thể nhìn thấy những mảng da thịt bên trong.

Y ngồi ở giữa một đám phạm nô, trong tay còn cầm một cái bát lớn. Bộ dáng của một hoàng tử khí chất tao nhã thông dong hiện tại đã mất sạch. Dù đứng xa như vậy vẫn có thể nghe thấy tiếng cười sang sảng phóng khoáng của y. Cao Thiên chăm chú lắng nghe, hoá ra người này đang kể Tam Quốc Diễn Nghĩa cho đám phạm nô nghe. Mỗi lần kể xong một hai câu, y lại lùa một miếng cơm thật to vào miệng, sau đó nhồm nhoàm nhai rồi nuốt xuống, không còn chút gì khí độ của một hoàng tử ngày xưa.

Đám phạm nô cũng không khác gì y, tay cầm bát to, ăn uống nhồm nhoàm, chăm chú nghe Cao Ca kể chuyện, càng khiến y hứng khởi. Tiếng cười nói vang vọng, mỗi khi kể tới đoạn cao trào, từng chữ từng chữ cứ như quanh quẩn xung quanh sơn cốc này, phía xa xa bầu trời đã ngả rắng chiều. Một Cao Ca tuy nghèo túng nhưng phóng khoáng như vậy, trong mắt Cao Thiên tựa hồ như tăng thêm bao nhiêu phần mỉa mai.

Đám quan viên đứng xung quanh Cao Thiên họ cũng không dám chút dừng nói lên tiếng, chỉ dám trong lòng thầm nghĩ: Hoàng đế bệ hạ ngài tận mắt nhìn thấy chưa? Ngài xem xem, người kia rõ ràng là không có tới nửa điểm hối hận a. Hơn nữa ở trong này, y nghiêm nhiên trở thành lãnh đạo của đám phạm nô, người làm sao lại nghĩ y muốn trở về, đây... đây không phải là nằm mơ sao?

Đang nghĩ ngợi, chợt thấy nhân ảnh bên cạnh nhoáng lên một cái, nguyên lai Cao Thiên do giận dữ không để ý hậu quả liền bay xuống dưới. Việc này khiến đám quan viên sợ kinh hồn táng đảm, xong nghe thái giám Tiền Trung trấn an: “Không sao không sao, Hoàng thượng khí chất bất phàm, đám phạm nô kia nhất định không dám mạo phạm thiên uy.” Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng hắc vẫn quay đầu phân phó thị vệ nhảy xuống hộ giá.

Đám phạm nô đang nghe tới đoạn thú vị, lại thấy một người từ trên trời bay xuống không khỏi giật mình. Nhanh chóng đứng dậy quan khán, chỉ thấy người đó y phục đẹp đẽ quý giá vô cùng, khuôn mặt lại anh tuấn xuất sắc, tuy nhiên dường như ẩn chứa một cỗ cường đại tức giận vô cùng, khiến hắc nhìn thoáng qua trông giống như chiến thần trong truyền thuyết, làm đám phạm nô sợ tới cứng người.

Chợt nghe hắc hét lớn một tiếng: “Cao Ca, người... người sống cũng tốt quá a, a?” Cuối cùng cũng thốt ra được một câu. Cao Thiên ẩn nhẫn nổi giận trong lòng, sải bước tới gần con người có gương mặt đã muốn xanh xao, quần áo tơi tả, là tên đầu sỏ khiến hắc hồn phách không yên hai mươi ngày nay.

Cao Ca thấy người kia liền lập tức ngây dại, lúc này thấy Cao Thiên nổi giận đùng đùng hướng mình đi tới không khỏi co rúm người thối lui mấy bước, nhưng vẫn bị hắc kéo tay áo, bên tai văng vẳng từng chữ từng chữ hung hăng của hắc: “Thoạt nhìn người sống cũng tốt lắm a, Hoàng huynh!”

Mọi người ồ lên. Có nghĩ cao xa thế nào cũng không nghĩ tới, phạm nô đầy một bụng kinh thư sử sách kia lại chính là Tiền thái tử, bọn họ còn tưởng y cùng lắm cũng chỉ là một tên tội quan gì đó thôi.

Nhất thời tiếng bàn tán xôn xao khắp tứ phía, trong khi đó Cao Ca vẫn tiếp tục rút đầu, ngập ngừng một lúc sau một câu cũng không nói nổi, cuối cùng chỉ hắc hắc cười: “Uhm, tốt... tốt quá a, hôm nay... hôm nay thức ăn rất ngon, còn có cả thịt nữa, Thiên nhi muốn hay không... muốn hay không nếm thử một chút?”

Y rút rề đem chiếc bát to tới gần Cao Thiên, bên trong chiếc bát quả thật có một miếng thịt mỡ mỏng tang.

Cao Thiên biết rõ thói quen này của Cao Ca. Từ nhỏ, hoàng huynh của hắc đã có thói quen để dành miếng ngon tới cuối cùng. Xem ra, thói quen đó của y đến giờ vẫn không thay đổi, hơn nữa trông nét mặt của y, việc phải dâng lên cho hắc khối thịt ngon cuối cùng này khiến y thập phần đau lòng.

Trong nháy mắt, lửa giận đột nhiên pha trộn chút đau lòng thương tiếc. Cao Thiên không biết mình nên phát hỏa mới tốt hay gào thét mắng mỏ người này một trận mới tốt. Trong mấy khắc mà nét mặt hắc không ngừng biến đổi, rồi mới thở dài nói một tiếng: “Quên đi, chuyện trước đây ta không truy cứu nữa, người lập tức theo ta trở về”

“Trở về? Trở về làm gì?” Cao Ca hỏi xong, ngay lập tức liền hận tới mức không thể tự cắn vào đầu lưỡi mình một phát. Trở về làm gì? Nay còn phải hỏi sao? Dùng ngón chân cũng biết.

Y sợ tới mức lập tức rút tay về, bắt đầu diễn trò mình sở trường nhất: giả bộ hồ đồ.

“A, Thiên nhi, kia... Sắc trời cũng đã tối, người... người hiện giờ là Hoàng đế, nên lấy thân thể làm trọng. Nhanh nhanh trở về đi. Người có nhiều cừu gia như vậy, nhớ có...a, không... không phải... ý của ta là...”

Không đợi y nói xong, Cao Thiên đang hầm hè theo dõi y liền nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ý của người chính xác là không muốn theo ta trở về đúng không? Người thà rằng ở lại nơi này, mặc y phục rách nát, ăn loại thức ăn mà ở trong hoàng cung đến cầu cũng không thêm liếc mắt, người thà rằng ở lại nơi này cùng đám tiện nô cười cười nói nói, cao đàm khoát luận cùng không chịu theo ta trở về, có phải hay không?”

Cao Ca thụt người lại, y biết Cao Thiên lúc này đã hoá thành mãnh thú có thể phun lửa. Có điều, chính xác là y mong muốn như vậy, nên không còn cách nào khác, rừ mi mắt nói: “A, ta... ý của ta là... Đúng vậy, ta đúng là có ý như vậy.” Đoạn y ngẩng đầu lên: “Thiên nhi, người đã đem ta tới nơi này, chính là muốn nhìn thấy bộ dạng chật vật khổ sở của ta, không phải sao? Hiện tại đã thấy rồi, người nhất định là sẽ cao hứng a, người nhìn coi cuộc sống của ta hiện nay có biết bao khổ cực, ta...”

“Câm miệng, ta chỉ hỏi người, theo ta trở về hay tiếp tục ở lại đây làm tiện nô, cho người lựa chọn!” Cao Thiên cười lạnh, bày ra bộ dáng “ta đang tôn trọng ý kiến của người”, biểu cảm rộng lượng, nhưng đôi tay được tà áo che phủ lại đang nắm chặt giận dữ.

Cao Ca thập phần kinh hỉ, nhảy nhót hỏi: “Thật vậy ư? Vô luận ta chọn cái nào người cũng đều đáp ứng?” Nhìn thấy Cao Thiên gật đầu, miệng của y không nhịn được lộ ra một vẻ hân hoan vui mừng: “Ta... ta chính là muốn ở lại nơi này, kỳ thật ở đây cũng rất tốt, tuy rằng điều kiện thiếu thốn nhưng mọi người đều rất tốt...”

“Tốt ở chỗ, tại đây không có người đối với người như hổ rình mồi, không có người bức người làm chuyện người không thích, không có người khiến người ba ngày ba đêm không xuống được giường, có phải hay không?” Cao Thiên âm trầm nở nụ cười, hai nắm tay đã nghiêng tới mức muốn bật máu.

Cao Ca vui sướng gật đầu, nhưng sau khi thấy nụ cười của Cao Thiên, y lập tức hiểu rằng mình đã phạm phải sai lầm chết người rồi, liền vội vàng hoảng sợ lắc đầu, hơn nữa phía sau cũng đã hết đường lùi, khiến y chỉ còn cách lấp bấp: “Không... không phải... ta... không... không phải...”

Cao Thiên không còn đủ nhẫn nại ở đây nghe y giả bộ nữa. Tiến lên hai bước, hần túm lấy cổ tay của Cao Ca, lúc này mới phát hiện nơi đó chỉ còn da bọc xương, trong lòng đột nhiên một cỗ thương xót vọt lên khiến hần nín thở hét lớn: “Người ít nói những lời vô nghĩa, theo ta trở về, ngoài ra, người không còn con đường nào khác!” Rống xong, không nói hai lời kéo Cao Ca ra khỏi sơn cốc.

Tình cảnh này khiến y nhớ tới lúc cũng bị Cao Thiên lôi như vậy từ trong hoàng cung tới phủ đệ của hần, sợ lịch sử tái diễn, dù đang bị lôi kéo thất thế nhưng y vội vàng nói: “Thiên... Thiên nhi, không có... không có con đường thứ hai, nhưng chắc sẽ có con đường thứ ba chứ? Chúng ta thương lượng một chút đi... Con đường thứ ba ta cũng nguyện ý đi mà. A... Đau quá, người... người siết tay ta đau quá Thiên nhi...”

Cao Thiên đã bị tên ca ca ngốc nghếch này khiến cho tức giận tới mức không phân biệt được phương hướng. Có điều khi nghe đối phương kêu đau, hần vẫn bình tĩnh nói lỏng một chút lực tay, lạnh lùng nói: “Không có con đường thứ ba. Theo ta hồi cung, lập tức, ngay bây giờ, không có gì phải thương lượng hết!” Hần bỗng nhiên xoay người, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Cao Ca: “Người nên biết, ta đã quyết định thì không ai có thể thay đổi!”

Cao Ca thở dài, biết rằng sự tình mình lo lắng vẫn sẽ xảy ra, trong lòng liền nhanh chóng đổi chủ ý. Bỗng nhiên linh quang chợt loé, y trầm nghĩ: đúng rồi, Thiên nhi ghét nhất là bị người ta hạ thấp, đả kích hần, ta nếu muốn yên yên ổn ổn ở lại đây, nhất định phải đả kích hần khiến hần tức giận, như vậy có lẽ hần mới buông tha ta.

Nghĩ vậy, Cao Ca vội khụ hai tiếng, lộ ra trên mặt một biểu cảm châm biếm, khinh khỉnh nói: “Ta hiểu rồi, Thiên nhi. Người cần bản là thích ta đúng hay không? Lúc trước người đem ta tới đây, là muốn nhìn thấy bộ dạng khổ sở của ta. Hiện giờ thật sự nhìn thấy ta biến thành như vậy, người lại hối hận. Kỳ thật người cứ thoải mái nói ra, nếu người thừa nhận thì việc cùng người hồi cung có là gì, phải hay không?”

Cao Thiên hừ một tiếng, quét một ánh mắt thâm sâu khó lường lên người Cao Ca, cao thấp đánh giá một phen, sau đó mới âm trầm mở miệng: “Hoàng huynh, người thật biết cách làm người khác khó mà nhìn thấu được. Lúc thì khôn khéo như hổ, lúc thì vụng về như heo. Cũng chính vì như thế cho nên ta vẫn không biết làm thế nào để đối phó với người.”

Cao Ca trong lòng thầm hoan hô một phen: đúng rồi, người chính là không biết đối phó ta thế nào nên ta mới có thể thoát khỏi ma chướng của người. Có điều ngay sau đó, một câu nói của Cao Thiên khiến tâm tình đang nhảy múa của y toàn bộ triệt tiêu sạch sẽ.

Cao Thiên lộ ra một cỗ châm chọc tươi cười, từ từ nói: “Có điều hiện tại ta hiểu rồi, đối phó với người như người, chính là không cần phải xem xét thái độ của người, cứ dựa theo tâm ý của chính mình là xong xuôi.” Hần một tay kéo mạnh Cao Ca tới trước mặt mình, cùng y mặt đối mặt, hai chóp mũi còn khẽ chạm vào nhau, từng chữ từng chữ thốt ra: “Đúng vậy, chính là như vậy, ta cần bản không cần để ý xem suy nghĩ của người thế nào, bởi vô luận ta có làm gì, người đều không phản kháng được!”

Nói xong, hần buông Cao Ca ra, tà mị cười: “Người vừa rồi không phải mới nói ta có rất nhiều cừu gia sao? Nói vậy nhất định người muốn trên đường hồi cung có thể gặp một vài tên a? Vậy tốt lắm, ta đưa người trở về, một khi thực sự có thích khách đến ám sát ta, ta sẽ đem người làm lá chắn phía trước, đó không phải một chủ ý hoàn hảo sao?”

Đoạn quay qua đám thị vệ đang trợn mắt há miệng ra lệnh: “Được rồi, các người chuẩn bị nước ấm, ta muốn đem người này gột rửa sạch sẽ, sau đó hồi cung!”

Hắn lại nhìn thoáng qua vẻ mặt cầu xin của Cao Ca, cười lạnh nói: “Ta ở trong cung tự dằn vò cả ngày lẫn đêm, người lại muốn ở đây sống cuộc sống tiêu điều tự tại sao? Hừ, làm sao ta có thể để cho người có cơ hội như vậy được, ngốc tử!”

4. Chương 4

Cao Ca tắm rửa xong, thay bộ y phục mà thái giám Tiền Trung đã để sẵn. Nói đến đây y liền hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi. Nhìn bộ y phục này là biết, tên hỗn đản Cao Thiên căn bản là không muốn để y ở đây, hẳn nhất định đã âm mưu tùy thời cơ bắt y về. Có điều nghĩ đi cũng phải nghĩ lại a, thả một tên Tiền thái tử như y ra đây thông dong tự tại, đối phương làm sao có thể yên tâm? Một khi phạm nô ở đây bị mình kích động làm phản, hậu quả có lẽ không tưởng tượng nổi. Đám phạm nô đó quanh năm khai thác đá, sức khỏe cũng không tồi đâu a. Ai, tuy rằng cả đám cũng chỉ được gần ba trăm người.

Cao Thiên nào biết trong đầu Cao Ca đang nghĩ thứ ngu ngốc gì. Hắn bình tĩnh theo dõi người kia thay đổi y phục, vấn lại búi tóc. Tuy rằng thân thể có chút gầy đi nhưng toàn bộ vẫn toả ra thần thanh khí爽 của một Tiền thái tử, môi hồng răng trắng, làn da cũng không xạm đi là mấy. Hắn hài lòng gật gật đầu, đứng lên nói: “Được rồi, bãi giá hồi cung.”

Cao Ca vội vàng tiến lại, vẻ mặt bi phần nói: “Muốn ta cùng người hồi cung cũng được, có điều người phải đáp ứng ta một việc.”

Cao Thiên liếc ánh mắt sắc bén nhìn về phía y: “Ta thấy người có vẻ dễ quên quá. Tính mạng Vân nhi vẫn còn nằm trong tay ta.”

Cao Ca lập tức xùi xuống, vẻ mặt từ bi phần đổi thành bi thương, cứ trưng vẻ mặt như vậy nói: “Thêm... thêm một điều kiện nữa, không được sao?”

“Nói.” Cao Thiên có chút không kiên nhẫn, hiện tại hắn thậm nghĩ, nhanh chóng bắt Cao Ca hồi cung, hảo hảo “kiểm tra” thân thể y một phen.

“Đám phạm nô kia, phần lớn đều là do người khác phạm tội mà bị liên lụy, bản thân họ cũng không có tội. Ta cùng bọn họ ở chung lâu như vậy, thực sự hiểu bản tính thuần phác của họ.” Trong mắt Cao Ca chợt hiện lên một mặt đau thương: “Thiên nhi, có thể hay không... có thể hay không cải thiện một chút cuộc sống của họ, đừng khiến họ ngay cả heo chó cũng không bằng. Ít nhất... ít nhất cũng giúp hài tử của bọn họ, có lương thực để ăn, có sách để đọc. Giúp họ lúc bệnh tật, được chữa trị cơ bản nhất, không nên cứ để họ ở khu mỏ tự sinh tự diệt như hiện nay.”

Cao Thiên trầm ngâm một lúc, nhìn hoàng huynh một tháng không gặp đã gầy gò xương của mình, sau đó gật đầu, đối đám quan viên bên cạnh ra lệnh: “Ngoài những kẻ phạm tội ác tày trời, những người khác đều phóng xuất. Ở ngay trong vùng này, lập cho bọn họ nơi ở, mỗi tháng cấp một lượng bạc tiền công. Đưa lũ trẻ lương thiện tới những trường tư thục trong kinh thành để học, toàn bộ phí dụng lấy từ ngân khố của quan phủ.” Đoạn hắn quay qua Cao Ca: “Như vậy được chưa? Người còn yêu cầu gì mau nói!”

Cao Ca mừng rỡ, không nghĩ đệ đệ luôn hành xử tàn nhẫn này đối yêu cầu của mình lại đáp ứng gấp nhiều lần hơn như thế. Lần đầu tiên trong lòng y xuất hiện một tia cảm động đối với Cao Thiên.

“Ta... ta còn muốn tới khu mỏ đá nhìn qua một chút.” Y đưa ra yêu cầu tiếp theo, hai mắt mong chờ Cao Thiên đáp ứng.

Cao Thiên chỉ cười lạnh: “Được lắm! Người muốn qua xem khu mỏ đá, sau đó lại muốn ở đó chơi lâu một chút. Chốc lát sau lại muốn để một người tôn quý như người cảm thụ một cuộc sống khác mà ở lại hẳn một đêm, rồi một ngày...” Hắn nhìn Cao Ca đang trợn mắt há miệng vẻ mặt bị đá kích thê thảm hừ một tiếng: “Người nằm mơ đi! Tiền Trung, bãi giá hồi cung.”

—

Không nghĩ tới việc, sau một thời gian dạo chơi một vòng, cuối cùng lại trở về nơi hoàng cung này. Cao Ca đứng ở trước cửa cung điện nguy nga, lúc này đêm đã khuya, ánh trăng chiếu rọi một góc trời nhưng lại phủ lên hoàng cung trang nghiêm mà lạnh như băng này ánh sáng u uẩn khiến Cao Ca cảm thấy thân thể không khỏi run lên một trận.

“Sao vậy? Lạnh không?” Thanh âm của Cao Thiên vang lên bên tai, tiếp theo một đôi tay vững chãi đặt lên bờ vai y khiến toàn bộ cơ thể như có một cổ lo lắng bao trùm. Cúi đầu nhìn, thấy đôi tay thon dài đang giúp y cẩn thận buộc dây áo choàng khiến cho Cao Ca không kịp được cảm thấy một trận ấm áp trong lòng.

Bàn tay vươn ra nắm lấy tay Cao Thiên, lạnh băng, không hiểu sao chợt cảm thấy lo lắng. Trở thành một vị quân vương từ đó tới nay, chưa bao giờ Cao Thiên để lộ ra một tia yếu đuối, điều này khiến Cao Ca không khỏi ướm khoé mắt. Chợt nghe thanh âm quen thuộc vang lên, phảng phất một tia thương tiếc: “Người cũng lạnh đúng không? Áo choàng này, người khoác đi.”

Vẫn dùng chất giọng ôn nhuận nhu hoà đó, Cao Thiên mơ hồ có thể tưởng tượng ra, gương mặt đầy vẻ thanh nhã, có chút thương yêu và dịu dàng kia đang nhìn hắn.

Hắn từ trước tới giờ vẫn luôn nhìn hoàng huynh của mình với ánh nhìn như vậy. Từ sau khi sinh, phụ hoàng vì mê đắm luyện đan trường sinh, đến ngay cả triều chính cũng lơ là. Đám phi tử thấy hoàng thượng như vậy nên cũng chẳng muốn quan tâm tới ba vị hoàng tử bé nhỏ làm gì vì thực sự không có lợi cho họ. Mẫu thân lại mất sớm, nếu không phải có Đại hoàng huynh luôn ôn nhu săn sóc chiếu cố hắn, trân trọng hắn thì Cao Thiên quả thật không tưởng tượng ra, bản thân mình sẽ biến thành người như thế nào nữa. Tóm lại, từ khi bắt đầu có thể ghi nhớ mọi chuyện thì tâm trí hắn chỉ còn mỗi thân ảnh luôn tươi cười ôn hoà của Đại hoàng huynh mà thôi.

Thời gian cứ như vậy trôi đi, lúc đó Cao Thiên đều coi Cao Ca như một cây đại thụ lớn có thể giúp mình che chắn mưa gió. Rốt cuộc, cho tới khi nào hắn lại không muốn ý lại vào Cao Ca nữa? Cao Thiên cố gắng hồi tưởng, có lẽ... có lẽ là đến năm mười lăm tuổi, khi trong giấc mộng của mình, hắn đem hoàng huynh ra làm đối tượng để hoan ái, đó cũng là lần “xuất ra” đầu tiên của hắn. Trong cung không thiếu thái giám bị coi là luyện đồng, nên hắn nhanh chóng hiểu được, tâm ý của mình đối với Cao Ca là như thế nào.

Vì thế, hết thảy mọi thứ đều thay đổi. Chỉ vì muốn bảo vệ ca ca mà đã liều mạng luyện tập võ nghệ. Trị quốc, an dân phương thức, hắn càng điên cuồng học tập. Đến cuối cùng, ước nguyện ban đầu đã hoàn toàn thay đổi. Những thứ hắn học, không phải trở thành công cụ để hắn bảo vệ Cao Ca nữa, mà lại trở thành thứ để hắn tiến thân. Rốt cuộc thì hắn vẫn có Cao Ca, nhưng để có được điều đó, đến bây giờ hắn cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Dùng sức chớp mắt, Cao Thiên tựa hồ đem giọt lệ sắp tràn khỏi bờ mi đọng lại, thu trở về. Hắn ngẩng đầu, khôi phục lại nụ cười lãnh đạm như trước, đưa tay cầm lấy tay Cao Ca: “Được rồi, ta nội công cái thể, một chút hàn khí này làm sao xâm phạm được ta. Nhưng thân thể người lại khác, từ nhỏ đã không được tốt, mới nên chú ý. Bằng không mang người trở về khó khăn như vậy, bây giờ lại nhiễm phong hàn, không phải là mất công sao?”

“Ta muốn đi dạo một lúc.” Cao Ca nhỏ giọng nói. Ánh mắt có chút mong chờ nhìn Cao Thiên, đằng sau lại ẩn chứa tia bi ai cùng quật cường, tựa hồ như muốn nói lúc này đây, y thật buồn thật tiếc vì địa vị đã bị mất đi.

Tâm Cao Thiên chợt run lên. Hắn vốn không muốn đáp ứng thỉnh cầu của Cao Ca. Không phải vì hắn có mục đích xấu xa gì, mà bởi hắn nghĩ, Cao Ca cũng đã lao động một ngày vất vả ở mỏ đá, lại bôn ba cả đêm như vậy để trở về hoàng cung, hắn chỉ muốn lôi y về tẩm cung nghỉ ngơi ngay lập tức. Nhưng nhìn vào cặp mắt kia, không hiểu sao hắn không thể nói nên lời cự tuyệt. Một lúc lâu sau mới gật đầu, quay lại lệnh cho thái giám Tiền Trung: “Bảo bọn họ lui đi, để trẩm và hoàng huynh một mình giải sầu thôi.”

Tiền Trung nhìn bầu trời trăng sáng, trong lòng thầm cười khổ, thật không hiểu nổi hai huynh đệ này, bây giờ là lúc nào mà còn có tâm tư giải sầu, mí mắt ta đây đều muốn dính chặt vào nhau rồi. Có điều ngoài miệng lại vội vàng đáp ứng, nhanh chóng phân phó bọn thị vệ, thái giám, trong lòng chỉ thầm ước hoàng thượng nói “Tiền Trung người cũng về đi.” nhưng chân vẫn phải theo sát gót hai người kia.

“Cho Tiền công công cũng về nghỉ ngơi đi. Hẳn tuổi đã cao, chắc không chịu được đêm lạnh thế này.” Cao Ca nhẹ giọng thay Tiền Trung cầu tình. Cao Thiên tất nhiên cũng không muốn phá đi không khí tốt đẹp thật khó mà có được này, quay đầu nhìn rồi nói: “Được rồi Tiền Trung, vậy người cũng về nghỉ ngơi đi. Buổi sáng ngày mai tới hầu hạ trầm vào triều sớm.”

Tiền Trung lĩnh mệnh, thăm nghĩ Tiền thái tử diện hạ thật tốt, biết thương thân già này, vừa lui đi vừa cười tủm tỉm.

Cao Ca cùng Cao Thiên sóng vai bước trên con đường phủ đầy ánh trăng, lạnh lẽo, u tịch. Hai chiếc bóng trải dài, quấn quít vào nhau. Đêm cuối thu, không khí trở lạnh.

“Hoàng huynh, người còn nhớ không? Ngày trước, có lúc ban đêm chúng ta không ngủ được, lên ra ngoài chơi. Ta đã khóc nháo đòi người bắt Vân nhi phải ra chơi cùng, ba người thì càng náo nhiệt mà. Người đương nhiên không làm được, sau đó ta càng khóc không ngừng, còn cứ níu gấu quần người ở trên đất mà lăn lộn nữa.”

Cao Ca cũng không nhịn được cười, gật đầu nói: “Ta đương nhiên nhớ rõ. Người trước đây rất tinh quái, lại hay tò mò, cái gì cũng thắc mắc. Ban đêm lại càng hứng chí. Mỗi ngày tới tận đêm khuya cũng không chịu đi ngủ, còn nói sẽ giúp ta từ từ vượt qua đêm dài. Có trời mới biết trong những năm đó, ta vì cùng người chơi mà chẳng có giấc ngủ nào trọn vẹn.”

Cao Thiên gật đầu: “Đúng vậy! Người từ đó tới giờ vẫn tốt bụng như vậy. Rõ ràng mí mắt đã díp vào mà vẫn đồng ý cùng ta ra ngoài chơi. Ta khi đó còn nhỏ, chẳng biết nghĩ cho người. Người lại sợ ta gặp chuyện không may, cũng bởi vì lòng người hiếm ác. Tuy rằng ba huynh đệ chúng ta thân thiết khăng khít nhưng vẫn có không ít kẻ coi chúng ta như cái gai trong mắt.”

Hắn bỗng nhiên cảm thấy yêu thương dâng trào, ôm lấy thân thể gầy gò của Cao Ca, đưa y tiến vào trong ngực, thì thầm: “Ta đều nhớ rõ, hoàng huynh, người đối với ta thật là tốt, ta đều nhớ rõ, cả đời không bao giờ quên.”

Cao Ca cảm thán nói: “Đúng thế! Ta vẫn luôn nhớ tới bộ dáng của người trước đây. Cũng không biết từ khi nào, người trưởng thành, tâm tư cũng thay đổi. Ta chiếu cố chăm sóc người cùng Vân nhi, là vì muốn đem tới cho hai người các người chút ấm áp tình thương giữa chốn hoàng cung này, không nghĩ ta lại nuôi dưỡng một tên lang sói như vậy.”

Cao Thiên buông Cao Ca ra, hừ một tiếng: “Không khí đang tốt như vậy, người tại sao lại nói những lời không nên nói như vậy? Kỳ thật nếu người muốn, cái gì ta cũng đều có thể cho người. Chính là từ sau khi lớn lên, người nói xem, có lúc nào mắt người để ý tới ta nữa không? Người chỉ cùng với Vân nhi thân cận, ta có muốn đối tốt với người cũng không có cơ hội a.”

Cao Ca lập tức bưng tỉnh, gật đầu nói: “Ah, hoá ra là như vậy a. Là ta đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Hoá ra ta muốn cái gì Thiên nhi cũng đều sẽ cho ta.” Y bỗng nhiên bước mau lên phía trước Cao Thiên: “Trở lại ngày đó, nếu ta muốn giang sơn của ta, người có thể cho ta không? À không, phải nói là người có trả lại cho ta không?”

“Đừng có mơ!” Cao Thiên nghiêng răng nghiêng lợi hé ra ba chữ. Dừng một chút, hắn quay đầu lại, bình tĩnh nói: “Chỉ có thứ đó, là ta không có khả năng cho người.” Người cho rằng ta không biết người muốn giang sơn làm gì sao? Hừm, ta sẽ không để cho người làm điều đó. Nếu có giang sơn, người lập tức sẽ quên ngay có một đệ đệ là ta. Những lời này đều là âm thầm trong lòng, không có cách nào nói được thành lời.

Rất nhiều năm sau, mỗi khi Cao Thiên hồi tưởng lại đêm nay, hắn đều âm thầm hối hận, hối hận vì sao không mang tất cả nói ra, hối hận vì sao không hỏi Cao Ca một câu, y vì cái gì một lòng muốn có giang sơn như vậy. Y rõ ràng không phải loại người vì giang sơn mà bất chấp tất cả, vì sao lúc này đây lại bất chấp đến như thế?

Có điều, cái gì hắn cũng không nói, Cao Ca cái gì cũng không nói. Đêm nay, trong lòng hai người, hạt mầm tình yêu đang âm ảp nảy nở, đồng thời lại bị một vật bén nhọn khác chôn xuống. Cho đến về sau, cả ngày lẫn đêm, mỗi khi vật bén nhọn đó đâm vào tâm khảm sinh ra đau đớn, khiến cho bọn họ ngày càng xa nhau bởi những nghi kỵ, cuối cùng dẫn tới hoàn cảnh đáng tiếc suýt nữa không thể vãn hồi.

Khi trở lại Ngự Tú cung cũng là lúc ánh trăng đã nhạt dần. Cao Ca ở mỏ đá đã tắm rửa qua nên khi Cao Thiên thay y phục trở về, y đã ngủ say. Cũng không trách được y, cuộc sống ở mỏ đá thực sự rất mệt nhọc.

Ngày thứ hai khi tỉnh lại, lại cũng là lúc mặt trời đã lên cao. Cao Ca nhất thời khấn trương, thầm nghĩ nguy rồi, hôm nay thế nào lại ngủ lâu như vậy, chân tay phút chốc luống cuống cả lên. Lúc sau mới tỉnh ra, bản thân không còn phải ra mỏ đá nữa.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, vô lực ngã ngồi xuống giường, thầm nghĩ, nguyên lai mình đã hồi cung rồi, nơi này không phải là mỏ đá nữa.

Lơ đãng nhớ về những chuyện phát sinh đêm hôm qua. Cao Thiên tự mình đi đón y, tuy tức giận bưng bưng nhưng vẫn đáp ứng y cải thiện cuộc sống của đám phạm nô đáng thương ở mỏ đá. Thậm chí chỉ vì ý nguyện của y mà hắn đồng ý cho đám nhỏ được lên kinh thành đọc sách, học phí toàn bộ chi từ quốc khố.

“Có lẽ, bản chất của Thiên nhi cũng không bại hoại như ta nghĩ. Hắn soán vị chắc chỉ bởi vì ta mà ôm chấp niệm.” Cao Ca thì thầm, vừa hồi tưởng lại thời khắc ảm áp đêm hôm qua. Đoạn ngược mắt nhìn thấy kiện áo choàng màu đen vẫn còn vắt trên giá áo đầu giường, lập tức trong lòng tràn ra một tia ảm áp. Từng cử động, từng thanh âm nhẹ nhẹ đêm qua từng đợt từng đợt hiện lên trong đầu y.

“Có điều...” Y thở dài, không muốn nghĩ lại đoạn thời gian hai huynh đệ vì giang sơn mà tranh chấp. Y tình nguyện tin tưởng rằng vì muốn giữ chặt mình trong tay, Cao Thiên mới soán vị. “Huống chi...” Y nhún vai, lẩm bẩm: “Ngôi vị hoàng đế cũng đã bị hắn soán đi, ta nghĩ ngôi nhiều cũng có ích gì đâu? Không bằng cứ để vậy đi, Cao Thiên an bài cho ta cuộc sống thế nào, ta liền chấp nhận cuộc sống như thế.”

Vị tiền thái tử vì ý tưởng lớn lao mới nghĩ ra trong đầu, khoe miệng hé mở. Chợt thấy có một mùi thơm ngát nhẹ nhẹ lan vào trong phòng, y vội vàng quần chặt chắn hướng ra ngoài xem, đã thấy Cao Thiên cầm trong tay mấy cành hoàng cúc. Nhìn thấy Cao Ca đã tỉnh ngủ, hắn lộ ra một tia cười ảm áp: “Như thế nào không ngủ thêm một lát? Người chắc phải mệt lắm? Khi ta vào triều, người vẫn còn ngủ rất say.” Vừa nói xong đã có cung nữ tiến vào dâng bình hoa, Cao Thiên liền đem mấy cành cúc cắm vào đó.

Cung nữ kia thấy Cao Ca ngồi trên giường, liền cười nói: “Điện hạ đã tỉnh rồi a? Thế nào không gọi bọn nô tỳ một tiếng? Hoàng thượng mới hỏi, chúng ta vẫn cứ nói Người vẫn đang ngủ a.” Cung nữ này thập phần xinh đẹp, Cao Ca cũng nhận ra nàng. Đó là cung nữ thông minh vợ vết tiền thưởng từ Cao Thiên đêm rằm tháng tám đó, cũng chính là cung nữ thay bọn họ khởi mệnh, tên Hoa Ngữ.

“Người tên Hoa Ngữ đúng không?” Cao Ca mỉm cười, vừa mặc áo khoác vừa nói: “Đệ đệ của ta chẳng mấy khi nói về tiền bạc của hắn, tiền thưởng của người đã muốn nhiều thế nào rồi?”

Y nhìn Hoa Ngữ phân phó một thái giám đi hầu hạ y rửa mặt chải đầu, liền hiểu rõ cô nương này chắc hẳn là tâm phúc của Cao Thiên, bằng không, làm sao ở bên cạnh hắn có địa vị cao như vậy được, ngay cả Phó tổng quản thái giám nữa cũng bị nàng sai phó.

Hoa Ngữ hé miệng cười, gật đầu nói: “Điều này tất nhiên. Tiền tuy đã ở trong túi, nhưng vẫn không thể yên tâm được a.” Nàng quay đầu nhìn về phía Cao Thiên, ra vẻ kinh ngạc nói: “Ai da Vương gia, ta cũng không biết trong cảm nhận của điện hạ Người lại có cái hình tượng không ổn như vậy. Chắc chắn, ngay cả điện hạ cũng biết Người như vậy, có thể thấy Người thật là khiến người khác oán than nổi giận a.”

Cao Thiên cười mắng: “Đi đi, đừng ở đây nói bậy nữa, cẩn thận không trăm cất tiền thưởng tháng này của người a!”

Hắn nói xong, tiến lại gần Cao Ca, cẩn thận chỉnh sửa lại áo khoác cho y, hừ một tiếng: “Đừng có ngậm máu phun người! Chẳng biết ai ít khi nói về tiền bạc, người tính thử xem? Ta cho đến bây giờ, chưa bao giờ trước mặt người nói nửa câu dối trá. Ngược lại chính người, mỗi khi cần thực hiện lời hứa, thì đều nghĩ ra đủ loại lý do, không phải đau đầu thì cũng là đau bụng, ngay cả con kiến cũng có thể làm cho tay chân người bị thương.”

Hoa Ngữ không nhịn được cười, đứng bên cạnh nói: “Ha, hoá ra là như thế a! Hoá ra thân thể điện hạ lại có nhiều bệnh như vậy. Hoàng thượng, hay là nô tỳ đi thỉnh lão thái y, tới hảo hảo kiểm tra thân thể điện hạ một chút. Nên bồi bổ thể nào giúp cho thân thể điện hạ rắn chắc hơn, tương lai mới có thể cùng Hoàng thượng bách niên giai lão a.”

“Nếu nói tới đại phu, ai có thể so sánh được với Hoàng thượng của các ngươi.” Cao Ca vừa cười vừa bước xuống giường, chạy tới gần bình hoa ngắm nghía mấy cành hoa cúc sắc vàng nhàn nhạt, lại thơm man mát. Đây chính là loại hoa y yêu nhất. Trong tâm chợt có chút hoảng hốt, không ngờ loại hoa hoàng cúc chỉ nở vào mùa thu mà mình yêu nhất này, Cao Thiên lại ghi tạc trong lòng như vậy.

“Đúng a, về y thuật ta cũng chẳng cần khiêm tốn. Hoàng huynh, không bằng đêm nay để ta hảo hảo kiểm tra thân thể ngươi chút, như thế nào?” Cao Thiên mỉm cười. Hắn từ nhỏ đã bái một vị kỳ nhân làm sư phụ, chẳng những được ông truyền thụ cho võ công tuyệt đỉnh mà ngay cả y thuật, xem sổ tử vi cũng đều học lướt qua. Tuy rằng chẳng bằng một nửa so với sư phụ, nhưng trong mắt thiên hạ, công lực của hắn cũng ít có người qua được.

Thời gian ở mỏ đá, mỗi khi nhớ tới sự kiện oán vị, Cao Ca đều cảm thấy buồn bực vô cùng, thậm chí chắc chắn Cao Thiên đã phải dự tính trước kết quả, mới có thể nhẫn tâm không để ý tới tình cảm mà hành sự. Hiện giờ nghe Cao Thiên trước mặt lữ hạ nhân nửa đùa nửa thật nói mấy lời như vậy, không khỏi phi thường xấu hổ, nỗi lo cũ nỗi lo mới chồng chất, liền hung dữ trừng mắt nhìn Cao Thiên một cái.

“Hoàng huynh, ngươi đừng có nhìn ta với ánh mắt thâm tình như vậy, ngươi có biết sự nhẫn nại của ta cũng không tốt lắm đâu a~” Cao Thiên cười hắc hắc, lập tức làm cho Cao Ca càng thêm đỏ mặt, vội vàng chú tâm việc rửa mặt chải đầu của mình, không để ý tới tên sắc lang kia nữa. Huống chi Cao Ca cũng đang rất sợ hãi. Tuy là mới sáng sớm, nhưng ánh mắt Cao Thiên nhìn y, tựa hồ rất nhiều thâm ý. Y thậm chí hận, đáng lẽ không nên nhanh chóng tha thứ hắn như vậy, chẳng qua vì nếu còn muốn chống chọi gay gắt như trước, chỉ sợ hắn lại càng không để ý tới cảm nhận của mình, trực tiếp quăng lên giường hưởng thụ đi.

Cao Ca thở dài, y phát giác muốn đối phó với Cao Thiên, bản thân lại không có cách nào lường toàn vẹn, nhưng không thể nghi ngờ, nếu y ôn nhu dịu dàng chống đỡ so với việc cả đời tuyệt giao rõ ràng tốt hơn nhiều. Tối thiểu thì sáng nay Cao Thiên cũng đưa tới mấy cành hoàng cúc mà mình yêu nhất, không giống như đêm hôm đó, không hề để ý cảm thụ của y thô bạo xâm phạm.

Chẳng lẽ, điều này có thể chứng minh hắn thật sự thích ta hay sao? Có phải bởi vì ta ôn nhu mà sinh ra kỳ vọng, do đó càng trở nên cần trọng? Có phải vì vậy mà phải phá hư mọi thứ, bởi hắn nghĩ nếu không chiếm được tâm tư của ta, thì vẫn phải giữ được ta trong lòng? Cao Ca miên man suy nghĩ, bên tai đột nhiên vang lên thanh âm quen thuộc: “Lại đang suy nghĩ gì?”, vì thế mà chẳng để ý gì, lập tức đem toàn bộ tâm tình nói ra.

Cao Thiên nhếch miệng, hắn nghĩ, Cao Ca thật đúng là hết chỗ nói rồi. Suy nghĩ của người này quả thật lợi hại, dễ dàng có thể đánh trúng được tâm tư sâu nhất của người khác. Có điều, tại sao y có thể ngu ngốc mang toàn bộ suy nghĩ cơ mật trong đầu nói ra hết như vậy chứ? Quả nhiên, ngay sau đó, hắn chợt nghe Cao Ca kêu một tiếng thảm thiết: “A, a, Thiên nhi, tại sao lại là ngươi? Lô công công đâu? Ta còn tưởng Lô công công ở đây?”

Cao Thiên nhin không được thở dài một hơi: “Lô công công? Hắn sớm đã bị ta biếm tới Hoa đào Châu để hầu hạ Vân nhi rồi. Một tên lão thái giám như vậy, ngươi tại sao cứ phải tâm tâm niệm niệm nhớ tới? Vì hắn mà ngươi bỏ rơi ta đây, tình nhân hoàn hảo của ngươi đứng ở trước mặt như người vô hình như vậy. Hừm, ta phải hảo hảo trừng phạt ngươi.” Cao Thiên vừa nói, vừa tiến sát về phía Cao Ca.

“Thiên... Thiên nhi, bây giờ... bây giờ mới là sáng sớm a~” Cao Ca mặt cắt không còn giọt máu run rẩy lên tiếng.

“Ngươi chẳng lẽ không biết, hình ảnh mỹ nhân biếng nhác vào buổi sáng sớm là kiểu mị mê người hay sao? Mới nghĩ đã khiến người ta thêm rõ giải rồi~” Cao Thiên nhe răng cười, một phen tóm được Cao Ca ở trên giường, nhìn gương mặt mới được tẩy trừ sạch sẽ, xinh đẹp nho nhã của đối phương, lại thêm ánh mắt bối rối không biết làm thế nào, bên cạnh còn có mái tóc dài đen nhánh hơi rối khiến bộ vị của hắn có chút cứng rắn lên.

“Ta... ta không phải mỹ nhân a, hơn nữa... hơn nữa Thiên nhi, nếu ngươi cảm thấy thêm rõ giải, hay là nhanh chóng truyền lệnh, vừa đúng lúc ta cũng thấy đói bụng.” Cao Ca cuống quýt nghĩ ra lý do để rời khỏi Cao Thiên, nhưng thấy áo khoác cũng đã bị ném xuống đất liền biết rằng chiêu này của mình đã mất đi hiệu quả rồi, y bất chấp hét to lên: “Người đâu? Tối chải đầu cho ta! Như thế nào lại không có ai? Ta, ta muốn chải đầu a~”

“Bọn họ đều bị ta lệnh đi ra ngoài rồi, ngay lúc mà người mơ màng đi vào cõi thần tiên chi ngoại đó. Ta thực muốn tự mình chải đầu cho người, nhưng hiện tại ta phát hiện làm việc này thú vị hơn.” Cao Thiên tiến sát vào đôi môi đỏ mọng của Cao Ca day cắn một trận, sau đó cấp tốc đem toàn bộ lớp quần áo dày của đối phương lột bằng sạch.

Đứng bên ngoài hầu hạ, Hoa Ngữ nghe thấy từ trong phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết, trí óc thông minh của nàng bắt đầu suy nghĩ, rồi nhún vai: “Thật là, tiền điện hạ tới một chút ý thức nguy hiểm cũng không có a, chắc chắn, không biết lại nói cái gì lung tung, khiến cho Hoàng thượng vốn là tên đại sắc lang đem toàn bộ tâm tình nín nhịn lâu nay cấp phát ra hết rồi. Ai, điện hạ, tiểu nhân đây nữa điểm cũng không thể giúp được ngài, cho nên, ngài hãy tự mình cầu phúc đi.”

Cứ vậy từng ngày từng ngày yên bình trôi qua. Điều này làm cho đám thảo tin trong cung không khỏi khiếp sợ. Bọn họ đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng ngày ngày nghe Tiền thái tử kêu gào thảm thiết hay khóc thét lên cũng như sẵn sàng nghênh tiếp vị Hoàng đế hỉ nộ bất thường của mình. Có điều, bất kể chuyện gì cũng đều không xảy ra, chẳng những vậy, hai con người vốn như nước với lửa kia tựa hồ trở nên vô cùng hoà hợp.

Nhờ Cao Thiên tỉ mỉ, cẩn thận điều trị, thân thể Cao Ca nhanh chóng hồi phục, cân xứng so với thời gian trước. Tuy nhiên Cao Thiên vẫn không hài lòng, hắn vẫn cứ cho rằng hoàng huynh lúc trước rõ ràng có nhiều thịt hơn nên cố chấp bắt Cao Ca ngày ngày tắm bổ, thậm chí còn luôn canh chừng y, mỗi ngày phải nhìn thấy y uống xong bát canh gà này, chén vây cá kia. Mỗi ngày trôi qua, chẳng những không có hiệu quả, Cao Ca ngược lại so với trước càng gầy yếu thêm.

Sáng sớm mỗi ngày, Cao Ca đều phải để Cao Thiên xem xét thể trọng của mình, về sau việc này cơ hồ trở thành một trong những việc tối trọng yếu của Cao Thiên cho dù Cao Ca có nghĩ ra cách thức gì để trốn chạy. Tất nhiên, một Cao Ca khờ khạo thì không thể bằng một Cao Thiên giáo hoạt được.

Việc Hoàng thượng bệ hạ coi trọng thể trọng của Tiền thái tử như vậy đều là việc đám cung nữ thái giám trong cung vô cùng thấu hiểu. Bởi vậy, đến hôm nay từ Ngự Tú cung truyền ra một tràng thanh âm rống giận cùng tiếng kêu thảm thiết khiến một tiểu thái giám đang chăm sóc cây cỏ hoa lá trong Ngự hoa viên có chút lạnh run người. Bên cạnh hắn là lão thái giám đã nhiều tuổi, lão liếc nhìn tiểu thái giám kia với ánh mắt đầy hàm ý: người mới sao, không biết trong cung có chuyện gì à?

Tiểu thái giám cũng hết sức lạnh lợi, lập tức hiểu ý, cười cười nịnh nọt hỏi han: “Công công, vừa rồi thanh âm đó là sao a? Ở đâu lại truyền ra tiếng kêu thảm thiết như vậy?” Vừa nói vừa nhanh nhẹn giúp lão thái giám đốt tẩu thuốc.

Lão thái giám hừ một tiếng, liếc nhìn tên nhóc không có để ý sự tình bao giờ, rồi thao thao bất tuyệt: “Trách không được vì sao người không biết, người cũng chỉ mới tới hầu hạ thôi đúng không? Ai nha, đây không phải là tin tức lưu truyền lý thú nhất trong hoàng cung hay sao? Kỳ thật cũng không có gì. Chính là ngày ngày hoàng đế bệ hạ xem xét thể trọng của Tiền thái tử, ha ha, có lẽ vừa giảm một cân cho nên mới cuống nộ rống giận như vậy. Còn về tiếng kêu thảm thiết, chắc có lẽ Hoàng thượng lại sai người dâng lên canh gà, canh thịt gì đó tắm bổ cho cái dạ dày của Tiền thái tử mà thôi.”

Tiểu thái giám nghe xong không khỏi sửng sốt: “Không phải chứ? Sao lại có thể có loại chuyện này? Hoàng thượng tại sao có thể đối với Tiền thái tử tốt như vậy? Canh tắm bổ, cũng chẳng phải là độc được, điện hạ kia còn kêu gào cái gì? Đối lại là ta, vui đến chết còn không kịp a?”

Không đợi hắn nói xong, lão thái giám khinh thường liếc hắn một cái: “Chắc, không biết thì không nên nói. Người thử nghĩ xem, một ngày ba bữa cơm, bữa nào cũng nhồi canh thịt, đảm bảo không quá một tháng, thanh âm của người so với Tiền thái tử điện hạ có khi còn thảm thiết hơn a.”

Tiểu thái giám vẫn là không hiểu, có điều vị Tiền thái tử ngụ trong Ngự Tú cung kia thì thấu hiểu quá chừng. Y nhìn bát canh bóng loáng trước mặt, khóc lóc than vãn: “Thiên nhi, ta van người, đừng bức ta uống mấy loại canh tắm bổ này nọ nữa, ta thực sự uống không trôi a.”

“Không được, phải uống. Đây đều là những dược liệu bổ dưỡng, người uống vài ngụm thôi cũng được~” Con giận của hoàng đế bệ hạ đã tiêu tán không ít, lúc này lại mang giọng điệu dụ dỗ đến đứa trẻ ba tuổi cũng không tin ra dụ dỗ Tiền thái tử, có điều kết quả vẫn không như mong muốn.

“Thiên nhi, ta... ta đành nói thật cho người biết.” Cao Ca trưng ra vẻ mặt cầu xin: “Trước ta sợ chạm tự ái của người, nên vẫn cố gắng chịu đựng nhưng đến nay thực sự ta nhịn không nổi nữa. Ai ai ai, ta nói thật cho người, ta ta ta... Thể trọng của ta sở dĩ không tăng chút nào bởi từ nhỏ đến lớn, lúc nặng nhất cũng chỉ có bấy nhiêu cân lượng. Việc người nói ta gầy là do người cứ liên tiếp bắt ta uống thứ canh gà canh thịt gì đó khiến dạ dày của ta chịu không nổi, mỗi lần ăn xong đều nôn sạch sẽ. Cho nên mới gầy yếu như vậy, ai ai ai, người cho ta bát cháo hoa ăn sáng đi~”

“Sao... Sao lại như vậy được?” Cao Thiên không dám tin, chợt nghe Hoa Ngữ bên cạnh cười nói: “Hoàng thượng, đây cũng không phải là không có khả năng. Dạ dày của điện hạ có lẽ chỉ hợp thức ăn nhẹ, mấy thứ dầu mỡ ngược lại lại không tốt. Nô tỳ quan sát mấy ngày qua, cảm thấy cho dù là như nhồi vịt, biện pháp này quả thật có hơi quá đáng.”

Cao Ca cảm động, lệ nóng tràn hai mi, rốt cục cũng có người thay y chủ trì đại cuộc. Cao Thiên vẫn chưa hết kinh ngạc liếc nhìn Hoa Ngữ, bất mãn lắm lắm: “Người thật không hiểu nổi, như vậy tại sao không nói?” Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng hần vẫn ra lệnh thái giám đi truyền dâng lên chút cháo nhẹ.

Cao Ca rốt cuộc cũng có thể ăn no. Y nhanh chóng đánh bay một chén cháo thịt bò lớn, bữa sáng cứ thế như thể gió cuốn mây tan. Sau khi ăn xong, y thoả mãn lau miệng, thâm nghĩ, lúc ở mỏ đá, thức ăn thiếu thốn, giọt nước cũng có khi hiếm, mỗi khi đến giờ cơm, dù có là cơm cùng ngũ cốc trộn chung, trên còn có một tảng thịt mỡ lớn thì vẫn cảm thấy mỹ vị vô cùng, tại sao tới giờ nhìn thấy mỡ là ngấy trướng lên a

~“Được rồi, ăn nhiều như vậy chắc không sợ xui nữa, chúng ta ra hậu hoa viên dạo chút xui đi. Tuy là hoa cúc đều đã tàn nhưng hoa mai đã bắt đầu muốn nở. Bây giờ tuyệt không còn rơi nhiều nữa, hoa mai trong tuyết càng thêm đẹp mắt a~” Cao Thiên vừa nói, vừa giúp Cao Ca choàng lên một kiện áo choàng lông cừu, nói với thái giám Tiền Trung: “Các đại thần có quốc sự gì trọng yếu thì dẫn họ tới hậu hoa viên tìm trẫm.”

Tiền Trung đáp ứng, sau đó hai huynh đệ cùng nhau bước tới hậu hoa viên tản bộ. Hoa Ngữ theo sát hai người, nhìn bọn họ tay trong tay vai kề vai, trong lòng không khỏi một trận cảm động. Nàng luôn nhớ rõ, Vương gia trước kia là cái dạng gì. Lãnh khốc, giận dữ, mọi tâm tình đều chỉ xoay quanh hoàng huynh của hần. Ngay cả nàng là nô tỳ tâm phúc cũng ít khi được hần hoàn toàn tín nhiệm mà nói chút tâm tư.

Vốn tưởng hần cường bạo Tiền thái tử điện hạ, điện hạ nhất định sẽ hận hần đến chết, cuối cùng hai người chỉ có thể đi đến cái kết cục cả thể xác lẫn tinh thần đều bị tổn thương sâu sắc. Không nghĩ sau khi Hoàng thượng đưa điện hạ từ mỏ đá trở về, hai người lại có thể hoà hợp chung sống như vậy.

Thời gian đầu, Hoa Ngữ quả thật không thể tin vào mắt mình. Có điều dần dần nàng cũng hiểu được, Cao Ca là một người có thể vui vẻ thích ứng với mọi hoàn cảnh.

Tuy hiểu rõ, huynh đệ tương ái là không đúng nhưng dù thế nào y cũng không thể thay đổi được. Tính cách này khiến cho y dần dần tiếp nhận sự che chở cưng chiều của Cao Thiên một cách hết sức tự nhiên.

Hoa Ngữ quả thật rất ngưỡng mộ tính cách của Cao Ca. Nàng nhìn vào Cao Thiên hiện nay, từ đáy lòng không khỏi cảm động vui mừng. Có được người thương trong lòng, từ ngôn ngữ, cử chỉ đều trở nên hết sức ôn nhu, không bao giờ có thể so sánh được nữa với một Vương gia cao ngạo, lạnh lùng trước kia. Tiểu nha đầu lặng lẽ cười trong lòng, lão thiên gia phù hộ, cứ an bài cho hai người bọn họ như vậy đi, tuy rằng có chút nhỏ nhỏ không như ý nhưng điện hạ tính cách tốt như vậy, hoàng thượng hội thương yêu y như vậy, bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc, không có gì có thể chia rẽ được họ.

Hoa Ngữ cứ như vậy suy nghĩ miên man, chợt nghe thấy thanh âm của thái giám Tiền Trung: “Khởi bẩm Hoàng thượng, từ Hoa đào Châu có người mang tin chiến báo về!” Thanh âm vừa vội vàng vừa run rẩy, tựa như hòn đá bị ném xuống mặt hồ đang yên ả khiến cho cả Cao Ca và Cao Thiên đều cảm nhận được cơn sóng gió động trời.

5. Chương 5

Tay Cao Ca chợt run lên, nụ hoa mai mới hé trên tay y bay theo gió. Y khấn trương đứng lên, lắp bắp hỏi: “Chiến... chiến báo? Hoa Đào Châu là nơi đất liền, cách biên giới rất xa, như... như thế nào có thể có chiến

báo?” Tuy nói như vậy, nhưng vẫn có một nỗi sợ hãi mà y có thể lờ mờ đoán được dần dần nổi lên, khiến y sợ tới nỗi đứng cũng không vững.

Cao Thiên trầm mặc một lúc lâu, rồi bỗng nhiên nhẹ nhàng ra lệnh: “Tuyên.”

Sau đó hắn quay đầu nhìn Cao Ca, ngữ khí hết sức bình thản, thông dong: “Hoàng huynh, người... người thật không đoán ra được? Muốn hay không nghe ta giải thích...”

Không đợi hắn nói xong, Cao Ca liền bối rối lắc đầu nói: “Không... không thể nào...” Y cố gắng trấn tĩnh, một lần nữa ngồi xuống ghế đá, giọng vẫn chưa hết run rẩy: “Ta... ta mới nghe thấy chiến báo, đã... đã không còn tâm trí để mà đoán được gì.”

Trong mắt Cao Thiên chợt hiện lên một tia bí hiểm, khoé miệng lộ ra ý cười âm trầm khó hiểu, thản nhiên nói: “Vậy được, chúng ta thử xem người báo tin nói gì.”

Người báo tin từ Hoa Đào Châu tới mặt vẫn còn đầy bụi, vừa thấy Cao Thiên đã vội vàng quỳ xuống bẩm báo: “Tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế! Nha dịch từ Thanh thành xin cấp báo tin của Thái thú đại nhân. Ngày mùng 10 tháng 11, Trữ Phiến vương âm mưu làm phản, dẫn một vạn quân dưới trướng nhanh chóng chiếm lĩnh Hoa Đào Châu, đem toàn bộ quan lại nhốt vào trong lao. Quân phản loạn sau một hồi đánh chiếm, đã phá Lâm thành, Phong thành, hiện nay đội ngũ đã lên tới ba vạn quân đang vây kín Thanh thành. Thanh thành xin cấp báo, thỉnh Hoàng thượng cấp tốc phái viện quân tới nếu không Thanh thành sẽ sớm bị phá!”

Người báo tin vừa khóc vừa nói: “Hoàng thượng, Thanh thành bị vây hãm, Thái thú cùng Thành chủ đòi ba lần dẫn binh mà không phá nổi vòng vây. Bất đắc dĩ phải lệnh mười người báo tin tự phá vòng vây, cuối cùng chỉ còn mỗi thần sống sót tới được kinh thành. Tình thế vô cùng ác liệt, khẩn cầu Hoàng thượng cấp tốc phái binh tiếp viện giải vây!” Nói xong trên mặt đất không ngừng dập đầu.

Cao Thiên nghe xong chiến báo, một lời cũng không nói. Còn Cao Ca thì cả khuôn mặt đã trắng bệch không còn chút huyết, ngơ ngác ngồi một chỗ, ánh mắt ngây dại nhìn về phía Hoa Đào Châu, miệng lẩm nhẩm: “Vân nhi, người... người tại sao lại ngốc ngếch như vậy, người... người...” Trong mắt y hằn rõ tia thống khổ, bàn tay nắm chặt lấy vạt áo trước ngực.

Chợt nghe Cao Thiên cười lạnh nói: “Ngốc ngếch? Người thật đúng là nực cười, hoàng huynh! Vân nhi kia một chút cũng không ngốc. Dẫn một vạn đại quân đánh chiếm Hoa Đào Châu, phá Lâm thành, Phong thành. Hiện nay có trong tay ba vạn quân vây khốn Thanh thành! Sáng suốt! Hắn quả thật rất sáng suốt a~ Mới hơn một tháng hắn đã có thể khởi quân. Sau đó lại thắng như chẻ tre, nếu lần này đoạt được Thanh thành, là nơi thủy lộ hiểm yếu thì dù ta có phái đại quân của triều đình tới cũng rơi vào thế khó khăn. Hơn nữa, đất vùng tây thổ lại dồi dào, được danh xưng là vựa lúa của quốc gia. Từ đó trở đi, hắn còn sợ cái gì nữa?”

Nói một hơi liền quay đầu lại chăm chú nhìn Cao Ca: “Hoàng huynh, người thử nói xem, đệ đệ tốt Cao Vân của người có thực ngốc ngếch hay không? Hắn một chút cũng không ngốc, thậm chí có phần còn rất khôn khéo a! Ha ha ha, không hổ là đệ đệ do chính người quan tâm bồi dưỡng. Chỉ vì tức giận cho huynh trưởng bị soán mất ngôi hoàng đế mà tự mình đẩy lên nghĩa quân bạo thù. Hoàng huynh, người nói xem ta đối đãi đệ đệ thế nào đây? Giam giữ hắn cả đời, hay là giết luôn? Hay là đẩy hắn ra khu mỏ đá như người trước kia, bắt hắn cả đời lao dịch khổ sai?”

“Thiên... Thiên nhi... Người... người nói sao...” Biểu tình trên mặt Cao Ca càng ngày càng đỏ, y hô hấp cũng có chút khó khăn, miệng he hé hấp hấp tựa như cá phải rời khỏi nước. Một tay ra sức ôm chặt cổ, một tay bắt giắc nắm chặt vạt áo bên người.

Cao Thiên bị một trận cả kinh, vội vàng rời khỏi chỗ ngồi lao tới bên cạnh Cao Ca. Y nắm lấy tay Cao Thiên, dùng sức siết lại, mạnh tới mức các khớp xương đều nổi lên. Hô hấp của y ngày càng trở nên khó khăn kịch liệt, hiện tại chỉ còn tiếng thở hổn hển khiến Hoa Ngữ đứng bên cạnh cũng sợ tới ngây người. Chợt nghe Cao Thiên lạnh lùng lên tiếng: “Hoa Ngữ, thuốc viên trầm đưa người mang bên mình đâu? Mau lấy ra cho hoàng huynh uống!”

Hoa Ngữ ngẩn người, thăm nghĩ, thuốc viên nào? Nàng chợt nhớ tới lúc tiến cung, Cao Thiên từng tận trọng giao cho nàng một chiếc bình sứ vô cùng tinh xảo, lại dặn dò kỹ lưỡng rằng, Cao Ca từ nhỏ đã mắc

chứng suyễn, mặc dù hiếm khi lên cơn nhưng thời điểm nhạy cảm như lúc soán ngôi như vậy, e rằng y gặp phải kích thích quá lớn mà phát tác nên buộc nàng phải hầu hạ bên cạnh Cao Ca một tác không rời, một khi thấy bệnh phát tác lập tức cho y uống thuốc.

Hoa Ngữ nghĩ đến đây, vội lôi chiếc bình sứ từ một cái túi nhỏ trong người ra, sau đó đưa Cao Thiên đã thấy hần chớp lấy, không chần chừ đổ ra một viên nhét vào miệng Cao Ca. Cao Thiên không ngừng vuốt ngực Cao Ca, bên cạnh lại nhẹ giọng khuyên bảo: “Không sao không sao, tất cả đều đã qua rồi. Hoàng huynh, người đừng nôn nóng, đừng nôn nóng, có ta đây.”

Cao Ca vẫn như cũ thân mình không khỏi run rẩy. Qua một lúc lâu, hô hấp mới dần bình ổn nhưng trên khuôn mặt, đặc biệt đôi lông mày thanh tú vẫn toát lên vẻ thống khổ. Trong lúc Hoa Ngữ vẫn còn lo lắng được liệu không đủ công hiệu liền thấy y đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi về phía mấy hòn giả sơn, sau đó cả người vô lực ngã về phía Cao Thiên.

Cao Thiên vội vàng ôm lấy y, cởi áo choàng của mình khoác lên người y, sau đó ôm y nhanh chóng hồi cung, nói với Hoa Ngữ: “Mau lấy nước ấm cùng khăn mặt!” Nói xong liền lấy từ đầu giường một lọ sứ khác, đổ ra một viên màu đỏ, tự mình uống một ngụm nước, đưa viên thuốc vào miệng Cao Ca rồi cúi người ghé sát vào miệng y, chậm rãi dùng nước trong miệng giúp y nuốt viên thuốc xuống.

Hoa Ngữ dâng lên nước ấm cùng khăn mặt, Cao Thiên liền cởi bỏ y phục của Cao Ca, dùng khăn mặt nóng chà sát không ngừng vào ngực y. Hần dùng một chút nội lực bởi vậy nhiệt khí từ khăn mặt dần dần thấm vào trong da thịt. Qua một khắc, sắc mặt trắng bệch của Cao Ca đã có chút huyết sắc, chậm rãi mở mắt.

Cao Thiên nhẹ nhõm thở ra một hơi, vui sướng nói: “Hoàng huynh, người tỉnh rồi? Vừa rồi người dọa ta sợ chết mất thôi!” Nói xong quay đầu phân phó Hoa Ngữ: “Chứng suyễn của hoàng huynh cũng không nặng lắm, bình thường không dễ bị nhiễm lạnh, cũng không kị hoa cỏ côn trùng, rất ít khi phát tác, hai mươi năm qua cũng chỉ phát tác hai lần mà thôi nhưng một khi đã phát tác thì nhất định không thể để bị nhiễm lạnh, nếu không bệnh sẽ ngày càng nặng, đến lúc đó thì có là Đại La Kim Tiên cũng không cứu được y. Vì vậy người phải nhớ kỹ, một khi y phát bệnh, phải lập tức làm như trầm vừa rồi, sau đó cho dù có là đại sự gì cũng phải nhanh chóng bẩm báo cho trầm.”

Hoa Ngữ gật đầu đáp ứng, Cao Ca ở bên cạnh nghe, mặt không chút phản ứng, một lúc lâu sau buồn bã lên tiếng: “Chứng suyễn của ta, theo lời người nói thì cũng chỉ phát tác được hai lần. Xưa nay đều là ta giấu cả người và Vân nhi, tới Phụ hoàng cũng không biết, người tại sao lại rõ ràng như vậy?”

Cao Thiên cười ha hả nói: “Chuyện của người có cái gì mà ta không biết, người cho là giấu được ta sao? Ngày trước ta bám dính người thế nào chắc người vẫn còn nhớ. Cứ mỗi lần chạy đi tìm người, người chẳng những không ra chơi với ta còn tìm cách trốn tránh. Bị thái giám của người cản một lần, lần sau ta biết cách lên đi đường khác. Lần đó chạy tới, liền nhìn thấy người đang hô hấp cực kỳ khó khăn. Lúc đó ta còn nhỏ, bị bộ dạng lúc đó của người dọa cho sợ hãi, cũng không biết nên làm thế nào, lại càng không dám quấy rầy người. Sau đó mới thấy người dần dần hồi phục, ta hiểu là do người sợ mọi người lo lắng, vì thế liền lặng lẽ rời đi.”

Cao Ca trầm mặc. Y vẫn luôn nhớ rõ lần đầu tiên khi chứng suyễn của mình phát tác, đó là khi mẫu thân qua đời. Y khóc tới mức cổ họng khản đặc, rồi bỗng nhiên không thể thở nổi. Lần thứ hai chính là lúc phụ hoàng trầm mê đan dược, y khuyên can không được, ngược lại còn bị răn dạy nghiêm khắc. Vừa phần nộ, vừa lo lắng khiến chứng suyễn không dự liệu được mà lại tái phát. Mấy năm gần đây chưa có lần nào tái phát, không nghĩ rằng Cao Thiên dù mới chỉ nhìn thấy qua một lần liền nhớ tới tận bây giờ, thậm chí còn cẩn thận chuẩn bị thuốc. Nhìn hần thông thạo phương pháp chữa bệnh như vậy, chắc hẳn đã nghiên cứu về chứng suyễn của y từ lâu.

Quả nhiên, chợt nghe Cao Thiên tiếp tục nói: “Ta sau đó trở về liền hỏi sư phụ. Sư phụ chỉ bảo rằng, bệnh của người chỉ phát tác khi cảm xúc bị ép tới cùng cực. Sau đó, sư phụ đưa cho ta một quyển sách được, từ đó trở đi ta chuyên tâm nghiên cứu, nếu không ngày hôm nay thấy nguy cũng không thể cứu được người. Tuy nhiên, ta vẫn cứ vọng tưởng, sự kiện bức vua thoái vị sẽ khiến người bệnh cũ tái phát. Không ngờ người vẫn cứ lương thiện, cho dù ta đối người làm ra sự kiện đó, người trước sau vẫn không phát cái bệnh dễ chết này. Cho tới hôm nay, vừa nghe Vân nhi mưu phản, người...”

Hần cười khổ, buồn bã nói: “Hoàng huynh, Vân nhi trong lòng người hoá ra sâu nặng như vậy? Vừa nghe

hắn dấy binh mưu phản, người liền bệnh cũ tái phát, còn ói ra huyết. Còn ta thì sao? Có phải trong lòng người, ta chẳng có lấy một vị trí quan trọng. Tựa như trước nay người nói, bị ta soán ngôi đoạt vị đối với người cũng chỉ như bị chó qua đường cắn một phát. Người đương nhiên không thể chỉ vì bị chó cắn mà thương tâm phần uất.”

Từ xưa đến nay, Cao Ca luôn chỉ thấy một Cao Thiên kiều ngạo, tự tin, chưa từng thấy hắn biểu hiện bộ dáng dằn vặt, cam chịu như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên một trận đau xót, liền làm bộ tức giận vỗ hai phát vào tay hắn: “Được rồi, ta mang bệnh cũng đã muốn chết rồi. Phát bệnh một lần người còn chưa thấy đủ sao còn muốn ta phát vài lần nữa? Nếu giả sử ngày đó ta thực sự tái phát thì liệu có dễ dàng tha thứ cho người như vậy không? Huynh đệ chúng ta phải làm sao để có thể chung sống yên vui như ngày xưa đây?”

Y tuy rằng mạnh miệng như vậy nhưng bên trong đang rất chật dạ bởi ngay cả chính y cũng không hiểu vì sao khi bị Cao Thiên bức tới nông nổi đó mà bản thân lại không hề cảm thấy khó thở, thậm chí cũng chẳng thêm thổ chút huyết nào. Đó chính là thời khắc thê thảm, nhục nhã nhất cuộc đời, vậy thì tại sao? Nghĩ lại quả thật khó trách Cao Thiên khi hắn u oán mà nói rằng, trong lòng y hẳn chẳng khác gì một con chó. Chỉ có trong lòng Cao Ca là hiểu rõ nhất, y đối với hai đệ đệ của mình đều là tình cảm trân trọng như nhau.

Lắc lắc đầu, y muốn đem toàn bộ vấn đề khó muốn chết này loại ra khỏi đầu. Y luôn luôn là như vậy, đối với mỗi chuyện nghĩ mãi không ra, thì tốt nhất là không nghĩ nữa. Ngẩng đầu nhìn Cao Thiên ngồi bên cạnh mình, y lén thở dài một hơi, thầm nghĩ, tốt rồi tốt rồi, xem ra câu nói dối của mình quả nhiên có tác động đến tâm khảm của Thiên nhi.

Chợt nghe Cao Thiên phân phó thái giám Tiền Trung đi chuẩn bị huyết thang hồng tảo cùng các loại thuốc bổ khác khiến cho Cao Ca sợ tới mức hồn bay phách lạc, vội túm lấy vạt áo hắn liều mạng lắc đầu, tỏ vẻ rằng tuy bản thân có thổ ra chút huyết nhưng vẫn tràn đầy sinh khí, không cần mấy cái thứ kia đâu.

Cao Thiên thấy y vừa thổ huyết đành chiều theo ý y. Hai huynh đệ nhất thời không nói câu nào, Cao Ca nhin không được liền khơi mào câu chuyện, lấp bấp hỏi Cao Thiên: “Thiên nhi... chuyện.... chuyện của Vân nhi người định xử trí ra sao?”

Cao Thiên cười lạnh một tiếng. Hắn biết, hoàng huynh của hắn chỉ tâm tâm niệm niệm đối với tên đệ đệ kia mà thôi. Trong mắt chợt hiện lên một tia dị quang thâm trầm, một lúc lâu sau hắn mới lên tiếng: “Hỏi rất hay, có điều ta sợ là hỏi sai đối tượng rồi. Hoàng huynh, chính là ta phải hỏi người, chuyện của Vân nhi người định xử trí thế nào?”

Ánh mắt hắn sáng ngời, nhìn chằm chằm Cao Ca khiến y rùng mình. Trong ánh mắt kia, y có thể thấy được sát khí, đúng vậy, bùng bùng sát khí. Y không thể tin nổi, hai người đệ đệ y rất mực yêu thương, đến nay một trong hai người lại có sát ý đối với người kia. Tay y vội nắm lấy một góc chăn, thật lâu sau mới run rẩy nói: “Không phải ta định thế nào, Thiên nhi, Vân nhi... cũng là đệ đệ của người a. Tuy rằng không cùng mẫu thân, nhưng trong người chúng ta đều chảy chung một dòng máu, người... người thật sự nhẫn tâm xuống tay với hắn sao?”

Cao Thiên một lần nữa cười lạnh, nắm chặt lấy tay Cao Ca: “Hoàng huynh, người chỉ có thể nhìn thấy sát ý của ta, làm sao biết được ngàn dặm xa xôi ngoài kia, bảo bối Vân nhi mà người lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm nhớ kỹ đó, có hay không cũng đầy sát ý đối với ta? Nếu không có dã tâm, hắn làm sao dám mưu phản. Hoàng huynh, người với hai người chúng ta không giống nhau, người thật sự thương chúng ta, cho dù thế nào người cũng không bao giờ xuống tay giết chết chúng ta. Còn hai người chúng ta, nếu ta không giết hắn thì hắn cũng sẽ giết ta. Cuối cùng một trong hai người chắc chắn có kẻ phải chết, người có hiểu không, hoàng huynh?”

Hắn đứng dậy, nhìn về phía bầu trời xa xa qua khung cửa sổ, trầm ngâm một lúc lâu, sau đó lạnh lùng nói: “Dấy binh mưu phản, ta phải nự giá thân chinh đi. Nếu người muốn gặp huynh đệ tốt của người thì đi theo ta, cho người tận mắt nhìn thấy, đệ đệ mà người luôn miệng nhắc tới, có bao nhiêu thù hận cùng sát khí trong đáy mắt, người sẽ biết lời ta nói hôm nay không hề sai.”

Cao Ca vô lực ngửa người tựa đầu vào thành giường, hai hàng lệ cứ theo hốc mắt y mà chảy xuống. Nắm chặt vạt áo trước ngực, chỉ còn có thể lẩm nhẩm một câu: “Thực... thực sự không còn cách nào khác sao?”

Thực sự không làm thế nào để ven cả đôi đường sao? Thiên nhi... Vân nhi, vì cái gì hai huynh đệ các người lại phải tương tàn? Vì cái gì thân làm ca ca như ta đây, đến bây giờ lại cảm thấy thất bại như vậy?”

Y bỗng nhiên khóc dữ dội, bộ dạng thống khổ khiến cho Hoa Ngữ bên cạnh đứng nhìn không khỏi đau lòng.

Mười ngày sau, Cao Thiên thân chinh suất lĩnh ba vạn binh lính, chậm rãi tiến về Thanh thành. Thấp tùng hắc không chỉ có một số võ tướng, mưu thần trung thành, còn có một người cứ không ngừng lo lắng Cao Ca và nô tỳ thân cận hầu hạ hắc Hoa Ngữ.

Đại quân sau khi xuất binh liền chạy một mạch năm trăm dặm không nghỉ. Cao Thiên thấy đoàn quân của mình đã thấm mệt, liền phân phó hạ trại ngay tại chỗ.

Cao Ca từ trong xe ngựa được che chắn kín bưng nhô đầu ra, lọt ngay vào trong mắt y là một bãi đất trống trải dài, phía xa còn có núi non hồ nước. Tuy bởi thời tiết đầu đông khiến cho cảnh sắc có phần tiêu điều nhưng không khí này lại làm cho Cao Ca ở trong hoàng cung bức bí đã lâu hết sức vui vẻ, thoải mái.

Cao Thiên tiến tới bắt y phải trở lại xe ngựa vì sợ y nhiễm hàn, nhưng Cao Ca đâu chịu, nhất định muốn ra ngoài hít thở không khí. Cuối cùng Cao Thiên cũng không lay chuyển được y, liền đồng ý ôm lấy y nâng lên ngồi ngựa. Không ngờ chưa kịp ngồi vững, Cao Ca dùng sức đẩy Cao Thiên ra khiến con ngựa chấn kinh lập tức nhấc hai chân trước hất y ngã xuống, sau đó nó còn khịt khịt phun phun hai lỗ mũi, có lẽ ý của nó là: đáng đời người, dám đánh chủ nhân của ta, ta liền đánh người.

Cao Thiên vội vã nâng Cao Ca lên, sau đó vỗ mạnh mấy phát lên người con ngựa. Ngựa quý bị đau, tui thân hí dài mấy tiếng không thôi, tựa hồ muốn thanh minh, vì sao ta muốn giúp chủ nhân mà lại phải nhận sự đối đãi bất công như vậy

~~Cao Thiên nghiêm mặt, không muốn cưỡi ngựa nữa, liền kéo Cao Ca đi về rặng liễu ở phía xa xa. Hắc trải miếng nệm da sói xuống bãi cỏ ven hồ, nói với Cao Ca: “Cảnh sắc ven hồ này cũng không tệ, rặng liễu cũng đẹp, người cùng ta ngồi đây thưởng cảnh chốc lát, chốc lát thôi a. Thân thể của người còn yếu, đừng để bị nhiễm lạnh”. Nói xong dìu Cao Ca ngồi xuống, rất không vui nói: “Vừa rồi vì sao lại đánh ta?”

Cao Ca trừng mắt liếc hắc một cái, bất mãn nói: “Người còn mặt mũi nào mà hỏi chứ? Trước mặt ba quân tướng sĩ cứ như vậy ôm ôm ấp ấp! Có phải người sợ vẫn còn ít người biết quan hệ của chúng ta hay không? Người không biết xấu hổ chứ ta thì da mặt mỏng lắm a~” Vừa nói vừa ngắm nhìn mặt hồ trong suốt, sau đó không khỏi lên tiếng tán thưởng: “Thật đẹp a, vừa tự nhiên vừa mỹ lệ. Mấy cái hồ nhân tạo ở trong cung so với ở đây thật vẫn còn kém xa.”

Cao Thiên lại chẳng chú ý tới mấy câu bình luận của y, vừa cười ha hả vừa lôi kéo ôm lấy cổ y, thuận thế hôn mấy cái lên mặt y: “Ha ha ha, người sợ ba quân tướng sĩ trông thấy hay sao? Bây giờ không có họ ở đây, ta hôn người vài cái là được chứ gì?”

Cao Ca giãy giụa, tức khí nói: “Thiên nhi, đừng có nháo, bây giờ là lúc nào mà người còn bình thản như vậy?” Đang nói, chợt thấy búi tóc trên đầu đột nhiên rũ xuống, y giật mình: “Người làm gì vậy? Sao tự nhiên gỡ tóc ta ra?” Vừa nói vừa cúi cúi đầu, tựa hồ muốn đưa tay lên cài lại trâm.

Cao Thiên lộ vẻ mặt vô tội, cầm chiếc trâm đã gãy giờ lên, nhún vai nói: “Không phải tại ta. Có lẽ lúc này té ngựa, trâm đập xuống mặt đất nên bị gãy mất rồi. Giữ được một lúc đến giờ thì đỡ không nổi tóc người rồi.” Nói xong hắc tiện tay ném chiếc trâm ra xa, chỉ nghe “leng keng” hai tiếng, chiếc trâm đã rơi lên tảng băng trên mặt hồ.

Cao Ca nhìn hắc ngao ngán: “Gãy vẫn còn dùng được a, người ném đi mất rồi, ta lấy cái gì để giữ tóc đây?” Tay y vẫn phải giờ lên để giữ tóc, trong tay là một mảng đen bóng, đó quả thật là một hình ảnh đẹp đẽ vô cùng.

Cao Thiên cười ngất nói: “Hoàng huynh, thực ra ta cảm thấy người làm như vậy càng buồn cười hơn. Chi bằng cứ để thả ra đi...” Nói chưa dứt liền thấy trong mắt Cao Ca lửa bùng lên ngùn ngụt hắc vội gơ tay đầu hàng, quay đầu nhìn xung quanh, bỗng nhiên cười rộ mừng rỡ: “Cha, ở kia có cả một rừng Bạch dương~” Nói xong liền đứng lên. Chỉ bằng vài bước nhún, nhanh chóng lướt qua mặt hồ, đến khi trở về trong tay đã là một nhánh Bạch dương tinh tế.

“Gì vậy?” Cao Ca vừa nhìn nhánh cây vừa khó hiểu nhìn Cao Thiên, lại thấy khoé miệng hắn nhếch lên tia tươi cười. Chậm rãi ngồi xuống, lấy ra đao nhỏ, thoăn thoắt gọt đẽo nhánh cây. Vụn gỗ rơi xuống cũng là lúc một chiếc trâm gỗ màu trắng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

“Cái... cái này cho ta?” Ánh mắt Cao Ca bỗng nhiên có chút ướn ắt, nhìn chăm chăm vào chiếc trâm trên tay Cao Thiên, ngữ khí lại có phần vui sướng đến mức khó tin khiến cho Cao Thiên hết sức khó hiểu.

“Đương nhiên là cho ngươi rồi, chẳng lẽ lại cho người khác ở đâu? Ngươi không thấy phiền à, ta thì phiền đến chết rồi a~” Sau đó lại cười ha ha: “Nào nào, lại đây, ta giúp ngươi cài.” Dứt lời cầm chiếc trâm gỗ, cũng chẳng để ý phản kháng của Cao Ca liền nhanh tay cài chiếc trâm giữ lấy búi tóc.

Cao Ca trong lòng chợt hoảng, không rõ vì sao tại thời khắc này, mọi loại tư vị giận dữ, đau khổ trước đó bất chợt tan biến. Không còn nhớ rõ Cao Thiên trước kia có bao nhiêu điều đáng giận, ngược lại nếu hắn không tranh giành để vị thì có lẽ đến giờ vẫn sẽ nhìn y bằng ánh mắt nùng nịu. Có điều sau khi đoạt được ngôi vương rồi, nhớ lại những lúc hắn vô tình hay hữu ý quan tâm chăm sóc y, y chợt si ngốc nhìn đám cỏ khô dưới chân mà nghĩ: phải chăng đây chính là hạnh phúc? Chỉ có chút động tâm như vậy thôi, y hoàn toàn có thể vứt bỏ mọi thứ không thoải mái từ trước đến nay.

“Sao vậy?” Cao Thiên dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Cao Ca: “Ai, trâm gỗ này chẳng qua dùng tạm lúc khẩn cấp, tới thị trấn gần nhất ta sẽ mua cho ngươi thứ tốt hơn.” Hắn trong lòng thầm nghĩ có lẽ người kia đang trách hắn vì sao đưa cho y thứ đồ thô ráp khó dùng như vậy.

“Không, ta dùng cái này.” Cao Ca ngắc đầu mỉm cười nhìn hắn: “Đây là lần đầu tiên ngươi tặng ta một thứ gì đó a. Tặng cho ta nghĩa là của ta rồi, đừng hòng đoạt mất!”

Cao Thiên ngạc nhiên: “Ngươi nói gì vậy chứ? Ngươi có phải là xem thường ta không? Tặng cho ngươi bao nhiêu đồ vàng bạc trân quý, ngươi cũng chưa từng liếc mắt nhìn qua, vừa rồi cũng chỉ là một chiếc trâm gỗ...” Liếc mắt nhìn vào biểu tình trên mặt Cao Ca nhất thời không nói dứt lời được.

“Làm sao có thể giống nhau. Đây là thứ... mà lần đầu tiên ngươi tự tay làm cho ta a.” Cao Ca cúi đầu, lời nói tựa như không, sau đó đột nhiên ngộ ra điều gì, trên mặt không khỏi bùng lên một trận ửng hồng, cố nén bình tĩnh quay đầu đi: “Cảnh hồ thật mỹ lệ, phải không? Không biết dưới hồ có cá hay không a? Nếu có thì ven hồ cất một cái nhà tranh, xung quanh khai khẩn đất hoang, cứ như vậy sống không màng thế sự. Được như vậy ta thà không có cái gì cũng được.” Chợt nở một nụ cười thê lương: “Tiếc một điều, ta biết rõ đó chỉ là hy vọng xa vời mà thôi.”

Cao Thiên đột nhiên giang tay ôm trọn y vào lòng, giọng có chút kích động: “Không xa vời, chỉ cần ngươi thích, tương lai chúng ta có thể rời xa hồng trần, trở về đây sống nương tựa vào nhau suốt quãng đời còn lại. Hoàng huynh, chỉ cần có ngươi nguyện ở bên ta, ta cũng nguyện ý cùng ngươi nhân nhả ngao du thiên hạ, thật đấy!”

Cao Ca cả người chấn động, y không dám tin nhìn Cao Thiên, từng chữ từng chữ hỏi: “Ngươi... ngươi nói thật chứ? Ngươi... ngươi nguyện ý bỏ đi giang sơn hay sao? Không phải trước kia ngươi từng nói, chỉ có giang sơn là không thể buông tay hay sao? Vì giang sơn, ngươi đã làm không biết bao nhiêu chuyện, hạ biết bao nhiêu quyết tâm, thậm chí ngay cả ta ngươi cũng...” Đột nhiên y hít một hơi thật sâu, lắc đầu nói: “Có lẽ ta nghe lầm, làm sao ngươi có thể như vậy? Thôi quên đi, không nói chuyện này nữa, chúng ta về thôi, ta cảm thấy hơi lạnh.”

Cao Thiên vẫn không buông tay y, nghẹn lời: “Ngươi vẫn còn không hiểu hay sao? Ta làm mọi thứ là vì giang sơn ư? Ta là vì ngươi, vì ngươi! Vì ngươi mà không lập phi, lập hậu. Cả đời này chỉ cần có ngươi bên cạnh, giang sơn, thiên hạ có ý nghĩa gì chứ? Từ đầu đến cuối, toàn tâm toàn ý của ta đều là vì ngươi, vì con ngươi hay giả vờ cái gì cũng không biết như ngươi, có hiểu không?”

Từng câu từng lời của hắn khiến Cao Ca không khỏi khiếp sợ. Y chưa bao giờ nghĩ tới, nguyên lai mọi sự Cao Thiên làm, hết thảy đều bởi thứ tình cảm kì lạ này, để có được y, hắn đã sử dụng không biết bao nhiêu thủ đoạn điên cuồng.

Y không biết phải làm sao. Mới lúc trước khi cầm chiếc trâm gỗ trong tay, sau đó lại nghe Cao Thiên thổ lộ cả đời này mong muốn được cùng y rời chốn hồng trần, sống một cuộc đời yên ổn nương tựa lẫn nhau y không khỏi vui sướng, có điều lúc này y lại cảm giác muốn chùn bước rút lui.

Y sợ, đúng vậy, y sợ hãi vô cùng. Y sợ một kẻ không trừ một thủ đoạn lãnh khốc nào, tuyệt tình đến cả người thân cũng không để ý như Cao Thiên. Đến lúc này biết hẳn làm mọi việc lại bởi chính vì Cao Ca y khiến cho y bất luận thế nào cũng không thể chịu đựng nổi. Sắc mặt tái nhợt, nắm lấy cánh tay Cao Thiên kéo hẳn lại gần, bối rối nói: “Thiên nhi, người điên rồi, những lời như thế... người làm sao có thể nói ra những lời như thế. Chúng ta... chúng ta về đi, ta lạnh rồi.”

Cao Thiên chăm chú nhìn sắc mặt của Cao Ca một lúc, hẳn rút cục thất vọng buông tay y ra, đau khổ nói: “Được rồi, làm theo lời người đi, chúng ta về thôi.” Hẳn có lẽ cũng hiểu được đang có nỗi sợ dâng lên trong lòng Cao Ca. Người kia mặc dù tính tình ôn hoà, lại thập phần gốc gác, đối với mấy lời nói điên khùng như vậy cho dù có là thần kinh thép thì tâm cũng không thể lặng yên bình tĩnh. Thực tế, hẳn cũng biết, nếu thực sự Cao Ca tâm tình như nước, có lẽ chính hẳn lại gặp trở ngại.

Hai người im lặng trở về, cuối cùng vẫn là một người ngồi ngựa một người ngồi xe. Trong tiếng bánh xe lộc cộc lộc cộc, Cao Ca rúc sâu vào trong chăn, mơ mơ màng màng suy nghĩ, lặng im nhìn cảnh vật lướt qua cửa sổ, dường như muốn khắc sâu vào tâm trí. Có điều y hiểu rõ, cho dù không nhìn, thì mọi chuyện diễn ra hôm nay, cả đời y sẽ chẳng thể nào quên.

Hít một hơi thật sâu, y tung chăn, thầm nghĩ: thôi bỏ đi, viễn tưởng tươi đẹp nghĩ ra lúc này đâu có dùng được, trước mắt vẫn là việc hai đệ đệ yêu thương tranh quyền đoạt vị. Thiên hạ có câu, thắng làm vua thua làm giặc, đến cuối tất có một người bại trận mà kết cục của thất bại đó không còn gì khác ngoài cái chết. Y có muốn bảo vệ người bại trận kia cũng không có cách nào.

Kỳ thật nếu Cao Vân chiến thắng còn Cao Thiên bại trận, Cao Ca vẫn có cách cứu Cao Thiên. Dù sao tình cảm giữa mình và Cao Vân vô cùng sâu sắc. Đệ đệ kia luôn luôn tôn kính y như một vị ca ca chân chính. Không giống Cao Thiên, để có thể đạt được mục đích, hẳn có thể loại bỏ hết mọi vật cản vậy quanh hẳn cũng như vậy quanh y, cho dù không loại bỏ được cũng phải khiến kẻ kia biến đi thật xa. Đừng nói hiện tại Cao Vân mưu phản, cho dù không mưu phản, đối với tâm tình của Cao Thiên như vậy, y cũng chẳng thể ăn ngon ngủ kỹ mà sống bên cạnh cho được.

Cao Ca lại thở dài, thầm nghĩ phải chăng tạo hoá trêu người. Có lẽ Vân nhi đã nhìn trước được vận mệnh của mình mới không nén được mà vùng lên khởi nghĩa. Nếu có thể, thật hy vọng hẳn có thể chiến thắng vì y biết, trên đời này người có thể ngăn cản được Thiên nhi có lẽ còn chưa được sinh ra. Hẳn là chiến thần, do lão thiên gia phái xuống trần gian. Uy danh của hẳn hiển không ít ngoại bang sợ hãi, Vân nhi, người... ai~ người lấy đầu ra nửa phần thắng lợi đây.

Cứ như vậy chìm trong suy nghĩ, cho tới lúc trời tối đen cũng là lúc tiến tới Châu thành, nơi cách Thanh thành không quá hai trăm dặm. Cao Thiên liền lệnh cho một vạn quân tiếp tục áp sát Thanh thành, hai vạn quân còn lại hạ trại tại Châu thành.

Thái thú Châu thành tên là Trần Trung. Khi biết hoàng đế ngự giá, lão sợ tới mức dẫn toàn bộ quan viên trong thành với qũy trước cửa thành nghênh đón thánh giá. Cao Thiên cũng không nhiều lời, chỉ lệnh cho lão chuẩn bị một nơi sạch sẽ để ngụ qua một đêm, đợi đội quân tiên phong báo tin về sẽ lập tức lên đường tiến tới Thanh thành.

Thái thú Trần Trung vội vàng sai người chuẩn bị sửa sang lại hậu viện của phủ Thái thú, nơi có hai toà tiểu lâu có thể dành cho Cao Thiên nghỉ ngơi. Cao Thiên kỳ thật không phải là người thiên về hưởng thụ, tuy nhiên bởi có Cao Ca nên hẳn không từ bất cứ điều gì. Hẳn sai hạ nhân chuẩn bị lư hương có mùi vị Cao Ca thích nhất, chuẩn bị tấm chăn bằng sa tanh mềm mại màu hồng nhạt thêu hoa mai, ở các góc phòng đều trang bị các lò sưởi ấm, cửa sổ đóng chặt, dù chỉ là một khe hở hẳn cũng sai người dùng vải bít lại cho kín.

“Cưỡi ngựa cả ngày rồi, người cũng nên nghỉ ngơi chút.” Cao Ca nằm nghỉ trên giường, còn đang triền miên suy nghĩ, ngược mắt chợt thấy Cao Thiên bước vào liền lên tiếng. Cao Thiên vừa cười vừa nói: “Không sao, trước cứ sắp xếp cho người nghỉ ngơi thật thoải mái đã rồi nói sau. Hôm nay trời rất lạnh, người ngồi xe cả ngày rồi, nếu đêm ngủ còn bị hàn khí xâm nhập rồi lại phát sốt thì nguy. Chứng sốt này tuy không ảnh hưởng tính mạng nhưng cũng tổn hại sức khoẻ vô cùng.” Vừa nói vừa đi quanh kiểm tra khắp nơi, cảm thấy tất cả mọi sự đều đã ổn thoả mới tiến lại gần Cao Ca, lên tiếng: “Người nghỉ ngơi một chút đi, bữa tối hôm nay ta thấy người ăn không ngon, cho nên đã sai người đun riêng canh gà cho người rồi, chờ một lát uống một chén đi.”

“Cái gì? Lại canh gà ư?” Cao Ca hoảng sợ nhìn hấn, sau đó lắc đầu như điên: “Không muốn, không muốn, ta không uống canh gà đâu. Ta... ta vừa rồi ăn cũng nhiều lắm mà, chỉ là... chỉ là thấy hơi mệt, không muốn ăn thôi.”

Cao Thiên lắc đầu cười: “Không muốn ăn lại còn nói là ban này ăn nhiều lắm. Người lại đang suy nghĩ linh tinh gì, lời trước lời sau mâu thuẫn như vậy.” Nói xong như chợt nhớ ra điều gì, sắc mặt hấn trầm xuống, lạnh lùng nói: “Ta hiểu rồi, người phiền lòng vì chuyện của ta và Vân nhi đúng không? Người không cần suy nghĩ nhiều, việc này không thể do người lo lắng mà được, nghĩ nhiều cũng vô ích.”

Cao Ca lắc đầu cười khổ, ta vốn biết bản thân không thể chỉ lo lắng mà thay đổi được quyết định của người, nhưng làm sao không chế được bản thân không suy nghĩ cho được?

Chợt nghe tiếng gõ cửa bên ngoài, Hoa Ngữ mở cửa, một thị nữ bưng một khay đồ ăn tối, nhẹ giọng nói: “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng. Canh gà Hoàng thượng phân phó chuẩn bị đến giờ mới được ạ.” Nói xong đem chiếc khay đặt lên bàn, Hoa Ngữ liền thưởng nàng hai lượng bạc rồi cho lui.

Cao Thiên tự mình đảo bát canh, nhìn thoáng qua vui vẻ nói: “Đầu bếp của phủ Thái thú cũng không tồi a, món canh này trông rất thanh đạm dễ ăn”. Nói xong nhấp một ngụm, đoạn vẻ mặt vui mừng nói: “Ah, hương vị lại vô cùng ngon.”

Quay đầu hướng Hoa Ngữ nói: “Nhớ nhắc trăm khi nào hồi kinh, lệnh Trần Trung hiến tay đầu bếp này mang về làm tại ngự thiện phòng. Canh gà này hấn làm chắc chắn hoàng huynh vô cùng thích.”

Cao Ca vội nói: “Không cần, không cần đâu, cần gì phải làm vậy...” Không kịp nói xong, miệng đã bị Cao Thiên dứt một muỗng canh gà, ngay lập tức hương vị thơm ngon tinh khiết lan tràn trong miệng. Thực tâm mà nói, canh gà này được đun hết sức hết sức chuẩn mực, ở trong hoàng cung y cũng chưa từng được thử qua hương vị tuyệt vời như vậy. Có điều hiện tại, y có tâm trạng nào mà đi thưởng thức mỹ vị.

Cao Thiên nhìn thấy vẻ mặt không có tâm tư nào của y nhưng nhất định không buông tha, cứ từng muỗng từng muỗng dứt vào miệng y. Bên trong bất chợt một mảnh yên tĩnh. Hoa Ngữ ngồi bên cạnh nhàm chán nghĩ thầm, ngồi đây xem cứ như tra tấn, được mấy ngày thì điên mất. Có điều... có điều nhìn hai người lúc này, ta làm sao có thể phá vỡ hình ảnh này được.

Cao Ca yên lặng nhìn cánh tay kia. Nâng lên hạ xuống, hết sức cẩn thận và kiên nhẫn giống như đang chăm sóc người bệnh vậy. Nếu có người biết Cao Thiên từ trước nhìn thấy cảnh này có lẽ trông mắt phải rớt ra ngoài. Ai có thể nghĩ được một quân vương lãnh khốc vô tình nhưng lại cam tâm tình nguyện vì một người khác mà làm mấy thứ sự tình vụn vặt này chứ.

Cao Ca cứ như vậy nhìn. Vốn dĩ canh gà uống không thấy tư vị gì, có điều trong lòng y dần dần dâng lên một tia lo lắng, không nhận được liền thốt ra câu hỏi: “Thiên nhi, người... lần trước ở bên hồ người nói những lời đó...rằng... cả đời nguyện ý cùng ta ẩn cư trong rừng, liệu... liệu có thật không?”

Cao Thiên có chút ngạc nhiên, liền ngừng đầu nhưng lập tức trên khuôn mặt nở một nụ cười, khẽ gạt đầu: “Đương nhiên, ta có khi nào lừa gạt người.” Khi nhìn thấy tia hồ nghi trong đáy mắt người đối diện, hấn ngưng ngừng cười hắc hắc: “Uhm, cho dù có lừa người, thì cũng là vì tương lai của hai ta thôi. Có điều loại đại sự này, ta tuyệt đối không lừa gạt người.”

“Vậy... vậy nếu ta... ta nguyện ý ở bên người, ra xa chốn hồng trần hỗn loạn, sống tới bách niên giai lão, người... người có nguyện ý rời bỏ ngôi vị hoàng đế, nhường lại cho Vân nhi hay không?” Cao Ca vội vàng hỏi tiếp, y chỉ sợ một khi dừng khí này qua đi, y không lần nào nữa đủ dũng khí để hỏi lại.

Cao Thiên nghiêm mặt nói: “Nguyện ý, chỉ cần người thật lòng mãi mãi ở bên cạnh ta, hai ta chỉ cần cuộc sống của uyên ương, không cần cuộc sống vương giả, ta nguyện ý rời bỏ ngôi vị hoàng đế. Có điều hoàng huynh, người hãy tự hỏi lòng mình, người có thực sự yêu ta hay không? Là thật lòng mong muốn ở bên cạnh ta, chứ không phải vì Cao Vân kia mà hy sinh, người có như vậy không?”

“Hiện tại chắc chắn là không phải.” Cao Ca cười: “Nhưng Thiên nhi, ta đáp ứng người. Ta... từ lúc này... bắt đầu liền... liền cố gắng thích người. Nếu... nếu có thể thành công, người phải thực hiện lời hứa của mình.”

Y thở nhẹ, cuối cùng thì cũng tìm được cách giải quyết. Hơn nữa không biết vì sao, y có cảm giác nhiệm vụ này y không thể nào không hoàn thành.

“Được!” Cao Thiên một lần nữa cười rất vui vẻ: “Hoàng huynh, người phải hiểu, tâm ý của người thế nào, ta chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, cho nên đừng có nghĩ cách lừa gạt ta. Chỉ cần người thực sự yêu ta, ta sẽ giữ y lời hứa nhường ngôi lại cho Cao Văn”. Hắn đang vô cùng vui sướng. Lúc xuất phát không hề nghĩ trên đường đi lại thu được chiến thắng ngoài ý muốn như vậy.

Đêm nay có lẽ cả hai người đều ngủ ngon trong giấc ngủ đầy ngọt ngào. Bọn họ tựa như cảm thấy cuộc sống hạnh phúc đang đợi mình ở phía trước, thực dễ dàng nắm bắt được, chỉ cần ngủ một giấc hoặc chỉ vài ngày nữa thôi, hạnh phúc đã ở trong tay.

~~O

~~Hôm sau khởi hành không đến chạng vạng đã tới Thanh thành. Lúc này Thanh thành đã bị bao vây tứ phía, có điều bách tính môn dân ở bên trong vẫn chưa có dấu hiệu hoảng loạn bởi lương thảo vẫn còn đủ cộng thêm niềm tin vào vị chiến thần trong truyền thuyết – hoàng đế Cao Thiên của họ. Cao Thiên cũng không phụ sự mong đợi của muôn dân, hắn quả thực đã đến rồi.

Cổng trước và cổng sau Thanh thành đều đã được Cao Thiên bố trí đội quân đầy đặc, bách tính ở mọi góc ngách trong thành đều âm thầm ủng hộ, trợ giúp Hoàng đế của họ.

Cao Ca ngồi trong kiệu, mọi sự đều có thể quan sát được. Y có thể cảm nhận thấy sự yêu thương, kính trọng của bách tính muôn dân nơi đây đối với Cao Thiên. Có lẽ, hành động soán ngôi đoạt vị của hắn hoá ra lại là đúng đắn. Một lòng suy nghĩ như vậy, có điều không còn cảm giác chua xót như trước kia, ngược lại lại có chút tự hào rất tự nhiên.

Vô luận Cao Thiên có lợi hại xuất sắc như thế nào, thì hắn vẫn chỉ là đệ đệ do chính tay y nuôi nấng, bảo ban. Trên mặt Cao Ca không giấu nổi sự tự hào, ngón tay không ngừng cào cào lên mái tóc rồi chợt chạm nhẹ vào chiếc trâm gỗ Cao Thiên đã tự mình đeo cho y. Trái tim trong ***g ngực đột nhiên nhảy lên một nhịp, không thể không nhớ lại những lời người kia từng nói bên hồ: “Cả đời này chỉ cần có người bên cạnh, giang sơn, thiên hạ có ý nghĩa gì chứ?”

Y bất chợt bối rối, y không hiểu từ đâu ra sự cảm động xen lẫn ngọt ngào thế này, y lắc đầu liên hồi: “Cao Ca, không được, người không được để tên sói đội lốt thỏ non kia nói mấy câu đã bị mê hoặc rồi chứ. Hừm, có điều nếu không bị mê hoặc thì làm thế nào thích được Thiên nhi đây? Chỉ có cách thích hắn, hắn mới nguyện ý rời bỏ giang sơn này. Mà chỉ khi hắn nguyện ý rời bỏ, Văn nhi mới không phải chết a.”

Y chợt ngẩng phắt đầu: “Cứ... cứ để Thiên nhi quyết định như vậy sao? Hắn rõ ràng là người xứng đáng làm hoàng đế nhất! Nhưng... nhưng nếu hắn tiếp tục làm hoàng đế, không phải Văn nhi nhất định sẽ chết sao? Ai, lo lắng chết mất! Ta vì sao lại có hai đệ đệ như vậy cơ chứ? Khiến ta bây giờ không biết nên phải làm sao? Ai~~”

Cao Ca liên tục thở dài ngao ngán bồng giật mình vì một trận hô vang rung chuyển đất trời. Y vội vàng vén rèm lên nhìn chỉ thấy chung quanh bách tính muôn dân hoan hô vang dội, hai tay giơ cao, miệng hô vang: “Chiến thần tất thắng, Hoàng thượng tất thắng, tất thắng...” Có lẽ Cao Thiên vừa mới tuyên bố gì đó nên lòng dân mới đột nhiên dâng trào như vậy.

Cao Ca lại tiếp tục ngây người. Qua ô cửa bé xíu của kiệu xe, bóng người ngồi trên lưng ngựa ở phía trước mới cao cao tại thượng làm sao. Trong lòng y thầm nhủ, đúng vậy, Cao Thiên chính là Hoàng đế thích hợp nhất được lão thiên gia chọn lựa, chỉ có hắn mới có thể trị vì Trữ Đại quốc ngày một cường thịnh, chỉ có hắn mới khiến quốc gia này có được thời đại hưng vượng nhất trong lịch sử. Ta... ta không nên vì suy nghĩ cá nhân, cũng không nên vì tính mạng của Văn nhi, liền không để ý tới quốc gia dân chúng. Có... có lẽ Văn nhi tuổi nhỏ, đã bị kẻ nào đó mê hoặc lợi dụng, Văn... Văn nhi cũng không thể chết a.

Cao Ca trong lòng rối bời không yên, cứ mang bộ dạng hoảng hốt hoảng hốt theo chân Cao Thiên tiến vào phủ Thái thú. Tình hình chiến sự rối ren khiến Cao Thiên cực kỳ bận rộn. Các tướng lĩnh không ngừng cấp báo quân vụ, cùng hắn ngày đêm họp bàn kế hoạch tác chiến, đồng thời tin tức về phản quân trong Thanh thành cần phải liên tục báo cáo cho hắn. Vì vậy hắn để Cao Ca ở tại một nơi hết sức yên tĩnh, sau khi tự tay chẩn mạch cho y, thấy rằng mạch huyết vững vàng khỏe khoắn liền phân phó Hoa Ngự phải hảo hảo chiếu cố Cao Ca, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hoa Ngữ cũng nhìn thấu sự không yên của Cao Ca, nhưng nàng không rõ tâm sự của y nên cũng không có cách nào khuyên giải, đành phải ngồi một bên, thi thoảng nói vài ba câu chuyện cười với mong muốn có được nụ cười của y.

Ai ngờ một tiền Thái tử diện hạ ngày ngày lạc quan vui vẻ hôm nay không biết đã chạy đi đâu. Hoa Ngữ đã muốn kể chuyện tới sùi bọt mép mà y vẫn một bộ ngơ ngẩn, lạc đầu đó trong cõi riêng của y. Cuối cùng Hoa Ngữ cũng không nhịn được: “Ta nói nè Thái tử diện hạ, ngài rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Làm ơn đi, người ta múa mép tới cứng cả lưỡi, tốt xấu gì ngài cũng nên cười một cái chứ!”

Cao Ca như lấy lại tinh thần, ngơ ngác: “Hả? Hoa Ngữ người nói gì? À, à, ta biết rồi, biết rồi!” Nói đoạn y nhếch môi cười một cái, có điều hình ảnh đó lại chẳng đáng để khen tặng. Sau đó y nhìn sang tiểu nha đầu bên cạnh, tinh thần bỗng nhiên tỉnh táo lạ thường, lưng chợt dựng thẳng lên, làm vẻ tự nhiên băng quơ hỏi: “Hoa Ngữ, người thử nói xem, vì cái gì mà chủ tử của người, cũng là đệ đệ của ta, cũng là hoàng đế đệ hạ luôn, hẳn đối với huynh đệ chúng ta chính là không có chút cảm tình nào sao?”

Hoa Ngữ thấy y rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện, không khỏi thở hắt ra, cười ha ha nói: “Sao có thể chứ? Điện hạ, hoàng thượng cũng là người a. Chỉ bất quá Người đối với ngài có ôm chút cảm tình vượt quá ranh giới huynh đệ thôi. Còn về phần Tam vương gia, có thể thấy là Hoàng thượng đối với vương gia cũng không đến mức quá nhẫn tâm. Có điều bình thường ngài cùng vương gia lại quá thân thiết, Hoàng thượng không có cách nào hận ngài được nên bao nhiêu oán hận đều trút lên Tam vương gia mà thôi.” Năng văn một mực gọi Cao Văn là Tam vương gia.

Cao Ca nghĩ thầm, vẫn là vì ta mà Văn nhi gặp hoạ. Có điều may mắn là dù sao cũng biết được, Cao Thiên đối với Văn nhi không đến nỗi quá mức vô tình. Tâm tình y lập tức phấn khởi, vì thế vui vẻ hỏi: “Hoa Ngữ, nếu Văn nhi thấy tình cảm huynh đệ giữa ta và Thiên nhi không chút sứt mẻ, hẳn liền đầu hàng thì có phải hay không Thiên nhi sẽ không giết Văn nhi?”

Hoa Ngữ cười nói: “Cái đó còn phải hỏi sao? Quân địch xưa nay đầu hàng Hoàng thượng còn không giết, huống chi lại chính là huynh đệ của mình.” Nàng bỗng nhiên cảnh giác, nhìn về phía Cao Ca: “Điện hạ, ngài định làm gì? Nô tỳ nói cho ngài rõ, ngàn vạn lần ngài đừng nhúng tay vào chuyện này. Với tính cách của ngài, không khéo ngài chẳng cứu được Tam vương gia, lại mang hoạ vào người.”

Cao Ca cười ha ha nói: “Không đâu Hoa Ngữ, người nghĩ đi đâu vậy. Ta chỉ đang nghĩ, chờ ngày mai ta cùng Thiên nhi đứng trên thượng thành, phải nói cho Văn nhi cảm động mà ngưng chiến, không đánh mà thắng, người nói như vậy có phải tốt hơn không? Thật là quá tốt đi! Dù sao Văn nhi cũng không phải là đứa nhỏ có dã tâm gì, ta đoán hẳn chắc chắn là bị ai đó dụ dỗ, hoặc đang hiểu lầm ta bị Thiên nhi giam giữ tra tấn, thậm chí có khi hẳn còn nghĩ ta tiêu đời rồi nên mới khởi nghĩa phản loạn như thế này. Chỉ cần đem mọi chuyện nói ra thông suốt có phải sẽ có được kết cục tốt đẹp hơn không!”

Hoa Ngữ bật cười một tiếng, nói: “Điện hạ ngài quả thật quá ngây thơ, tạm thời không bàn việc liệu Hoàng thượng có đồng ý làm cái hành động bị coi là yếu thế này hay không, cứ lấy tính tình Người ra, vừa nghe chuyện ngài định lên thượng thành nói chuyện với Cao Văn, bình dấm chua không bị đập bể mới lạ à nha.” Huống chi hai quân giao chiến, vô cùng nguy hiểm, vạn nhất Cao Văn kia kiên cố bảo thủ không chịu nghe thấu, lỡ làm Cao Ca bị thương, Cao Thiên người kia còn không phát điên hay sao, tuy rằng như vậy cũng khó xảy ra nhưng dù thế nào, Cao Thiên cũng sẽ không cho y đứng ở thượng thành đầy nguy hiểm kia mà múa mép.

Cao Ca nghe mấy lời của Hoa Ngữ xong cũng không chán nản, y thậm chí còn tin tưởng dạt dào, tràn đầy tự tin: “Yên tâm, nhất định sẽ có cách!”

Y cười rạng rỡ đến mức hoa Ngữ cũng có chút kinh ngạc. Có điều ngẫm lại, điện hạ vốn lạc quan, vô tâm vô phế. Nàng cũng có chút yên tâm, với tính tình của điện hạ chờ khi hoàng thượng trở về, xem y làm cách nào.

Cao Thiên sau khi Cao Ca đã ngủ sâu mới trở về từ hội nghị, hết thấy mọi chuyện đều đã được an bài thoả đáng. Hắn nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng ôn nhu bình thản của người nằm trên giường, trong lòng không khỏi dâng lên cảm xúc, ngón tay gờ lên miết vào vầng trán trơn láng, thì thầm: “Thật sự... thật sự nguyện ý thích ta sao? Nếu... nếu trong lòng người thực sự có ta, thì thiên hạ này, tặng lại cho Văn nhi có ngại gì.” Hắn từ từ hạ người, chạm nhẹ trán mình lên trán Cao Ca, cảm nhận một lúc rồi nhẹ nhàng rời ra.

6. Chương 6

Sáng hôm sau Cao Thiên rời phủ từ sớm, hần cần phải đi tuần tra hệ thống phòng thủ trong thành một chút. Không ngờ khi trở về, chờ đợi hần lại là một tin tức kinh thiên động địa: Cao Ca đã biến mất. Thời điểm Hoàng đế đại nhân lục tung toàn bộ Thanh thành quả thật long trời lở đất, còn kẻ đang bị truy tìm đó lại quang minh chính đại trải thảm ngồi tại lều trại của nghĩa quân Cao Vân.

“Huynh nói sao? Nhị hoàng huynh nhất định sẽ vì huynh mà từ bỏ cả giang sơn, bỏ cả ngôi vị hoàng đế? Lại còn cùng huynh ẩn cư?” Cao Vân không khỏi lớn tiếng kêu lên, khuôn mặt nhuốm đầy vẻ khó tin, sau đó ngay lập tức hần ôm lấy tay Cao Ca: “Hoàng huynh, huynh đừng để hần lừa. Tên đó căn bản chỉ ham thích ngôi vị hoàng đế mà thôi, hần làm sao vì huynh mà buông tay được? Hoàng huynh, huynh yên tâm, hiện giờ huynh không còn nằm trong tay hần nữa, đệ không sợ ném chuột lại vỡ đồ nữa, sẽ cùng hần chiến một trận ra trò, hai người chúng ta một bên, sợ gì hần?”

Cao Vân càng nói càng tỏ vẻ kích động, Cao Ca có chút buồn cười nhìn hần nói: “Người nói bậy bạ cái gì đó? Tại sao lại có thể gọi Nhị hoàng huynh là tên này tên nọ, mới ở Hoa Đào châu một thời gian đã không còn bộ dáng của một hoàng tử rồi. Chính miệng Cao Thiên đã nói với ta, hơn nữa trông bộ dạng của hần nhất định không phải là dối gạt. Vân nhi, ta đã quyết định, muốn cùng Thiên nhi ẩn cư nơi núi rừng, sống một đời tiêu dao. Ngôi vị hoàng đế tối cao kia, cho người toạ đi.”

“Hoàng huynh, huynh đừng đứng đây mà có ý nghĩ kỳ quặc đi.” Cao Vân vẫn giữ vẻ mặt không thể tin nổi. Trong mắt hần, trong tâm hần, Nhị ca căn bản là vì ngôi vị hoàng đế mà làm nhiều thủ đoạn nhẫn tâm, làm sao có thể khiến người khác tin tưởng đây.

“Có cái gì kỳ quặc? Dù sao thì cũng đợi tới sáng mai đi, để Thiên nhi cùng tới đây, nói cho rõ ràng.” Cao Ca vẻ mặt vui mừng nói: “Được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa. Lúc trước tới doanh trại, ta còn thấy trong trại của người có nuôi một đám trâu, trông thật thú vị. Trước giờ ta cũng không biết, trâu lớn lên là cái bộ dạng gì đâu. Nào, mau dẫn ta đi xem.”

Cao Vân dở khóc dở cười, trong thâm tâm không khỏi nghĩ thầm: hoàng huynh a, huynh cũng thật quá khờ dại. Một việc đại sự như vậy mà huynh nói nhẹ tựa lông hồng, lại đi hứng thú với một đám trâu. Có điều xưa nay hần rất nghe lời hoàng huynh. Tuy hiện tại trải qua chinh chiến cũng đã trưởng thành hơn nhiều nhưng đối với hoàng huynh hần vẫn hết sức kính trọng. Vừa nghe y nói liền ngoan ngoãn chạy theo ra ngoài cùng y ngắm trâu.

Bên trong hàng rào là mấy chục con trâu, một cặp nghé mới sinh không hiểu tại sao chạy vọt lại gần bọn Cao Ca, kêu lên một tiếng dài, đôi mắt chúng như trừng trừng nhìn y, nhuốm vẻ tức giận.

Cao Vân nói: “Mấy chục con trâu này là do mấy đại phú ở Phong thành tiến cống. Bọn họ lúc ấy lo lắng ba quân nghĩa sĩ cuộc sống kham khổ, mà mấy con trâu này đều sắp sinh nên muốn nuôi, gặp đúng dịp có thể đem thịt để khao thưởng tướng sĩ. Có điều đám súc sinh này lại vô cùng dữ tợn, ta vẫn muốn đem chúng đi giết hết. Có người nói ta rằng nếu đem đám trâu này giết đi, thì đám gia súc còn lại nhất định sẽ làm loạn nên mới chần chừ đến tận bây giờ. Hừ, thật ra đều là nói bừa. Ta không tin đem đám súc sinh này giết hết, đám còn lại lại có thể tạo phản. Mà cứ thử tạo phản xem sao, ta không đem giết hết cũng là lạ.”

Cao Ca ngó đầu ngấm ngĩa đám trâu, bỗng nhiên cười ha hả nói: “Vân nhi, đám trâu này người cho ta được không? Ta cho người ngôi hoàng đế, người cho ta đám trâu này. Tương lai ta cùng Thiên nhi ẩn cư, cũng cần có con vật gì đó để nuôi, còn kiếm miếng ăn nữa, có phải hay không?” Trên mặt y liền có điểm khờ dại, đôi mắt ẩn tình ngắm nhìn đám trâu.

Cao Vân không nói gì, trầm nghĩ, hoàng huynh của ta không biết là có bệnh gì không, nhìn đám trâu liền nhất kiến chung tình. Hần liền vuốt vuốt trán, nói: “Được rồi được rồi, có điều hoàng huynh, đệ không nghĩ việc này có thể thuận lợi, hết thấy cũng chờ Nhị ca thật sự đáp ứng rồi nói sau.” Đoạn hần túm lấy tay Cao Ca kéo trở về: “Nào, trở về ăn cơm thôi, từ lúc huynh tới doanh trại này, đến giọt nước cũng chưa uống nữa.”

“À, được được, để ta ném thử chút tư vị cơm canh tại lều trại của Vân nhi xem sao.” Cao Ca cười cười gật đầu.

Ăn cơm xong xuôi, y liền bắt Cao Vân viết thư cho Cao Thiên. Chìm trong suy nghĩ tương lai mình cùng Cao Thiên ẩn cư sơn dã, trên mặt y không khỏi nở một nụ cười mãn nguyện.

Cao Thiên nhanh chóng nhận được thư. Một mũi tên bắn lên tường thành, trên mũi tên còn gắn một dải tua hồng. Đó chính là chủ ý của Cao Vân, nội dung thư cũng vô cùng đơn giản, chỉ duy nhất một câu: “Hoàng huynh đang ở trong tay ta, nhị hoàng huynh liệu có dám một mình tới gặp?”

Cao Vân là cố ý làm như vậy, Hắc thật sự không thể tin Cao Thiên kia sẽ vì Cao Ca mà không màng giang sơn thiên hạ. Hắc phải thử xem, nếu người kia đến mạng cũng không dám thí, thì làm gì có chuyện giang sơn thiên hạ này hắc sẽ từ bỏ?

Nhận được thư Cao Thiên tuy rằng có chút nghi ngờ việc làm sao Cao Ca có thể lọt được vào tay Cao Vân nhưng hắc cũng không nửa phần do dự, chỉ đạo các tướng lĩnh làm nhiệm vụ, không quản sự phản đối, một mình tới doanh trại của Cao Vân. Bởi sự việc liên quan đến tính mạng của Cao Ca, cho nên đến thị vệ tâm phúc cũng không mang.

Lòng như lửa đốt tiến vào trong doanh trại, nhưng lọt vào mắt hắc quả thật là một hình ảnh khiến hắc ngây ngẩn. Cái người đáng lẽ bị nhốt kia lại có vẻ mặt cười sáng lạng, lập tức đứng lên tới cạnh hắc, còn vô tư cười nói: “Thiên nhi, ngươi đã đến rồi ngươi đã đến rồi.” Sau đó y quay lại nói với Cao Vân: “Thế nào? Ngươi đã tin chưa? Thiên nhi sẽ vì ta mà từ bỏ mấy cái thứ đó, ngươi xem không phải một mình hắc tới như đã hẹn sao?”

Y gắt gao nắm chặt tay Cao Thiên khiến tay hắc thấy rất ấm áp. Cũng may là y đã làm như vậy, bằng không quả thật Cao Thiên đã nổi xung tới trời long đất lở.

Cao Vân có chút kinh ngạc nhìn Cao Thiên, trên mặt thoáng xanh lại thoáng đỏ, cuối cùng trong mặt lại hiện lên một tia nghi hoặc, định nói gì đó lại bị Cao Ca chặn lại, kéo hắc đẩy ra ngoài: “Được rồi, ngươi đi ra ngoài đi, ta sẽ nói chuyện đó với Thiên nhi, dù sao ngươi nói cũng vô ích, trọng lượng của ngươi sao nặng bằng ta, ha ha ha.”

Cao Thiên nghi hoặc nhìn Cao Ca, cái người khiến hắc lo lắng cả một đêm, đến một chút tiêu tụy như hắc tưởng tượng cũng không có, thay vào đó lại là vẻ mặt hết sức vui mừng, giống như đang trắng tay bỗng dưng được mười vạn lạng bạc vậy. Hắc nhìn Cao Ca vẫn chưa hết tươi cười, không khỏi nhíu mày thắc mắc: “Hoàng huynh, ngươi có biết là ta lo sợ đến chết không? Hoá ra ngươi lại ở đây sống tốt như vậy, rốt cuộc là chuyện gì?”

Rồi hắc như bừng tỉnh nhận ra: “Biết rồi, ta biết rồi, ngươi chính là tự chạy đến đây đúng không?”

Cao Ca đỏ mặt cúi thấp đầu: “Ta... ta.... chính là muốn tìm một biện pháp tốt đẹp nhất, cho nên... mới tự chạy tới đây.” Y lại thấy mình không có làm gì sai, liền ngẩng đầu: “Ta cũng là vì hai đệ đệ các ngươi thôi, hoàn toàn không vì tư tâm của bản thân.”

Cao Thiên không ngừng di di hai huyết thái dương, tiến lại gần bên cạnh Cao Ca ngồi xuống: “Được rồi, ta đã hiểu, nói đi, rốt cuộc ngươi muốn chơi cái gì? Thiên a...” Hắc rên rỉ một tiếng, nghĩ chặc chặc kiếp trước mình đã phạm phải nghiệp chướng gì, bằng không tại sao kiếp này lại phải lòng hoàng huynh, hơn nữa lại còn thích tới mức tim cũng phát đau, còn nguyện ý vì y mà từ bỏ mọi thứ?

Cao Ca sắc mặt trịnh trọng đứng lên, y gỡ chiếc trâm xuống rồi đưa tới trước mặt Cao Thiên: “Thiên nhi, ngươi xem xem, đây là chiếc trâm người tặng ta, ngươi còn nhớ rõ không?”

Cao Thiên trên mặt có chút rung động, nhìn chằm chằm chiếc trâm thật lâu, sau đó mới trầm giọng nói: “Đúng vậy, là ta tặng cho huynh.” Hắc nhẹ nhàng nắm lấy tay Cao Ca: “Hoàng huynh, không nghĩ một chiếc trâm bình thường như vậy mà ngươi còn giữ lại, không phải ta đã tặng cho ngươi hơn mười chiếc trâm ngọc với ngân trâm sao?”

Cao Ca rút cây trâm lại, một lần nữa ngồi sát lại, vênh mặt nói: “Mấy thứ kia không giống. Ta đã nói rồi, đây là thứ người tự tay làm cho ta, ta sẽ vĩnh viễn quý trọng nó.” Mặt y bỗng chốc đỏ bừng, cúi đầu ngập ngừng một lúc, sau đó dường như đã quyết định, ngẩng đầu nói: “Thiên nhi, một khi đã như vậy, ngươi hắc cũng nhớ rõ ngày đó ngươi nói với ta những gì, có phải không? Ngươi đã nói, nếu ta nguyện ý cùng ngươi ở

bên nhau mãi mãi, người cũng sẽ nguyện ý từ bỏ giang sơn này, cùng ta sống nốt quãng đời còn lại nơi sơn dã.”

Cao Thiên gật đầu nói: “Đúng vậy, ta luôn nhớ rõ.” Trong thâm tâm hắn đã đoán ra sự việc, nhưng hắn cũng không dám tin đó là sự thật.

Ánh mắt Cao Ca chợt sáng long lanh: “Như vậy Thiên nhi, chúng ta hai người cùng nhau rời khỏi hoàng thành đi, biển rộng cả nhảy, trời cao chim bay, chúng ta cùng nhau du ngoạn khắp nơi, sóng vai tới Đông Hải ngắm mặt trời mọc, đến Nam Hải ngắm mặt trời lặn, đến Tây Hải ngắm mặt trời lúc buổi trưa, đến Bắc Hải... uhm... đến Bắc Hải ngắm trăng, từ nay về sau không màng thế tục nữa.”

Ngữ khí của y không khỏi có chút run rẩy, hai tay bất giác nắm lấy tay Cao Thiên: “Thiên nhi, người.... Sắp tới, người... nguyện ý từ bỏ những thứ kia sao? Ngôi hoàng đế, quyền lực, tiền tài, danh lợi... Người nguyện ý từ bỏ tất cả hay sao?”

Cao Thiên chăm chú nhìn Cao Ca, dò xét một tia sơ hở trong mắt y nhưng không hề, đôi mắt Cao Ca kiên định, trong sáng nhìn hẳn, một đôi mắt yên bình, không nhuốm một chút giả dối hay bối rối nào. Hắn liền ngược lại nắm chặt tay Cao Ca: “Người... người đã ý thức rõ ràng, rằng người nguyện ý ở bên cạnh ta sao? Người... trong lòng người đã có thể tiếp nhận ta rồi hay sao?”

Cao Ca mặt buồn buồn gãi gãi đầu: “Kỳ thật... ban đầu ta nghĩ rằng, ta không thể nào làm được. Có điều... trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, Thiên nhi, ta bỗng nhận ra, nếu hai người chúng ta ở bên nhau, trong lòng ta liền cảm thấy thật ấm áp. Ta thực không thể tưởng tượng có một ngày có thể cùng người ngày ngày đêm đêm bên nhau. Đây... có lẽ trái với luân thường đạo lý, nên ta vẫn có chút không quen. Ta muốn tự chuẩn bị thật kỹ trước khi thay đổi bản thân. Thiên nhi, ta cảm thấy, những ngày ta và người ở bên cạnh nhau, rất hạnh phúc, cho nên, ta muốn thử một chút. Thiên nhi, người... người có nguyện ý giúp ta hay không?”

“Ta nguyện ý.” Gương mặt Cao Thiên vì quá kích động mà đã phấp phồng. Hắn đã từng nghĩ, rồi ngày này cũng sẽ đến, cái ngày giữa Cao Ca và giang sơn thiên hạ, hắn phải lựa chọn. Tuy rằng đáp án cuối cùng sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng ít nhất hắn cũng sẽ mất ít lâu do dự. Nhưng khi nghe những lời tâm huyết của Cao Ca, hắn chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc, trái tim đập liên hồi. Giang sơn cũng tốt đấy, thiên hạ cũng tốt, danh lợi lại càng tốt nhưng giờ đây, đối với hắn chẳng còn chút phân lượng nào. Trước mắt hắn, trong trái tim hắn chỉ còn hình ảnh người này, hoàng huynh mà hắn đã khát khao nửa đời.

Cao Ca nghe được đáp án từ Cao Thiên, ngược lại lại vô cùng sửng sốt. Y kỳ thật đã thâm đánh cược với bản thân. Y đánh cược tình ý của Cao Thiên đối với mình là thật hay giả. Trong lòng y tuy rất mơ hồ, mong lung nhưng y vẫn cảm nhận được, tình cảm của đệ đệ dành cho mình là thật sự, bởi vậy đáp án này cũng không nằm ngoài dự đoán của y. Có điều, Cao Thiên đáp ứng nhanh chóng, không một tia do dự, hoài nghi nào như vậy, lại chính là không nằm trong dự liệu của y.

Tâm tư Cao Ca đột nhiên ấm áp hẳn lên, tựa như có một cục đường hiện nay đã tan chảy. Chợt thấy Cao Thiên vì kích động mà sắp lại gần, y liền hoảng sợ, vội vàng giơ tay ngăn cản rồi lại chợt thấy sắc mặt Cao Thiên trầm xuống, trong lòng y vội quỳnh lên, nói: “Thiên nhi, đang ban ngày, người... nếu muốn làm... đợi... đợi tới buổi tối đi...” Một câu nói xong, gương mặt y không khác gì con tôm luộc.

Cao Thiên ngẩn người một lúc, rồi lập tức nhẹ cười: “Được, dù sao... chúng ta vẫn còn nhiều thời gian.” Hắn nói những câu này, lại nhìn Cao Ca với ánh mắt ấm áp, không khỏi có vài tia tối ý. Cao Ca nhìn hắn lại càng thêm đỏ mặt, nên đầu y đã cúi thấp lại càng thấp hơn.

“Người còn cúi nữa thì đầu sẽ chạm luôn đầu gối đó.” Cao Thiên vừa cười vừa nhắc nhở, rồi hắn đứng lên, đối Cao Ca nói: “Người bây giờ cứ ở đây chờ, ta trở về an bài một chút chuyện. Bình minh ta sẽ để Vân nhi vào thành. Từ nay về sau, ngôi hoàng đế kia để hắn làm đi. Uhm, ta phát hiện tiểu gia hỏa này kỳ thật cũng không tồi. Trong vòng ba tháng ngắn ngủi mà huy động được một đội quân tướng sỹ như vậy, thật sự rất tốt!”

Cao Ca cũng không còn tâm trạng để ý đến những lời Cao Thiên nói nữa, hắn đã quyết định thì những việc khác cũng không còn quan trọng nữa. Y vui sướng gật đầu, đưa Cao Thiên ra khỏi trường, bỗng nhiên lại lo lắng nắm lấy tay Cao Thiên: “Thiên nhi... người sẽ không gạt ta chứ? Phải không?”

Cao Thiên gạt đầu, vỗ vỗ tay an ủi y, sau đó ôm y một chút: “Người yên tâm, lúc này ta tuyệt đối sẽ không lừa gạt người. Không quá ba ngày nữa chúng ta sẽ cùng được ngắm cảnh ven hồ diễm lệ, không phải người vẫn thích cảnh sắc nơi đó sao? Ta còn háo hức muốn xem nơi ở của chúng ta sẽ ra sao đây~”

Trong mắt Cao Ca lại loé lên một tia hạnh phúc, dùng sức gạt đầu, nắm chặt lấy tay Cao Thiên: “Vậy... vậy khi nào người quay lại... quay lại đón ta?”

Cao Thiên nở một nụ cười viên mãn: “Làm gì phải vội vã? Ta nhất định sẽ quay lại đón người. Suốt đêm nay ta sẽ về an bài mọi thứ, sáng sớm ngày mai tới đây đón người.” Rồi bỗng nhiên hắn kéo Cao Ca lại gần, nhẹ nhàng đặt lên trán y một nụ hôn, sau đó mới buông người yêu ra, phóng lên ngựa mà chạy.

Cao Ca vẫn chưa hết bất ngờ, bóng ngựa đã nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt y. Tay y bất an nắm lấy vạt áo, không rõ tại sao, có lẽ hạnh phúc tới quá nhanh và dễ dàng, khiến trong tâm y liền tràn ngập một nỗi sợ không tên, chính y cũng không hiểu được vì cái gì bản thân lại có cảm giác này. Có điều... y tự trấn an bản thân, hít sâu một hơi: ảo giác, nhất định là ảo giác, chắc là do chính mình quá lo lắng nên mới nảy sinh cảm giác này thôi.

Cao Ca sau đó cả ngày tâm trạng hưng phấn. Nằm trên giường mà y không ngừng tưởng tượng về cuộc sống sau này của y cùng Cao Thiên. Bọn y sẽ mãi gắn bó, cùng nhau ngắm mặt trời mọc, sau đó cùng nhau khai khẩn đất hoang hai bên hồ để trồng lúa khoai. Hai người còn có thể dạo ngoài chợ, lấy lúa khoai trồng được bán đi, đổi lấy một số thứ khác. Lúc nhàn rồi có thể đi đâu đó du ngoạn, thăm bằng hữu thân thiết hoặc tới trường học dạy dỗ vài đứa nhỏ.

Y cứ như vậy suy nghĩ mãi không thôi. Cơm trưa cũng vừa ăn vừa cười ngây ngô. Y ngấm ngấm tới mức quên hết chuyện xung quanh, thậm chí Cao Vân đến gần y cũng không nhận ra.

“Hoàng huynh, người liệu có chắc chắn không?” Cao Vân vẫn là không thể tin nhị hoàng huynh của hắn lại có thể chủ quan khinh địch mà cứ thế từ bỏ. Dù sao đây cũng là giang sơn, là thiên hạ, là ngôi hoàng đế, là thứ mà từ xưa đến nay vì nó mà nhiều đời huynh đệ phụ tử tương tàn, nào có thể chỉ vì vị huynh trưởng ngây ngô trước mắt đây mà từ bỏ.

Mất một lúc sau Cao Ca mới hồi phục tinh thần, nhìn nhìn Cao Vân, đột nhiên nhớ tới một chuyện, y liền nhảy dựng lên, nói: “Vân nhi, ta cùng nhị hoàng huynh của người nhất định sẽ ẩn cư, người chuẩn bị thật tốt để mà nhận lại ngôi vị đi. Nhị hoàng huynh của người cũng biết là khả năng của người cũng tốt, cho nên tương lai người phải vì toàn dân thiên hạ mà trị vì thật tốt, nghe không?”

Cao Vân bật cười, nhìn không được liền nói: “Hoàng huynh, đệ thấy huynh vui mừng hơi sớm. Chuyện này, dù thế nào cũng thấy có nhiều điểm không thể tưởng tượng nổi, đến giờ đệ vẫn không thể tin.”

Cao Ca đắc ý cười nói: “Cái này người không cần phải lo, dù sao ta cũng đã quyết rồi, nhị hoàng huynh của người sợ ta, ta nói gì hắn nghe nấy, ha ha ha. Đúng rồi, việc của người ta đã đáp ứng được, vậy thứ ta muốn đâu?” Trong đầu y lúc này lại hiện lên hình ảnh y cùng Cao Thiên hai người dắt tay nhau chặn thả đám trâu, nhện không được lại tự cười ha ha thành tiếng.

Cao Vân ngẩn ra một lúc, chợt hiểu ra y đang nói đến đám trâu kia, liền lắc đầu: “Đã biết đã biết. Từ nhỏ đến lớn, đã lúc nào đối với huynh thất hứa chưa? Đợi nhị hoàng huynh trao lại ngôi vị, thứ huynh muốn tiểu đệ lập tức dùng hai tay kính cẩn dâng lên.” Hắn bỗng nhiên nhíu mày: “Tuy nhiên, dù thế nào đồ súc sinh đó người cũng đều phải giết chết. Nếu không thứ đó trong tay người, người không thể trông nom được.”

“Giết?” Cao Ca kêu lên sợ hãi, y biết là Cao Vân đang nói đến đám trâu, vì thế vội vàng lắc đầu: “Không được! Ta thấy nó chỉ hơi hung dữ chút thôi, chứ thực ra vẫn thuần được. Ta không thích sát sinh, tàn nhẫn quá. Tìm một chỗ nào đó nhốt lại, rồi từ từ thuần hoá hẳn sẽ biết nghe lời ngay thôi. Đến lúc đó còn có thể giúp ta được nhiều thứ nữa a~”

Cao Vân nói: “Huynh đang nằm mơ sao? Súc sinh kia làm sao có thể thuần hoá được? Người cứ cẩn thận. Có khi không phục tùng huynh, mà còn làm huynh bị thương, vậy mất nhiều hơn được, huynh cũng không phải là chưa từng ném qua nổi khổ này.” Hắn nhớ rõ có lần ba huynh đệ bọn họ đi dã ngoại, rồi tranh nhau

ôm một chú dê con. Cao Ca giúp hấn bắt dê, kết quả lại bị vấp phải một gốc cây, còn không may bị gốc cây đó thọc vào bụng.

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên vang lên một tràng thanh âm đổ vỡ, như là có người nào đó giẫm lên ngói, thanh âm vỡ vụn của từng miếng ngói cứ thế vang vọng trong đêm.

Cao Ca cùng Cao Vân đều kinh ngạc, vội đi vào phía trước cửa sổ, mở song hướng ra phía ngoài xem, chỉ thấy bên ngoài một bóng người cũng không có, hấn liền cười nói: “Đại khái là mèo hoang đi, về phần đầu ngựa kia, Vân nhi ngươi yên tâm, ta có thể thuần hóa được, nói cho cùng, cũng là một đầu ngựa thôi, huống chi cho dù ta không được, Thiên nhi cũng dám chắc được, hấn thuần hóa ngựa hoang này, đều là nhất lưu cao thủ đấy thôi.”

Cao Vân đành phải đầu hàng nói: “Tốt lắm tốt lắm, ta đã biết, ngày mai khiến cho ngươi đi khiên đám đồ vật này nọ được rồi? Thật không biết ngươi, dùng thiên hạ đi đổi một đám ngựa. Tốt lắm tốt lắm, cùng ta cùng đi ăn cơm đi, giờ đã là giữa trưa cơm mang đến, ta thấy ngươi cũng không như thế nào không đói a.” Huynh đệ hai người vừa nói, vừa chậm rãi bước đi thông thả đến cửa.

Cao Thiên một đường chạy như điên, thân hình hấn ở vùng quê thượng như một con kinh hồng bàn chột lóe qua, đó là tốc độ nhân thể cực hạn

Tiếng gió bên tai theo hấn gào thét mà qua, máu trong cơ thể tuôn ra tất cả đều nghịch lưu xông lên đầu, huyết Thái Dương hấn thỉnh thoảng khiêu, ánh mắt đau đớn tựa hồ cũng muốn cổ đi ra, lưỡng đạo máu tươi theo hai má hấn uốn lượn xuống, nhìn thấy ghê người.

“Ba” một tiếng, ngọc trâm tử vỡ vụn ra, tóc đen rối tung xuống, cái ở mảnh vỡ trong giòbanh đặc (??? ta cũng k biết nó nghĩa gì)thăng tấp, một ít Bắc Phong trung thạch sathật nhỏ phác thượng hấn đích hấn, lưu lại một một đạo thật nhỏ vết thương.

“Gạt người, toàn bộ đều là gạt người.” Lực tấn, thần cũng nguy, Cao Thiên té ngã vào đôi cây cỏ khô đá vụn ở phía trên, hấn nắm tay hung hăng đập thượng mặt đất, đồng thời đập ra một cái hổ, trên tay cũng là máu tươi dài lưu, hấn đột nhiên ngẩng đầu lên, nói rộng ra khẩu phát (miệng) thét dài ra một tiếng thê lương.

Tiếng huyết gió tốc hành phía chân trời, bùng tỉnh mấy con tê phi điều ở trên cây, vẫn qua nửa khắc chung, tiếng huyết gió mới rốt cục dừng lại.

Một búng máu trong miệng phun ra, lúc này bộ mặt hấn dữ tợn thê lương, trợn lên hai mắt, khóe mắt chỗ có một đạo vết rách, máu tươi vẫn còn nhỏ xuống.

“Cao Ca, ngươi lại lừa ta, theo trước kia, ngươi liền một mực gạt ta, ha ha, uống ta tự nhận là khôn khéo, lại một lần lại một lần bị ngươi lừa, thật, ta thật sự là ngu xuẩn a, không, không phải ta ngu xuẩn, mà là hành động của ngươi, ha ha, ngươi diễn trò thật bản lĩnh càng ngày càng cao sáng tỏ, Cao..... Quả thật là rất cao, kì thắng một, ngươi thiếu chút nữa là có thể làm được, đáng tiếc a, thiếu chút nữa, cũng chỉ kém như vậy một chút, ngươi liền có thể thắng lợi, mà ta hoàn toàn bại, không bao giờ ... nữa đắc xoay người, ha ha ha ha.....”

Tiếng cười thê lương thanh lần thứ hai vang lên, bạn một trận làm cho người ta kinh hồn táng đảm thanh âm nghiêng rặng nghiêng lợi, đòi ngồi trên mặt đất, Cao Thiên một chữ một chữ nói: “Ta đối với ngươi một mảng thâm tình, thâm tình đến chờ không kịp này một đêm, không nghĩ tới..... Không nghĩ tới nhưng lại hội bởi vậy mà cố ý thu hoạch được ngoài ý muốn, lão thiên gia, ngươi thật đúng là chiều cố ta, ha ha a.....”

Hấn bỗng nhiên lại một quyền chủ đi xuống: “Không, không đúng, lão thiên gia, ngươi là rất tàn nhẫn, ngươi ngay cả này một đêm hạnh phúc giả dối, cũng không chịu làm cho ta hưởng thụ, ngươi như vậy tàn nhẫn, khẩn cấp đánh vỡ cửa ta hết thấy ảo tưởng..... “

Hấn chậm rãi đứng lên, chậm rãi vươn tay, chậm rãi lau đi vết máu trên khóe miệng, sau đó, trong mắt là lãnh liệt cùng kiên quyết.

“Từ nay về sau, tình đoạn nghĩa tuyệt, từ nay về sau sau, trăm không còn huynh đệ.” Cùng với này cuối cùng một câu nói ra, nam nhân chật vật nhưng dữ tợn đi bước về phía trước, giống như rốt cục có thể phá kiến mà ra..... Huyết sắc vương giả.

Hoa Ngữ không biết đã xảy ra sự tình gì, trên thực tế, nàng còn đang khiếp sợ trung không có phục lại hồi tinh thần, Hoàng Thượng thế nhưng nói cùng với điện hạ ẩn cư sơn dã, đem ngôi vị hoàng đế tặng cho tam hoàng tử, này..... Này không phải hồ nháo sao không? Này cũng không phải ở người chơi gia rước, đây là giang sơn, là nói làm cho liền cho sao?

Nàng đang âm thầm nén giận, liền lại nhìn đến phía trước nói muốn đi cấp Cao Ca kinh hỉ thì chủ tử lại trở về, trên người là từng đạo vết máu nhìn thấy ghê người, trên mặt biểu tình lại càng thêm làm cho người ta sợ hãi, không, cũng không đúng, y theo Hoa Ngữ quan sát, Cao Thiên giờ phút này là không có biểu tình, thậm chí ngay cả đôi mắt kia luôn luôn đường hoàng, đều chợt như hồ sâu không có nửa điểm gợn sóng, nhưng chỉ có như vậy mới là Cao Thiên, lại làm cho nàng cả người đều sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Tiễn Trung, triệu tập tất cả tướng lĩnh, trầm cùng với bọn họ họp.” Cao Thiên bình tĩnh nói, sau đó xoay người đi ra ngoài, hắc tử hồ đã muốn đã quên, ngay tại trước đó không lâu, chính mình mới vừa đối một các tướng lĩnh tuyên bố rút quân lệnh, hơn nữa cùng mấy tâm phúc đại thần công đạo hắc tử phải thoái vị chuyển tình.

Không có đường rút lui, Cao Ca, người tự cho là có thể dùng cảm tình của ta một lần nữa được thiên hạ, ta đây liền muốn cho người ở đó tối đặc ý vào thời điểm sắp thành lại bại. Cao Thiên khoe miệng lộ ra một mặt tàn nhẫn cười: hoàn hảo, cuối cùng người còn nhớ rõ ta là đệ đệ người, thế nhưng còn đối với ta vẫn có một tia tình cảm huynh đệ, không muốn giết ta, liền hướng về phía này, ta cũng sẽ không giết là người, Cao Ca, ta sẽ cho người còn sống, cho người nhìn thấy ta là quân lâm thiên hạ như thế nào hô phong hoán vũ, ta muốn cho lòng của người nhận hết thống khổ cùng tra tấn, liền giống như ta ngày hôm nay, đây là người khiến ta, khiến ta làm vậy .

Cao Thiên như vậy nghĩ, sau đó hắc tử liền lấy một loại tư thái vương giả, bước về hướng tụ tập, dưới tướng lĩnh quần thần tụ hội nghe, hắc tử chung lạnh lùng cười, vì sắp đến hoàn toàn thắng lợi.

Ngày hôm sau sáng sớm, Cao Ca cùng Cao Vân nghênh đón Cao Thiên, hắc tử mỉm cười thâm tình, sớm không còn nữa mấy canh giờ chật vật cùng âm ngoan, giống như lúc này đây hắc tử là thật sự cùng với Cao Ca đất trở lại bình thường, liền ngay cả thông minh như Cao Vân, cũng không tùy tiện bị hắc tử lừa trong quá khứ

Cao Thiên hạ mã, nắm tay Cao Ca, lại cười nói: ” Chuyện trong thành, ta đều giao xử lý thỏa đáng, tuy rằng các tướng lĩnh trong lòng còn có chút kinh nghi bất định, bất quá bọn họ từ trước đến nay này đây đều có ý chí làm việc chính, cho nên mặc dù tạm thời có một vài câu oán hận, quá một trận tử thì tốt rồi.” Hắc tử lại nhìn phía Cao Vân, ha hả cười nói: “Ta cũng tin tưởng khả năng Vân nhi, nhất định có thể cho bọn họ ở tương lai thiết tình quy phục.”

Cao Vân đến giờ phút này, vẫn là không thể tin được Cao Thiên, nhưng Cao Ca cũng đã tin, hắc tử cao hứng phấn chấn đối đáp Cao Thiên: “Tốt lắm a, chúng ta có phải hay không có thể nhập Thanh Thành?”

Cao Thiên đạo: “Đương nhiên có thể a, ta đem Vân nhi giới thiệu cho tướng lĩnh, sau đó tuyên bố thiện ở vào hắc tử, chúng ta liền có thể cùng nhau rời đi Thanh Thành, đến kia tiểu hồ biên an cư.” Hắc tử nói tới đây, ngữ khí hốt thích run rẩy một chút, sau đó một tiếng sâu kín than nhẹ bị hắc tử nuốt vào trong bụng.

Cao Ca liền tiếp gật đầu: “Ân, kia thật tốt quá, Thiên nhi, người chờ ta một chút, ta cùng Vân nhi có một đám ngư, như vậy chúng ta quy ẩn lúc sau, còn có tiền vốn cho cuộc sống, bằng không người và ta hai cái hoàng tử, ngay cả bạc cũng không hội xứng, còn không chờ đợi chết a.” Hắc tử lòng tràn đầy vui mừng lôi kéo Cao Thiên đi coi một đám ngư kia.

Cao Thiên tâm lý đau xót, trong ánh mắt vẻ oán độc chợt lóe qua, thầm nghĩ trong lòng: hoàng huynh, người thật đúng là nghĩ thật là tốt, thật chu đáo, vì lấy tín nhiệm của ta, còn chơi như vậy một tay, nếu không có ta đem qua trở về, nghe được người cùng Vân nhi đích mật đàm, ta thật là cũng bị người lừa, hảo, tốt lắm, kể từ đó, ta không bao giờ ... nữa đối với người khoan dung.

Cùng Cao Ca xem ngư trở về, Vân Cao bên người đã có một gã nam tử anh tuấn vĩ ngạn đứng cạnh, nhìn thấy bọn họ, mây cao mỉm cười nói: “Hai vị hoàng huynh, đây là của ta quân sư, người này trí tuệ vô công tất cả đều siêu quần, ta có thể có hôm nay, rất hiếm có hắc tử trợ.”

Nói xong, lại đối người nọ nói: “Hạc Châu, đến, gặp qua đại hoàng huynh cùng hai hoàng huynh của ta.”

Ba người lẫn nhau gặp qua, Cao Thiên nhân tiện nói: “Việc này không nên chậm trễ, chúng ta cái này vào thành đi.” Vừa dứt lời, Cao Vân nói: “Hai hoàng huynh, vào thành là không có vấn đề, nhưng ta muốn dẫn theo quân đội của ta, người có thể đồng ý không?” Hấn ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Cao Thiên, người này đến tột cùng là thật tâm hoặc là giả ý, này một câu liền có thể thử đi ra.

Lại nghe Cao Thiên sang sang cười nói: “Vân nhi vẫn là không tin ta a, vô phương, người liền mang theo quân đội vào thành đi, dù sao thiện vị sau, bọn họ sở tận trung với hoàng đế liền đều là người.” Nói xong, Cao Ca vui sướng gật đầu, nắm chặt tay hấn, ánh mắt tinh tinh lạng nhìn hấn, kia trong mắt chờ có thần thái mong, bỗng nhiên liền làm Cao Thiên tâm động.

Hấn hít sâu một hơi, mạnh mẽ áp chế trong lòng mình thô bạo cùng phần hận, làm bộ như vẻ mặt bình thản ở phía trước dẫn đường. Mà phía sau Cao Vân vẻ mặt khiếp sợ, hấn hoàn toàn thật không ngờ, Cao Thiên thế nhưng thật sự buông tay, này..... Này thật là Nhị ca của mình vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn sao? Hấn yên lặng nghĩ ngợi.

Đại quân nối đuôi nhau tiến vào Thanh Thành, vẫn dùng một cái canh giờ, ba vạn đại quân mới toàn bộ tiến vào, cao thiên mang theo hát vang cùng mây cao còn có bọn họ đích vệ đội cùng nhau đi vào Thái Thú phủ, nơi đó chính là lần này cao thiên ngự giá thân chinh đích lâm thời hành cung.

Dọc theo đường đi, Cao Ca đều ở hướng Cao Thiên miêu tả bọn họ trong cuộc sống tương lai, nhưng mà Cao Thiên lại bỗng nhiên ngậm miệng, không còn hưng phấn, rốt cục, hấn đích thái độ khiến cho Cao Ca đích nghi hoặc, hấn nhìn về phía Cao Thiên, khó hiểu nói: “Thiên nhi người làm sao vậy? Nhĩ hảo giống không quá cao hứng? Chẳng lẽ ta nói sai cái gì sao? Ai nha, ta cũng không phải lo lắng người dưỡng không được là chúng ta chưa từng có ẩn cư quá, cái gì vậy đều phải nghĩ chu đáo một ít thôi.”

Cao Thiên bỗng nhiên đứng nghiêm cước bộ, hấn ở phía trước, chính là chờ nghênh đón bọn họ là Thái Thú Trương Lăng. Hấn lạnh lùng nhìn Cao Ca, bỗng nhiên cười lạnh nói: “Hoàng huynh, nếu là ở ngày hôm qua, những lời này của người chẳng những sẽ làm ta hưng phấn điên cuồng, hơn nữa ta còn sẽ cho người càng nhiều đích chủ ý, chẳng qua.....” Hấn đột nhiên xoay người, cùng Cao Ca mặt đối mặt, trong ánh mắt không có một tia cảm tình cùng độ ấm, chính là lạnh lùng, một chữ một chữ nói: “Thực đáng tiếc, hoàng huynh người thất bại, người cùng Vân nhi âm mưu, đã muốn hoàn toàn thất bại.”

Cao Ca ngây ngẩn cả người, hấn ngây ngốc nhìn thấy Cao Thiên, trong lòng có chút hồ đồ, khá vậy có chút hiểu được, người này một tia hiểu được, cho nên sinh ra một chút cũng không có sợ hãi, hấn muốn đi nắm lấy tay Cao Thiên, lại bị hấn tránh được, hấn phe phẩy đầu, lẩm bẩm nói: “Thiên nhi..... Thiên nhi người đang nói cái gì? Cái gì âm mưu? Ta cùng Vân nhi nào có âm mưu?”

Không đợi hấn nói xong, Cao Vân cũng vọt đi lên, hét lớn một tiếng nói: “Phi, ta chỉ biết người căn bản bất an hảo tâm (ko thực tâm – tâm địa xấu), nói cái gì nguyện ý cùng đại hoàng huynh quy ẩn, nói cái gì nguyện ý thoái vị, toàn bộ đều là gạt chúng ta, chỉ tiếc đại hoàng huynh còn như vậy toàn tâm toàn ý tín người.”

“Dem bọn mưu phản loạn thần tặc tử bắt cho trảm.” Cao Thiên thanh âm càng vang dội cũng càng bằng hàn, cùng lúc đó, phía sau hấn bỗng nhiên nhảy lên ra một bóng người màu đen, Cao Vân cũng là có vài phần công phu, nhưng mà tại đây bóng người trước mặt, hấn thế nhưng ngay cả chống đỡ chi công cũng không có, liền bị bắt.

Cao Ca sắc mặt trắng bệch, hấn đã muốn nhận ra, người nọ ảnh đúng là vệ trung đứng đầu cao thủ, hấn lại nhìn phía Cao Thiên, môi mấp máy, lại cái gì cũng nói không nên lời.

Chợt nghe Cao Vân hét lớn: “Cao Thiên, người này đề tiện tiểu nhân, người không có kết cục tốt, đừng cho là ta sẽ bỏ qua người, ta sớm giao đãi, cho quá Hạc Châu, nếu tới canh giờ ta không quay về, hấn sẽ gấp cử binh chiếm lĩnh Thanh Thành, nói cho thấy, đến lúc đó một hồi hỗn chiến, lộc tử thù tử còn không biết đâu, Cao Thiên, người này đề tiện tiểu nhân, Hạc Châu sẽ vì ta báo thù đích.” Hấn khiêu chân đích hăm.

Cao Thiên trên mặt bỗng nhiên dẫn theo một tia cười tàn nhẫn, hấn phân phó người kia bắt Cao Vân, lớn tiếng nói: “Đưa hấn tha đi xuống, trước nhốt ở tử lao.” Nói xong, hấn chậm rãi quay đầu lại đối mặt Cao Ca: “Ta biết, người muốn hỏi ta là khi nào thì hiểu rõ âm mưu các người, có phải hay không?”

Cao Ca phe phẩy đầu, hắn đã muốn biết, chuyện này là làm sao ra đường rẽ, trước hết nghĩ đến, cũng không phải vấn đề Cao Thiên, bởi vì hắn cùng Cao Vân, căn bản là không có gì cái gọi là âm mưu. Hắn lui về phía sau vài bước, một bàn tay đỡ tường hoa, thần tình không dám tin nhìn về phía Cao Thiên, run giọng nói: “Ta..... Ta chỉ muốn biết, có phải hay không..... Người nói với ta đều là giả dối, người..... Người chính là phải lợi dụng ta đến..... Đến làm cho Vân nhi mắc câu, này hết thấy..... Có phải hay không đều ở của người kế hoạch trong vòng?”

Cao Thiên cười lạnh một tiếng, nhìn chăm chăm vào hất vang, khóe miệng biên một mặt châm chọc: “Như thế nào? Đến đến nước này, hoàng huynh còn muốn giả bộ, tái diễn một lần nữa sao không? Chỉ tiếc, trẫm là sẽ không tin tưởng. Người hỏi ta nói với người có phải hay không đều là giả, người vì cái gì không hỏi trước chính mình, hỏi một chút lòng của người, người là như thế nào gạt ta đâu?” Hắn tiến lên từng bước, phàn trụ bả vai Cao Ca, một chữ một chữ nói: “Biết không? Là thiên không vong trẫm, làm cho trẫm biết âm mưu các người, mới có thể đứng lúc bát loạn chuyển chính, trẫm mới thật là mệnh thiên tử, hiểu chưa?”

Cao Ca run rẩy, hắn còn ôm tia hy vọng cuối cùng, hắn cảm thấy được theo lời nói Cao Thiên, tựa hồ là chính mình cùng Vân nhi trong lời nói và việc làm có gì làm cho đối phương hiểu lầm, bởi vậy hắn nghĩ muốn làm sáng tỏ hiểu lầm này, hắn mạnh mẽ khắc chế ủy khuất chính mình lo lắng, gắng trấn định hỏi: “Thiên nhi, ta nghĩ biết, người một lời một lời nói là có âm mưu, rốt cuộc ta cùng Vân nhi có cái gì âm mưu, người..... Người nói đi ra cho ta nghe nghe “

Cao Thiên cất tiếng cười to, sau đó tiếng cười xoay mình hiết, hắn oán độc nhìn thấy Cao Ca, oán hận nói: “Còn không hết hy vọng sao? Một lòng muốn biết đã biết thiên y vô phùng (trời không chịu lòng người thì phải ~), kế hoạch làm sao ra lỗ hổng không? Tốt lắm, trẫm liền nói cho người, kế hoạch này của các người thực hoàn mỹ, hoàng huynh hành động của người cũng đích xác rất tuyệt, các người thành công lừa ngã trẫm, nếu không phải đêm qua an bài hoàn chứa nhiều sự tình, trẫm bởi vì sốt ruột hướng người báo cáo tin tức tốt, như vậy cho tới bây giờ, trẫm còn chẳng hay biết gì đâu. Còn nhớ rõ đêm qua người cùng Vân nhi nói trong lời nói sao không? Người phải gì đó, hắn sẽ cho người, nhưng là phải giết cái kia súc sinh.”

Hắn lại điên cuồng cười to vài tiếng, sau đó trong giọng nói liền hơn vài tia bi thương cùng châm chọc: “Hoàng huynh, trẫm nên cảm tạ người sao không? Cảm tạ người đến cuối cùng, còn nhớ kỹ trẫm đối với người một phen tình ý, mà cực lực thay trẫm tranh thủ mạng sống, ha ha ha.....”

Cao Ca sắc mặt trắng bệch, thân mình loạn choạng, cơ hồ chạp không được chân, hắn cổ cười to xúc động, cười này thương thiên tạo hóa lương gạt thế gian hữu tình nhân, lại thấp phần muốn khóc, hắn muốn khóc nói cho Cao Thiên, kia cũng không phải cái gì âm mưu, hắn chính là ở phải đám kia ngư. Tâm hắn giống như bị người từ giữa gian sinh sôi xé rách, khả hắn lại liều mạng duy trì trấn định, ôm một tia hy vọng cuối cùng nhìn về phía Cao Thiên: “Thiên nhi, nếu..... Nếu ta hiện tại cùng người giải thích, nói cho người đó là hiểu lầm, người..... Người hội tin tưởng ta sao?”

Cao Thiên không có trả lời, hắn chính là nhìn chăm chăm vào Cao Ca, con người lý là một mảnh vân đạm phong thanh: “Người nói đi?”

Cao Ca rốt cục tuyệt vọng, thân mình dần dần quy xuống. Cao Thiên muốn tiến lên đỡ lấy hắn, nhưng mà thân hình chính là hơi chút giật giật, hắn liền nhịn xuống. Có hai thị vệ tiến lên, cái trụ Cao Ca phải đi ra ngoài, hắn hiện tại đã muốn không phải hoàng tử, cũng không tái là tiên thái tử điện hạ, hắn chính là một tù nhân.

“Chờ một chút.” thanh âm Cao Thiên ở sau lưng vang lên, mang theo một tia tàn nhẫn cùng ý cười, giống như phải để Cao Ca hoàn toàn nhốt đánh vào mười tám tầng địa ngục bình thường, hắn chậm rãi, chậm rãi nói: “Hoàng huynh, trẫm còn muốn nói cho người một sự kiện, kỳ thật Vân nhi mưu phản, là cái kia Hạc Châu dốc hết sức thúc đẩy, mà Hạc Châu, hắn là phụng mệnh lệnh trẫm đi làm chuyện này.”

Hắn vừa lòng nhìn đến Cao Ca thân mình kịch liệt run rẩy đứng lên, trong lòng cảm thấy một trận tàn nhẫn, vô cùng nhuần nhuyễn khoái ý: “Biết trẫm vì cái gì làm như vậy không? Đó là bởi vì, trẫm hận Cao Vân, trẫm tuyệt không cho phép ở của người sinh thời, còn lúc nào cũng khắc khắc vướng bận một người khác, cho nên trẫm phải bỏ hắn, cho nên, Cao Vân mưu phản. Chẳng qua, trẫm không có dự đoán được, chuyện này đúng là kết cục như vậy, có lẽ, đây là ông trời đối trẫm đích trừng phạt, bất quá, hiện tại điều đó đều đã muốn không có vấn đề gì.”

Hắn lại một chữ một chữ nói: “Trẫm yêu ngươi, yêu đến không để cho có bất luận kẻ nào cùng trẫm chia xẻ cảm tình của ngươi, nhưng là đến cuối cùng, trẫm cũng chặt đứt tất cả cảm tình, hoàng huynh, tình của trẫm, vì ngươi mà thành, cũng. vì ngươi mà diệt, từ nay về sau, chúng ta.... . Điều không là huynh đệ cũng chẳng phải tình nhân, mà chính là quan hệ của một tù nhân cùng một cái hoàng đế.”

Cao Ca thân mình đình chỉ run rẩy, hắn nâng lên bước chân, chậm rãi hướng ra phía ngoài đi, sau đó càng chạy càng nhanh càng chạy càng nhanh, rất nhanh, thân ảnh hắn liền biến mất trong tầm mắt của Cao Thiên, cũng bởi vậy, đế vương cao ngạo không hề phát hiện, ở khóe miệng Cao Ca, có một tia huyết sắc đỏ sẫm chậm rãi chảy ra, mà hắn thở dốc cũng tăng dần lên.

7. Chương 7

Năm nay thời tiết bất thường, đã qua nửa năm mà trời vẫn còn lạnh, hiện giờ cửa ải cuối năm gần đến, đã là đại tuyết hạ bảy tám tràng (nghĩa là tháng 7 tháng 8 có tuyết rơi nhiều á, là tuyết mùa hè đó he he), các lão nhân đều nói, tuyết hạ như vậy, lại nhiều như vậy, chỉ sợ không phải là báo hiệu điềm lành, ngược lại là có oan tình thiên đại chưa thân đi (điềm xấu, oan khuất lớn của người chưa giải đê). Bất quá những người trẻ tuổi kia cũng không chấp nhận, bọn họ cho rằng, hiện giờ tứ hải thái bình, tuy rằng đương kim hoàng thượng đối đãi huynh đệ hắn thủ đoạn thực tàn nhẫn một chút, nhưng thực lực Đại Trữ quốc lại phát triển không ngừng, dân chúng thái bình từng ngày, làm sao sẽ có cái gì thiên đại đích oan tình.

Ở bên cạnh lãnh cung Đại Trữ hoàng cung, có một nơi yên lặng, khiến người người kinh dị chính là, ở trong hoàng cung thế nhưng còn có thể có phòng ở như vậy rách nát không chịu nổi, mà càng làm cho người ta khó hiểu chính là, ngay tại nơi như vậy, trước phòng lại vẫn là ba bước một tốp năm bước một trạm canh gác nghiêm mật phòng thủ.

Sắc trời đã sang hơn, Cao Ca theo tháp thượng đứng lên, trước che miệng ho khan vài tiếng, vài tia đỏ sẫm theo khe hở tay hắn chảy ra, trong lòng bàn tay đã tràn đầy cảm giác dính nị (dính nhớp á). Qua sau một lúc lâu, hắn mới dừng lại, trên quần áo sớm là loang lổ nhiều vết máu, cũ có mới có, kia phạm vi vết máu liền lại vệt vệt nhiễm mở ra, khuếch tán đến càng nhiều.

Này ho ra máu đã muốn thập phần nghiêm trọng. Cao Ca vẫn là trầm tĩnh, hắn đem hai tay ở áo trắng thượng lau, sau đó thay trung y ngập tràn vết máu, lại đến đầu giường sờ soạn một kiện trung y khác sạch sẽ mặc vào, lúc này mới rời giường bắt đầu mặc ngoại bào, tiếp theo lại ra bên ngoài thủy hang lý mức nước rửa mặt.

Khi hắn nhìn khuôn mặt mờ nhạt từ gương đồng phản chiếu, tóc sau có hơi rối, hắn liền ôn nhu chú mục nhìn, cây tram gỗ mang theo điểm xúc cảm thô ráp, một lần lại một lần vuốt ve, tựa như vuốt ve da thịt tình nhân mình yêu tha thiết lưu luyến nhất, cuối cùng, mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, đem một nắm tóc sắp đến búi tóc bên trong.

Tái sau đó, hắn tự ra phòng ở, theo góc sáng sửa cầm lấy một cái chổi, cẩn thận quét tước sân, hắn quét rất chậm, cũng thực cẩn thận, giống như đây là hắn tối để ý, cần làm vào một ngày hao phí thời gian công tác.

Một thái giám tuổi còn trẻ đi đến, đối hắn nói: “Ăn cơm, như vậy là phá sản, ngươi không nên đi tảo (quiets) nó làm cái gì?” Vừa nói, bước đi đến trong phòng buông thực hạp, chờ Cao Ca tiến vào dùng cơm.

Hắn nhìn chằm chằm Cao Ca chậm rãi bước đi thông thả vào nhà, bỗng nhiên cười nói: “Ta là thực ăn xong ngươi (what, ta không hiểu cái câu này), nghe ngươi ta nói, điện hạ trước kia chính là tính tình này, trời sắp xuống cũng không vội, Hoàng Thượng đem ngươi biếm đến mỏ đá, kết quả ngươi ở nơi đó như cá gặp nước, cũng không nguyện ý trở lại, khi bắt đầu nghe chính là không tin, nào có người nào lạc quan thành như vậy, hiện giờ cùng ngươi ở nhiều ngày, ta mới biết được, đừng nói, thiên hạ thật là có điện hạ như thế, vô tâm cô phế, bất quá như vậy cũng rất tốt, có phải hay không?”

Cao Ca mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, như vậy đích xác không sai, kỳ thật người sấu cũng tốt, vui cũng tốt, đều là chính mình cấp chính mình đi, chẳng lẽ người sấu, thống khổ không chịu nổi, kết quả sự tình sẽ có thể thay đổi sao?” Hắn chậm rãi đích ăn cơm, ăn thập phần cao hứng, lại đối thái giám kia nói: “Ngươi

xem xem, Thiên nhi vẫn là để ý hoàng huynh này, cho đồ ăn tốt như vậy, ta nói cho người a, lúc trước ở chỗ đó, có một mảnh thịt lớn, kia đều là mỹ vị khó được.”

Hắn vừa ăn, một bên cùng kia thái giám trò chuyện việc nhà, bắt tri bắt giác liền đem đồ ăn cấp ăn sạch. Kia thái giám thu hồi thực hộp, nghĩ nghĩ, nhin không được nói: “Kỳ thật bảo ta nói, điện hạ người không bằng đi cấp Hoàng Thượng nhận thức mình sai, ta xem hắn vẫn là thực nhớ của người, tội gì ở trong này tử ai (tự giam mình hoặc là tự hành hạ chính mình), thân thể của người từ trước đều là không tốt.”

Cao Ca ha hả cười nói: “Không có a, ta cảm thấy được ở trong này tốt lắm, từ trước thân mình không tốt, đó là sống an nhàn sung sướng dưỡng tật xấu, hiện giờ người xem ta, tinh thần cũng tốt, tuy rằng nơi này có điểm lạnh, nhưng là thiên lạnh, người có tinh thần liền vui vẻ a. Về phần đi theo Hoàng Thượng chịu thua, người cũng đừng thay ta khuyên bảo, hai chúng ta kết quả vẫn là bế tắc, không giải được.”

Thái giám thở dài một hơi, lại đối hắn nói: “Vậy được rồi, ta đi, giữa trưa qua đây đưa cơm, đúng rồi, ngày mai là lễ mừng năm mới, ta khẳng định ngày mai hầu hạ bận bịu, nơi này đại khái sẽ không người nào đến đây, người muốn ăn cái gì, nói cho ta biết, đến lúc đó làm cho người của ngự phòng đưa đến cho người, cho ... người cái bếp lò cùng chậu than, chính người ăn.”

Cao Ca nghĩ nghĩ nói: “Cái gì là muốn ăn không muốn ăn, người đưa tới đồ vật này nọ đều là thứ tốt, chính người nhìn thấy, tùy tiện cho ta lộng một ít, có thể phái một ngày ba bữa cơm là được .” Nói xong, thái giám kia đáp ứng, xoay người mà đi.

Một đường đi vào Ngự Tú cung, Tiễn Trung đã đi tới, đối hắn thấp giọng nói: “Tiểu Cảnh đến, Hoàng Thượng ở thư phòng chờ người, hôm nay sao lâu như vậy?”

Thái giám tên Tiểu Cảnh cười cười nói: “Ta hôm nay phát hiện sắc mặt điện hạ tựa hồ có chút trắng, sợ thân mình không tốt, ngôn ngữ gian liền nhiều thử vài câu.....” Một câu chưa xong, Tiễn Trung bỗng nhiên khẩn trương đứng lên, nói nhỏ: “Vậy người thử ra cái gì không? Điện hạ là có chứng suyễn, người gặp hắn có chút vi suyễn không?”

Tiểu Cảnh lắc đầu nói: “Không có, điện hạ tinh thần rất hảo, ta đoán đại khái là ta đa tâm, đều là người cùng Hoa Ngữ cô nương, mỗi ngày đều dần dần đi, dần dần mức ta cũng bắt đầu nghi thần nghi quỷ.” Nói xong, đã đi đến trước ngự thư phòng, Tiễn Trung đi vào thay hắn thông báo, hắn liền cúi đầu bước vào.

Cao Thiên thấy hắn, gật gật đầu, hỏi hắn nói: “Thân thể hắn thế nào? Có hay không thêm suyễn? Người có nhìn cẩn thận ? Hắn hôm nay đều cùng người nói cái gì?”

Tiểu Cảnh nhất nhất đáp lại, nói đến hắn cùng Cao Ca đối thoại, Cao Thiên lấy ra một cái tập, hắn nói một câu, đối phương liền nhớ một câu, vẫn đợi cho đều nhớ xong rồi, Tiễn Trung cùng Tiểu Cảnh mới cáo lui.

Vẫn đợi cho trong phòng không có người, Cao Thiên mặt nạ trên mặt kia lãnh đạm bình tĩnh liền âm âm sụp đổ, hắn mãnh liệt nhìn thấy cái tập kia, sau đó lại từ từ từng từ lật qua, nguyên lai quyển kia, đều là đối thoại giữa Cao Ca và Tiểu Cảnh mà hắn nhớ kỹ. Hắn một bên xem một bên nhẹ nhàng vuốt ve, giống như là có thể vuốt ve con người làm thân hồn mình ngày đêm điên đảo kia.

Ngày hôm sau là trừ tịch, người trong cung sáng sớm đã bắt đầu bận việc, đây là đêm trừ tịch đầu tiên kể từ ngày Cao Thiên đăng cơ, cho nên tất cả mọi người không dám chậm trễ.

Mà tiểu viện nơi Cao Ca ngụ, sáng sớm đã bắt đầu truyền ra một trận tiếp một trận khục thanh, chỉ tiếc, Tiểu Cảnh chưa có tới, bên ngoài thủ vệ cũng có chút không biết người này còn được hoàng đế vương bận , tự nhiên cũng sẽ không nghĩ để ý, càng miễn bàn nghĩ đi báo cáo cấp Cao Thiên.

Này thật không phải bởi vì Tiểu Cảnh sơ sẩy, đã quên làm cho nhóm thủ vệ chiếu khán tình huống của cao ca, mà là ngay cả Cao Thiên chính mình cũng hiểu được, đối với chuyện hoàng huynh phản bội mình mà lại nhớ mãi không quên này là thập phần cảm thấy thẹn thẹn mất mặt, bởi vậy trừ bỏ tâm phúc Tiểu Cảnh, không ai biết, bị nhốt trong viện này nhận trừng phạt là tiên hoàng tử, còn ở trong lòng Hoàng Thượng chiếm địa vị cao nhất.

Cao Ca cũng đồng dạng không biết Cao Thiên còn có thể đối mình tình cũ khó quên. Kỳ thật hắn từ ngày ấy ở Thanh Thành Thái Thú phủ, liền thêm bệnh trạng ho ra máu, trước kia hơn hai mươi năm mới phạm

vào ba lượt suyền chúng, hiện giờ cơ hồ mỗi ngày đều phải phạm thượng một trận, cũng may chưa muốn chết, cũng không có xảy ra ở trước mặt Tiểu Cảnh, làm cho hấn che lấp quá khứ, không đến mức ở người trước mặt mất mặt mũi cuối cùng.

Chính là hôm nay sáng sớm, từ trước đến nay thâm miên hấn đã bị lạnh tỉnh lại, run run rời khỏi giường, đại khái là vì vội nên nội các đã quên đưa đồ đến, dù sao bếp lò cũng không có đưa tới, thậm chí ban đầu bếp lò trong phòng cũng bởi vì không có sài than (than a) thêm vào mà tắt hỏa, gió bắc gào thét giống như quỷ hào, theo khe hở cửa sổ thổi vào không kiêng nể gì.

Cao Ca liền giống như một kẻ ở nơi đại tuyết bay tán loạn vào đông tỉnh lại, hấn thân mình đảo thành một đoàn (cuộn thành 1 đoàn, như mèo á), ngực cùng bụng lại như có một đoàn hỏa (có lửa), như nhát đao cắt đứt ra đau đớn lan tràn toàn thân, giọng nói một trận dương, lại là khụ một trận kịch liệt, một ngụm lại một ngụm huyết phun ra, hỗn loạn một huyết khối tử màu đen, trong phút chốc, không chỉ có kiện trung y kia là loang lỗ vết máu, liền ngay cả trên đệm cũng lây dính rất nhiều máu.

Cao Ca lập tức luống cuống, không biết nên như thế nào xử lý đệm chăn này, vạn nhất ngày mai Tiểu Cảnh đến, nhìn đến huyết tinh này..... Hấn không dám đi xuống, cùng trong lòng bối rối, lại là một trận tinh ngọt nảy lên trong cổ họng, tái khụ, tái học máu. Cao Ca tại ngay ngày trừ tịch được mọi người ăn mừng, lại khụ cái thiên hôn địa ám (chắc là ho nhiều a @@).

Huyết kia khó khăn mới xem như ngừng, nhưng trên người cảm giác mát lại càng hơn vài phần, tựa hồ hấn không phải đang ở trong ổ chăn, mà là ở một cái vết nứt trung, vài bông tuyết bị gió thổi tiến vào, từng mảnh từng mảnh cực đại, rất nhanh liền hòa tan ở cửa sổ, trên mặt đất, nguyên lai bên ngoài đã muốn phiêu tuyết.

Cao Ca nghĩ muốn xuống giường, sau đó hấn mới giật mình, chính mình thế nhưng không động dậy, cả thân mình giống như là bị đông lạnh, chết lạng không chịu nhận đại não chỉ huy. Hấn gian nan ngẩng đầu, thấy đối diện gương đồng chiếu ra gương mặt trắng bệch giống như quỷ mỹ, đôi môi không có huyết sắc, có một tầng thâm tử, giống như thần mâu (mắt) phụ hoàng khi chết, không có nửa điểm sinh khí.

Ta..... Ta muốn chết sao? Cao Ca trong lòng đột nhiên nảy lên ý niệm trong đầu như vậy, này cảm nhận làm cho hấn từng có sợ hãi, hấn liều mạng muốn hoạt động tay chân, chính là tay cùng chân tựa hồ đã muốn thoát ly thân thể, không hề bị đại não khống chế. Hấn mở mắt nhìn thấy trước người kia một vũng lại một vũng máu. Thật hoàn toàn tuyệt vọng

“Từ..... Sẽ chết đi.” Cao Ca thì thào ra tiếng, không biết vì sao, giờ khắc này, trong lòng xẹt qua dĩ nhiên là khuôn mặt Cao Thiên, hấn trong lòng bỗng nhiên nảy lên một trận bi thương: “Dù sao..... Dù sao ta là người như vậy, mặc dù còn sống, thì có năng lực thế nào? Chính là..... Chính là Thiên nhi, nếu..... Nếu ta cứ như vậy lặng lẽ đích tử điếu, đương người một ngày nào đó.... . Một ngày nào đó biết thời điểm ta chết , người..... Người có thể hay không cũng hiểu được khổ sở, cũng sẽ.....Taychân hoảng loạn..... chạy tới, người xem đến gian phòng ở này, bên trong đã không có người người từng yêu thương, lòng của người có thể hay không cùng ta lúc này tâm tình giống nhau, tuyệt vọng mà sợ hãi, người..... Người về sau nằm mơ, còn có thể sẽ không mơ thấy ta.....”

Hấn ý thức tựa hồ ý thức dần dần ly khai, thế cho nên hấn trong đầu hiện ra một ít xâu chuỗi ngắn không liền mạch, chính là nghĩ tới Cao Thiên, nghĩ đến hấn từng cùng chính mình nói qua, nguyện ý buông tha cho thiên hạ cùng chính mình quy ẩn núi rừng, không biết vì sao, hấn bỗng nhiên lại khôi phục một tia thanh minh, thở dốc dần tăng lên, thần kinh hấn lại tựa hồ mê man, thế cho nên huyết nơi cổ họng tái khụ không được, mà từ khóe miệng một cổ lại một cổ chảy ra không ngừng.

“Không, ta..... Ta phải lưu cho..... Lưu cho Thiên nhi một ít lời, ta..... Ta muốn nói cho hấn..... Hấn hiểu lầm ta, ta..... Ta cùng Vân nhi nói chính là đám kia ngư, không..... Không phải giang sơn, cũng không phải hấn.....” Cao Ca lâm bầm lâu bầu, ngón tay cứng ngắc nhưng lại có ý niệm mãnh liệt trong đầu mà hơi hơi giật giật, hấn trảm vết máu, cố sức tại nơi giường chăn thượng một bút một hoa viết: “Thiên nhi..... Ta..... Không có..... Chân tướng phải.....”

Ngón tay dần dần dừng lại, Cao Ca kinh ngạc nhìn thấy mấy tự kia đỏ tươi , thật giống như là từng đạo dấu vết, hấn bỗng nhiên bắt đầu lắc đầu: “Không, không, vẫn là..... Không cho hấn biết, bằng không.....”

Bằng không hấn cỡ nào thống khổ..... Hấn liều mạng nâng lên thủ, muốn tự hủy diệt, nhưng mà thời tiết giá lạnh, vậy nên tự huyết mới viết sớm đọng lại, rồi cuộc không thể cải biến.

“Khụ khụ khụ.....” Lần khụ này chỉ có đau, mà không có huyết, Cao Ca dần dần ý thức hỗn loạn, cũng hiểu được chính mình sẽ chết đi, hấn dùng hết khí lực cuối cùng, dùng hết một tia tiềm lực cuối cùng, lại đem chữ viết kia ở chần miễn cưỡng xúc lên điệp đi xuống, làm xong này động tác, hấn cả thân mình đều lệch qua một bên, nghĩ muốn một lần nữa ngồi xuống, nhưng mà đã muốn không thể.

Suy nghĩ lúc này lại tự do nổi lên, mạn vô mục đích bay qua thật mạnh cung vũ (ta bó hấn ...), đi vào bên hồ kia, ở nơi nào, Thiên nhi tự mình vì chính mình làm một cây trúc kia, sau đó cấp mình trúc ở bụi tóc, đối hấn nói”Chỉ cần cả đời này người có thể cùng với ở ta tử hử, giang sơn thiên hạ, ngàn dặm non sông, có là cái gì?”

Hấn còn nhớ rõ chính mình khi đó tìm đập có bao nhiêu mau, tựa như cô gái lần đầu hoài xuân, Cao Ca khoe miệng cong lên một mặt tươi cười, hấn nghĩ muốn, tuy rằng..... Cuối cùng chính mình vẫn là không có đến được hạnh phúc, chính là..... Chính là hạnh phúc dù sao chỉ cách mình một ly, chỉ cần duỗi tay ra có thể chạm vào, chỉ tiếc..... Chỉ tiếc.....

Tất cả suy nghĩ ngay tại giờ khắc này ngừng lại, ánh mắt Cao Ca chậm rãi nhắm lại, có một giọt lệ hoạt hạ (chảy ra) nơi khoe mắt, cũng rất mau rơi trên vết máu, ngay cả hấn cũng không có phát giác tình huống, tay hấn đã muốn nắm lấy bụi tóc có cây trúc, đáng tiếc, đến cuối cùng, hấn cũng không có thể đem cây trúc này nhỏ xuống, đặt ở trong lòng bàn tay liếc mắt nhìn lại một cái cuối cùng.

Cao Thiên cả ngày đều có chút tâm thần không yên, hấn cũng không biết là chuyện gì xảy ra, chính là không hiểu cơ sao có một trận phiền não, lại một trận khủng hoảng, này hấn đã hơn hai mươi năm sinh mệnh, vẫn là chưa bao giờ trải nghiệm quá tình tự này, liền ngay cả bức vua thoái vị trước kia hấn là như vậy hưng phấn cùng bất an, nhưng cũng không có giống hiện tại, tựa hồ là lâm vào phiền não cùng sợ hãi vô biên vô hạn.

Hôm nay là trừ tịch, trong cung mỗi người đều cao hứng phấn chấn, bọn nha hoàn thái giám thay quần áo mới hồng hồng lục lục, ở tuyết trung xa xa nhìn thấy, liền giống như một đạo phong cảnh cực mỹ

Gió bắc đập vào mặt, như đao cát bình thường. Cao Thiên nhìn thấy trời đầy tuyết, bỗng nhiên nói: “Hôm nay thật quá lạnh, cũng không biết bên ngoài có hay không người bị đông chết.” Vừa dứt lời, chợt nghe Hoa Ngữ nói: “Hiện giờ thịnh thế thái bình, chỉ sợ còn có người bị đông chết, cũng là có hạn, ta thường nghe các lão nhân nói, nếu loạn thế trung quán (thời thế loạn lạc) thời tiết như vậy, một cái trên đường dài, người bị đông chết còn có mấy chục cái đâu.”

Cao Thiên tâm bỗng nhiên vừa sợ một chút, hấn không biết là làm sao vậy, phiền táo vậy vậy đâu, đang muốn nói chuyện, chợt nghe Hoa Ngữ lại buồn bã nói: “Hoàng Thượng a, hôm nay là trừ tịch, trừ tịch chính là ngày đoàn viên, Hoàng Thượng..... Sẽ không nghĩ muốn nhiều tìm vài người náo nhiệt sao?” Tiểu nha hoàn một mặt nói, một mặt trộm nhìn sắc mặt Cao Thiên, nàng biết Hoàng Thượng trong lòng thủy chung còn chứa một người, một khi đã như vậy, cần gì phải khó xử chính mình đâu, dù sao tiền điện hạ vốn là bị hấn oán, người ta cho dù muốn trở về, kỳ thật cũng không phải thực quá phận đi.

Cao Thiên trầm mặc, hai chân lại tựa hồ có ý thức hướng người phương hướng chiết đi, ngoài miệng lại lạnh lùng nói: “Nói lắm bầm, đừng tưởng rằng trẫm không biết người suy nghĩ cái gì? Không nên lắm miệng, thời điểm cũng đừng lắm miệng, bất quá cũng là, trừ tịch, nên đi nhìn xem cái tên kia, sẽ không biết hấn là có phải có chút hối cải.”

Hoa Ngữ âm thầm buồn cười, thầm nghĩ rõ ràng chính là còn nhớ thương người ta, còn không nên lạp xả ra lý do này đó. Nàng trên mặt mặc dù không dám biểu lộ ra, trong lòng lại thập phần cao hứng, lại kêu mấy thái giám đuổi kịp, đoàn người chậm rãi hướng về nơi nhốt Cao Ca “Cối cút cư” mà đến.

Tới phụ cận, nhóm thủ vệ đều vội hành lễ. Cao Thiên nghĩ nghĩ, phát tay làm cho bọn họ rời đi, đều tự trở về, hấn này vừa mới động, liền đại biểu nơi này không cần thủ vệ, tối thiểu hôm nay là không cần thủ vệ, như vậy chắc hấn phải vậy, Cao Ca có lẽ từ nay về sau liền không có khả năng thoát ly nơi này, một lần nữa như trước kia cùng Cao Thiên nháo không được cuộc sống tự nhiên.

Đừng nói Hoa Ngữ cùng Tiểu Cảnh cao hứng, liền ngay cả Cao Thiên, lúc này trong lòng cũng là tràn ngập ngôn từ vui sướng khó nói, lúc trước bị phản bội hận khắc cốt ghi tâm, tựa hồ đã sớm lặng lẽ theo thời gian không nhiều lên mà lại rơi rớt đi, ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới, hắn đối Cao Ca yêu thế nhưng khắc sâu hận ý bị phản bội đến trình độ này, khắc sâu đến siêu việt .

“Di, như thế nào như vậy tĩnh?” Hoa Ngữ dần dần phát giác ra không thích hợp, phòng ở này u ám, liền giống như yên tĩnh chết, nàng bị ý tưởng điềm xấu trong lòng mình trào ra hoảng sợ, tiếp theo chợt nghe Tiểu Cảnh nói: “Đúng vậy, đây là có chuyện gì? Ta rõ ràng phân phó bọn họ tái nâng cái bếp lò lại đây, cho đủ ba khay đồ ăn đến, này..... Điều này sao một tia nóng hổi nhân khí đều không có.”

Cao Thiên sắc mặt rùng mình, trong lòng rồi đột nhiên liền thăng lên một dự cảm xấu cực kỳ, hắn bất chấp làm cho Tiểu Cảnh giáo huấn thái giám này không hoàn thành trách nhiệm, ba hai bước đi vào trước cửa, đẩy mở cửa, đầu tiên liền thấy trên giường người kia ngồi, hắn trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thầm nghĩ mặc kệ, mặc kệ cái gì phản bội với không phản bội, hiện tại sẽ đem hắn mang về, không thể tái tại đây, một chút cũng không có tức giận.

Cao Ca thân mình bởi vì là nghiêng, cho nên Cao Thiên còn không có nhìn đến vết máu trên người hắn, hơn nữa dưới tình huống như vậy, mặc dù Cao Thiên trong lỗ mũi đã muốn ngửi được huyết tinh khí thần nhiên, hắn cũng không có thể đem việc này đến đại não phân trần rõ ràng. Hắn chính là võ võ Cao Thiên, ôn nhu nói: “Tốt lắm, quá khứ hết thấy liền đều chấm dứt đi, hôm nay là trừ tịch, ngày đoàn viên, ta tới đón người quay về Ngự Tú cung.”

Hắn vừa nói, mắt đã nhìn đến trâm cài tóc kia bị rút ra một nửa, có mấy sợi tóc rối tung xuống dưới. Không khỏi khẽ thở dài một cái nói: “Này trâm cài tóc..... Người còn giữ a, cũng không biết vấn lại tóc cho hảo, quên đi, đợi sau khi trở về ta tái thay người sơ thượng (vấn tóc a) đi.” Hắn nói xong, hơi hơi nhú mày: “Như thế nào không nói lời nào? Còn giận ta, vẫn là chưa tỉnh? Trời đã sáng rồi.”

Cao Ca vẫn là không nhúc nhích, Cao Thiên không biết vì cái gì, liền cảm thấy trên người có chút lạnh, hắn vội vàng bắt lấy một bàn tay đối phương lộ ở bên ngoài đích, ôn nhu nói: “Được rồi, có khí trở về nói sau, ta đều phóng thấp.....” Hắn muốn nói chính mình bị phản bội đều phóng thấp tư thái, Cao Ca cũng không hắn là như vậy thuận theo không buông tha, chỉ vì hắn cầm đôi tay kia, đã muốn lạnh lẽo một mảnh, không có chút nhiệt độ cơ thể người sống.

Không cách nào hình dung một cỗ sợ hãi thật lớn đột nhiên liền đánh trúng Cao Thiên, thân mình hắn cao lớn lung lay, tay lại càng nhanh cầm tay Cao Ca, ngữ khí hắn thêm run rẩy có chút nghẹn ngào, nhưng gắng đạt tới trấn định: “Nhất định là..... Hôm nay rất lạnh, xem đem người đông lạnh, chúng ta..... Quay về Ngự Tú cung ấm áp, hảo ấm áp.” Hắn chờ đợi nói xong, nhẹ nhàng ôm một tia hy vọng cuối cùng, ôm lấy Cao Ca.

“Đông” một tiếng vang nhỏ, Cao Ca duy trì tư thế như vậy quái dị ngã xuống trong lòng ngực Cao Thiên, Hoa Ngữ cùng Tiểu Cảnh kêu sợ hãi một tiếng, mặc dù bọn họ chưa thấy qua mấy người chết, nhưng bọn hắn vẫn là liếc mắt một cái liền nhìn ra, Cao Ca rõ ràng đã muốn chết đi, thi thể hắn đều cứng ngắc, một bàn tay nắm cây trâm trên đầu, ở lãnh liệt trong không khí, Hoa Ngữ bỗng nhiên liền cảm thấy được trong lòng đau xót, ngay sau đó, nàng đã muốn gất gao che miệng ba khóc lên.

“Hoàng..... Hoàng huynh.....” Cao Thiên bối rối đứng lên, hắn loạng choạng Cao Ca: “Người..... Người chính là còn ngủ, ta biết người còn ngủ, hảo hảo hảo, ta không quấy rầy người, chúng ta quay về Ngự Tú cung đi ngủ, chúng ta cái này quay về Ngự Tú cung đi ngủ.” Hắn luống cuống tay chân phải ôm lấy Cao Ca, nhưng này tư thế thật sự rất khó khăn, thế cho nên hắn bế một hồi lâu, đều không thể giao thân xác Cao Ca gặp lại thuận lợi ôm vào trong ngực.

Hoa Ngữ bỗng nhiên vọt đến, cầm lấy cánh tay Cao Thiên khóc hô: “Bệ hạ, điện hạ hắn..... Hắn đã muốn đi, bệ hạ người tỉnh tỉnh a, điện hạ hắn..... Hắn đã quy tiên đi, người..... Nhĩ hảo tốt xem hắn, hắn đã muốn không có tim đập cũng không hô hấp, bệ hạ.....”

Nàng không đợi nói xong, đã bị Cao Thiên đá khai đi, chỉ thấy hắn không suy nghĩ hết lớn: “Người này tiện tì nói bậy bạ gì đó? Hoàng huynh hắn hảo hảo như thế nào từ, người..... Người dám rửa hắn, trâm..... Trâm giết người.”

Hoa Ngữ không dám tiến lên, nằm ở trên mặt đất khóc ròng nói: “Bệ hạ, người xem xem điện hạ trên áo cùng trên giường trên đệm đều là huyết, điện hạ hẳn vốn có suyễn chứng, năm nay thời tiết lại giá lạnh, Hoàng Thượng..... Người tỉnh tỉnh đi.....”

Nàng thật mạnh đập đầu, mấy câu đó nói ra, không chỉ nói Cao Thiên, liền ngay cả chính nàng cũng thấy tim như bị đao cắt, quỳ rạp trên mặt đất không khỏi nước mắt rơi như mưa.

Cao Thiên cả thân mình đều đang run đẩu, hẳn vẫn quật cường lắm lắm lắm: “Hoàng huynh..... Hẳn chính là ngủ mê, hẳn còn không có tỉnh lại, đối, hẳn..... Hẳn chính là còn ngủ.....” Hẳn vừa nói, trong mắt liền có hai hàng lệ theo hai má chậm rãi chảy xuống, cuối cùng hẳn cả người đều quỳ gối trên mặt đất, nằm ở trên người Cao Ca đầu làm một đoàn: “Hoàng huynh..... Hoàng huynh..... Hoàng huynh..... Là ta hại người, là ta hại người, nếu..... Nếu ta có thể sớm đi lại đây, hoàng huynh.....”

“Hoàng Thượng, việc đã đến nước này, nén bi thương đi.” Tiểu Cảnh suy nghĩ lại nâng dậy Cao Thiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Làm cho nô tài biết là tiểu tử nào..... Nô tài..... Nô tài bổ hấn.” Đang nói đến lạc, Hoa Ngữ liền kéo góc áo hẳn, ý bảo hẳn không cần hơn nữa, nàng rất rõ ràng cá tính Hoàng Thượng, khẳng định liên quan đến thái giám cung nữ, nhưng này đại trừ tịch, người ta đều bận rộn vô cùng, mặc dù không nhớ rõ chuyện này, cũng là nguyên nhân tình cờ, chỉ có thể nói..... Chỉ có thể nói tạo hóa trên người. Nghĩ đến đây, nước mắt của nàng lại chảy xuống.

Nhưng mà ngoài ý muốn kẻ khác chính là, Cao Thiên thế nhưng không có nổi trận lôi đình, cũng không có nói cái gì nhất định, phải khoảnh khắc những người này cấp Cao Ca sẽ báo thù, hẳn chính là lẳng lặng dựa giường trụ gối, trong lòng,ngực ôm Cao Ca đang duy trì cái tư thế kỳ dị kia, lẩm bẩm nói: “Là ta, chính là ta hại chết hẳn, còn đi tìm ai?”

Hẳn cúi đầu, vuốt ve mặt Cao Ca, vô cùng mềm nhẹ đích nói: “Ta biết người, người cho tới bây giờ đều là mềm lòng, hận không thể để người trong thiên hạ đều có thể bình an hạnh phúc, cho nên ta sẽ không giận chó đánh mèo vu người khác, người cứ yên tâm đi. Nơi này rất lạnh, bất quá không cần sợ, ta ở trong này cùng người.”

Hẳn lại cúi đầu áo choàng trắng choàng lên trên người Cao Ca, đem mặt thiếp đến trên mặt hẳn đã không có nửa điểm độ ẩm:”Chúng ta nói qua đi, cùng nhau đến bên hồ đi ẩn cư, người nói phải dưỡng một đám ngư, đến lúc đó ta cùng người đi phóng ngư, ân, thời điểm mùa đông, chúng ta thấy bọn nó ở trên sườn núi ăn cỏ khô, sau đó người lạnh, là có thể đến trong lòng ngực của ta đến, có phải hay không? Ta nơi này là ấm, vĩnh viễn đều là ấm, phải..... Vĩnh viễn.....” Hẳn rốt cuộc nói không được, vĩnh viễn này hai chữ, làm hẳn cảm thấy một trận trùy tâm đau đớn.

Hoa Ngữ cùng Tiểu Cảnh đều dọa ngây người, chợt thấy Cao Thiên càng làm chần chẫn xuống dưới, nhẹ giọng nói: “Người khẳng định vẫn là lãnh, người xem tay người như vậy lạnh giá, chúng ta trước đắp chăn, chờ thêm trong chốc lát.....” Hẳn lời nói bỗng nhiên đình chỉ, trừng mắt nhìn thấy trên chăn kia một hàng tự, lẩm bẩm nói: “Chân tướng? Cái gì chân tướng?” Hẳn thân mình lại kịch liệt đích run rẩy, cái chăn này rất kỳ quái, trùng hợp che khuất tự này, đã nói lên Cao Ca là muốn nói cho hẳn cái gì, chính là vì cái gì hẳn không viết?

Hẳn..... Hẳn là sợ ta thương tâm, hẳn là đang sợ ta thương tâm. Đây ý niệm trong đầu xẹt qua trong óc Cao Thiên, sau đó hẳn liền điên rồi đối Hoa Ngữ rống to: “Mau, đi lao lý, mang Vân nhi tới gặp ta, mau.....”

Hoa Ngữ, Tiểu Cảnh bị thanh âm hẳn thay đổi dọa đến, vội vàng liền xông ra ngoài tìm người đi đề Cao Vân, nơi này Cao Thiên si ngốc nhìn thấy giường chăn kia, nhìn thấy Cao Ca kia sắp chết còn dừng lại ở trâm gài tóc, bỗng nhiên khóc rống thất thanh: “Hoàng huynh, người..... Người rốt cuộc nghĩ muốn nói cho ta biết cái gì? Người vì cái gì ngay cả một câu cũng không lưu cho ta, cứ như vậy đi rồi, người..... Người đến thời điểm cuối cùng, vẫn là sợ làm cho ta thương tâm sao? Rõ ràng..... Rõ ràng ta đối với người như vậy tàn nhẫn..... Hoàng huynh.....”

Cao Vân thời điểm đi vào nơi này, liền nghe được bên trong thanh âm khóc rống, hẳn ngạc nhiên một chút, đây là..... Nhị ca sao? Trong ấn tượng hẳn âm hiểm độc ác như vậy, như thế nào..... Như thế nào sẽ có tiếng khóc tê tâm liệt phế như vậy. Hẳn đi rồi đi vào, sau đó liền nhìn đến thân tình nước mắt Cao Thiên cùng Cao Ca trong lòng ngực hẳn sớm không có dấu hiệu sinh mệnh.

“A..... Đại hoàng huynh.....” Cao Vân điên rồi phác đi lên, lại bị Hoa Ngữ cùng Tiểu Cảnh trụ. Cao Thiên thấy hấn đến, vội vàng ôm Cao Ca ngồi dậy, thẳng ngoắc ngoắc nhìn thấy hấn: “Nói cho ta biết chân tướng, Vân nhi, nói cho ta biết, ngày đó..... Có phải hay không..... Có phải hay không ta hiểu lắm cái gì?”

“Người đến bây giờ mới nhớ tới, có thể tính sao?” Cao Vân cười thẳm: “Người có biết hay không, nếu ta đem chân tướng nói ra, nếu người là thật sự yêu đại hoàng huynh, người sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục.” Hấn liếc liếc mắt một cái chần trên mặt đất: “Người xem rồi sao? Đại hoàng huynh trước khi chết một khắc, nhất định là không nghĩ ôm tiếc nuối rời đi, khả cuối cùng, hấn lại vẫn là không có viết xuống, hấn chính là biết, chân tướng này đối với người dả kích rất lớn, người..... Người thật sự muốn nghe sao?”

“Ta..... Ta muốn nghe.” Cao Thiên vuốt ve Cao Ca, gắt gao đưa hấn ôm vào trong ngực, hấn quyết tuyệt dọa Hoa Ngữ nhảy dựng, kia rõ ràng phải..... về mặt đã muốn quyết định, lòng của nàng mạnh mẽ nhảy dựng, một cổ dục cảm diễm xấu bao phủ, làm cho nàng theo bản năng liền thốt ra: “Không, không nói, điện hạ không thể nói.”

Nhưng mà có ai có thể ngăn cản được Cao Vân đâu, hấn nghiêng răng nghiêng lợi một chữ một chữ đem đối thoại đêm đó nói cho Cao Thiên, tái sau đó, Hoa Ngữ cùng Tiểu Cảnh bị đuổi đi ra ngoài, chỉ để lại này huynh đệ ba người, nga, không phải hai cái người sống một khối thi thể dãi ở đây.

Cũng không biết qua thời gian bao lâu, Cao Thiên si ngốc nhìn cao ca trong lòng, đối Cao Vân nói: “Còn nhớ rõ sao không? Hai chúng ta mới trước đây thực nghịch ngợm, hoàng huynh hấn vì chúng ta, không ít bị phụ hoàng đích răn dạy cùng thái phó oán giận, bất quá hấn đối chúng ta tổng nghiêm khắc không được.....” Cái miệng của hấn sừng cong lên một mặt tươi cười: “Hơn nữa thường thường răn dạy tới rồi cuối cùng liền biến thành hấn bị chúng ta nói sạo, biến thành á khẩu không trả lời được.”

“Như thế nào không nhớ rõ.” Cao Vân bên môi cũng tràn ra một mặt tươi cười: “Cái thời điểm kia, chúng ta thực hạnh phúc a, tuy rằng phụ hoàng không để ý tới chúng ta, mẫu hậu cũng không có, chính là có đại hoàng huynh, chúng ta còn có dựa vào, có hấn, vĩnh viễn đều là như vậy ấm áp, ta nhớ rõ ta và người luôn nguyện ý tìm các loại lý do hướng đông cung chạy đến, cuối cùng rõ ràng lại ở nơi ấy không chịu đi ra, hấn rơi vào đường cùng, cũng chỉ hảo hảo an bài chúng ta ở tại nơi đó.”

“Đúng vậy đúng vậy, hấn ngay lúc đó biểu tình, ta hiện tại đều nhớ rõ.” Cao Thiên trong thanh âm cũng thêm một mặt hưng phấn cùng nhảy nhót, sau đó hấn liền thấy được trong lòng ngực Cao Ca an tường nhắm mắt, trong lòng đau xót, nước mắt liền lại không thể khống chế chảy xuống dưới.

“Vân nhi, người biết không? Ta thật là một ngày đều không – ly khai hấn, ta thương hấn, yêu đến ngay cả ta chính mình đều sợ hãi, cho nên..... Cho nên ta mới phá lệ không để cho hấn phản bội ta..... Mấy ngày nay, người cùng hấn cố nhiên chịu khổ, nhưng mà ta làm sao có thể có một chốc vui vẻ. Hiện tại tốt lắm.....” Cao Thiên đem cằm đặt ở trên mặt Cao Ca: “Hấn đi rồi, liền giải thoát rồi, nhưng là hoàng tuyền trên đường nhiều lạnh a, người có biết hấn luôn luôn là úy hàn, hấn còn có suyễn chứng, tính cách lại hảo, khó tránh khỏi không bị này oan quỷ lệ hồn khi dễ....”

Hấn bỗng nhiên ngẩng đầu, mỉm cười nhìn thấy Cao Vân: “Cho nên, ta phải đi bồi hấn, ta phải đi bảo hộ hấn, có phải hay không? Này phạm thể gian hết thấy liền giao cho người, Vân nhi, người rất có năng lực, Đại Trữ quốc càng ngày càng tốt, đây là tâm nguyện lớn nhất của, cho nên, người đừng có phụ hấn.”

Cao Vân sợ hãi nhìn thấy Cao Thiên trên mặt thể nhưng nở rộ ra một mặt hạnh phúc, nghe hấn mang theo một chút vui vẻ thanh âm nói: “Ta cái đi viết chiếu thư thoái vị, thực xin lỗi Vân nhi, còn lại đích hết thấy đều giao cho người, bất quá ta cùng hoàng huynh, sẽ ở cửu tuyền nhìn thấy người, chúng ta tam huynh đệ, tuy rằng sinh tử vĩnh cách, nhưng chúng ta tinh thần vẫn một mực cùng nhau đồng tâm “

” Nhị hoàng huynh.....” Cao Vân hoảng hốt, phác đi lên nắm lấy tay Cao Thiên, lệ rơi đầy mặt, “Nhị hoàng huynh, ta đã biết, ta biết người là thiết tình yêu đại hoàng huynh, nhưng là..... Hấn đã muốn đi rồi, này quốc gia thiên hạ.....” Hấn rốt cuộc nói không nên lời, bởi vì hấn thấy được Cao Thiên đã muốn tựa như người chết ánh mắt không có nửa phần gợn sóng.

“Này quốc gia thiên hạ, cùng ta không nữa quan hệ. Vân nhi, cũng may có người, bằng không, ta chỉ có thể giống cái xác không hồn còn sống, nếu không ta không có mặt mũi đi gặp hấn, đi cửu tuyền thấy hấn,

nhưng hiện tại tốt lắm, có người chọn lựa giữ vững hết thảy, ta mặc dù đi, bị hấn oán hận mấy ngày, hấn sẽ tha thứ ta, người có biết, hấn luôn luôn đều thực mềm lòng, nhất là đối hai chúng ta, có phải hay không?”

“Nhị hoàng huynh, không..... Ta không cần.....” Cao Vân thay đổi âm điệu, hấn đã muốn nhìn ra, Cao Thiên là một lòng muốn chết. Phía trước là người chính mình hận thấu xương, vào lúc này lại thành hấn một người trọng yếu, hấn đã muốn mất đi một cái ca ca, hấn không nghĩ tái mất đi người thứ hai, cho dù ca ca này trước kia đã làm nhiều như vậy, làm cho chính mình trái tim băng giá, nhưng giờ khắc này, hấn chỉ nhớ rõ thời gian ba người hạnh phúc cùng một chỗ. .

“Vân nhi, ngoan, đi lấy chỉ bút đến, ta viết hoàn chiếu thư còn phải đi bồi hoàng huynh, ta hiện tại rất lo lắng hấn.” Cao Thiên tựa hồ đã muốn thấy được ở cầu nại hà lo lắng chờ đợi, thường thường Cao Ca đã bị Quỷ Hồn khi dễ, thanh âm bỗng nhiên tiêm lệ: “Nhanh lên Vân nhi, hoàng huynh hấn đang đợi ta, người mau một chút.....”

8. Chương 8

“Sư huynh.....” Thời điểm Cao Vân sợ hãi tim đập đều nhanh đình chỉ, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một thanh âm kinh ngạc, tiếp theo một thiếu niên anh tuấn phi thân vào, đi đến trước mặt Cao Thiên, lớn tiếng nói: “Sư huynh người làm sao vậy? Người như thế nào biến thành bộ dáng này?”

Tiểu Trung cùng Hoa Ngữ theo sau tiến vào, đối Cao Thiên nói: “Hoàng Thượng, thanh niên này tự xưng là sư đệ người, nên gặp người, lão nô vốn không dám làm chủ, muốn tới bẩm báo Hoàng Thượng, nhưng Hoa Ngữ nói Hoàng Thượng có khả năng bồi đại hoàng tử cùng đi, hấn..... Hấn liền xông vào, binh sĩ thủ vệ nhóm cản bản ngăn không được.”

Cao Thiên mở mắt ngẩng đầu, nhìn thấy trước mắt niên kỉ khinh nhân, suy nghĩ đã lâu, mới bỗng nhiên nói: “Nga, người..... Người là Trầm Tiêu? Đúng rồi, sư phó có một lần nói với ta chiếu cố người.”

Trầm Tiêu gật đầu nói: “Đúng vậy sư huynh, chính là ta, trước ta ở cùng sư phó, nói người ngày trừ tịch năm nay có một đại kiếp nạn, còn để cho ta tới trợ người, chính là..... Chính là.....” Hấn nhìn thấy Cao Ca trong lòng ngực Cao Thiên, thầm nghĩ một người đã chết, ta như thế nào trợ a.

Cao Thiên thê thảm cười: “Chậm, sư đệ, người tới chậm.” Hấn từ trong lòng lấy ra một khối ngũ sắc ngọc lưu ly tinh xảo, đưa cho Trầm Tiêu nói: “Người đem cái này trả lại cho sư phó, nói cho hấn, không cười chê, đồ nhi thẹn vì nợ ân tình hấn, phải phụng hấn mà đi.” Hấn lại nhanh căng thẳng nhìn Cao Ca trong lòng ngực: “Không có biện pháp, người này..... Người này là toàn bộ sinh mệnh của ta, hấn đi rồi..... Ta..... Ta thật sự không có cách nào một mình sống sót.”

Trầm Tiêu nhìn thoáng qua Cao Ca trong lòng ngực Cao Thiên, bỗng nhiên nhú một chút mày, hấn nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh, bỗng nhiên trầm giọng nói: “Các người ai biết hấn là chết như thế nào, nói Tiểu Ngữ – nói cho ta biết.” Hấn không hỏi Cao Thiên, người nợ hiện tại chính là một bộ cái xác không hồn, hỏi cũng vô dụng.

Hoa Ngữ cùng Tiểu Trung tuy rằng không biết thân phận Trầm Tiêu, nhưng chính tai nghe Cao Thiên xưng hấn là sư đệ, lại nghe hấn nói là đến trợ sư huynh độ kiếp. Bởi vậy trong lòng không khỏi dâng lên một tia hy vọng, Hoa Ngữ liền đem sự tình kể qua cho hấn một lần. Nói xong, Trầm Tiêu liền nhú mày nói: “Kỳ quái, thái giám đưa cơm kia nói hấn chưa bị chứng suyễn tái phát, cho dù tái phát như vậy, cũng không đến thập phần nghiêm trọng, này trên đệm huyết tuy nhiều, nhưng cũng không phải chí tử đi.”

Hấn lại nhìn nhìn bốn phía, bỗng nhiên bình tĩnh đại ngộ nói: “Đúng rồi, ta hiểu được, nguyên ta lại liền cảm thấy được thi thể này có chút kỳ quái, hiện giờ xem ra, người này là bị đông chết.” Hấn một phen kéo Cao Thiên, đưa Cao Ca trong ngực y phóng lên giường, vui vẻ nói: “Sư huynh a, người hồ đồ sao? Chẳng lẽ quên sư phó truyền thụ vạn đại pháp sao? Sư phó nói với ta, nếu bị âm hàn công pháp thương tổn hoặc là đông chết, dùng đại pháp này liền có thể hồi sinh a.”

Hấn vừa nói, Cao Thiên cũng muốn hiểu, không khỏi lập tức đứng lên, thất thần nói: “Đúng rồi, vạn yên đại pháp, vạn yên đại pháp, ta như thế nào quên đâu.” Hấn bỗng nhiên bắt lấy cánh tay Trầm Tiêu, kích động nói: “Sư đệ, này vạn yên đại pháp tối hao công lực, ta..... Ta cần người trợ giúp ta một tay.”

Nguyên lai sư phụ phó Cao Thiên cùng Trầm Tiêu là một vị kỳ nhân tinh thông cổ kim công lực thông thiên, hần đối hai người nói: thế gian chết hàng ngàn kiểu, nhưng chỉ có đông chết người, người là giá lạnh làm cho khung xương đánh mất công năng, mà hoàn cảnh giá lạnh có thể bảo trì thân thể, bởi vậy nếu thi pháp thích đáng, chẳng sợ ngàn năm cũng có thể khởi tử hồi sinh, này vạn yên đại pháp là vì thế mà luyện thành.

Lập tức Cao Thiên cùng Trầm Tiêu ngay tại chỗ thay Cao Ca thi pháp, Cao Vân cùng Hoa Ngữ, Tiễn Trung một đám ở bên ngoài lo lắng chờ đợi, lúc này đã là chạng vạng, bởi vì chuyện Cao Ca huyền não, hảo hảo cả đoàn cơm trưa cũng không ăn. Hoa Ngữ nhìn thấy sắc trời lấm bầm: “Ông trời có mắt, phù hộ điện hạ mau tỉnh lại đi, có lẽ còn có thể kịp ăn bánh chèo phóng pháo hoa phát tiền thưởng đi.” Nàng bởi vì phòng trong hồi lâu không hề động tĩnh, lưỡng trước chuyện này có thể giải quyết, vì thế lại bắt đầu thay tiền thưởng chính mình quyết định.

Chợt nghe cửa “Chi nha” một tiếng mở, mọi người cả kinh, vội vàng tiến lên, chỉ thấy Cao Thiên lộ ra cái đầu, vội vàng nói: “Mau phân phó người chuẩn bị mấy đại mộc dừng đến, bên trong theo thứ tự chuẩn bị nước lạnh, ôn thủy, nước ấm, nhớ kỹ, nhất định phải nghiêm khắc nắm chắc độ ấm của nước.” Nói xong không đợi mọi người hỏi, hần “Phanh” một tiếng, liền lại đóng cửa lại.

Hoa Ngữ không dám chậm trễ, vội mệnh chúng thái giám cung nữ làm theo, nhân thời tiết giá lạnh, trong lúc nhất thời liền ở trong viện nấu cơm đun nấu nước, sau đó dựa theo Cao Thiên phân phó chuẩn bị tốt dụng cụ, chỉ nghe bên trong rầm rập một trận tiếng nước, lại qua đã lâu, chợt nghe Trầm Tiêu kinh hỉ kêu lên: “Thành, sư huynh, người xem hần, có hô hấp.”

Hoa Ngữ cùng Tiễn Trung Tiểu Cảnh trước liền nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo lại nghe Cao Thiên ở trong phòng khóc rống thất thanh, con kêu hoàng huynh, ba người vội vàng đi vào, kéo Cao Thiên nói: “Hoàng Thượng trước không vội kích động, đem điện hạ đi tới buồng có lò sưởi quan trọng hơn.” Vừa nói, sớm có người chuẩn bị tốt nhuyễn kiệu ấm áp, Cao Thiên đem Cao Ca dùng áo choàng long cừu che kín không kê hở, hướng nhuyễn kiệu ôm.

Đã thấy Trầm Tiêu cười, thân thủ đem mặt Cao Ca lộ ra, một bên cười nói: “Sư huynh, cứu người này không chậm trễ, đừng để hao hết thiên tân vạn khổ cứu sống, lại chết vì ngạt thì chẳng phải oan uổng.” Một câu nói khiến tất cả mọi người nhin không được che miệng cười trộm, sau đó bọn thái giám nâng lên nhuyễn kiệu, dùng tốc độ nhanh nhất về tới Ngự Tú cung.

Cao Ca tuy rằng được cứu sống, nhưng trên người bệnh nặng thêm nhiều, Cao Thiên cùng Trầm Tiêu tinh tế vì hần khám và chữa bệnh, sư huynh đệ hai người thương lượng mở gỗ vuông, Trầm Tiêu liền ở trong này qua năm, thấy Cao Thiên ngày đêm không rời, canh giữ ở bên người Cao Ca, hần nhớ tới người kia, không khỏi cũng âm thầm sầu thương.

Cao Thiên phát giác hần khác thường, dù sao vô sự, thử hỏi, nghe Trầm Tiêu sâu kín thở dài: “Ta nói, tâm tình sư huynh ta là tối lý giải, này thế gian, không có gì đau khổ hơn là mất đi ái nhân (aka vợ), ai, chỉ đồ thừa ta lúc trước còn trẻ hết sức lông bông, còn nghĩ đến hần là chê ta không có công danh, nếu..... Nếu sớm một ngày đem chân tình nói ra, dù về quê làm vườn cũng được (ta chem...Gần đúng. =)).” Nói xong lại lắc đầu thổn thức không thôi.

Cao Thiên biết nếu tái hỏi, Trầm Tiêu sẽ không chịu nhiều lời, chính là cười khổ nhìn Cao Ca trên giường nói: “Sư huynh tìm được vợ về, hảo hảo quý trọng, chớ để giống ta, đau khổ chờ đợi một hồi, nghĩ đến rốt cục ông trời có mắt, người nọ lại..... Lại sớm yếu vô (biến mất) tung tích, hần..... Hần mang theo một đứa nhỏ, nghèo khổ vô y, mấy năm nay ta vẫn âm thầm thăm tra theo, chưa được đến nửa điểm hồi âm, có đôi khi, ta..... Ta đều sợ hần có lẽ ở địa phương nào, bị đói khát đông lạnh, liền như vậy lạng lẽ rời đi.....”

Hần nói tới đây, đã lã chã nước mắt, Cao Thiên mới vừa trải qua một hồi sinh ly tử biệt, càng hiểu được loại tình cảm khắc cốt minh tâm này, cùng tâm tình sợ hãi vô y, vì thế vội vàng an ủi một phen, nói sư phó nếu biết hần có đại kiếp nạn, làm cho Trầm Tiêu tiến đến tương trợ, không nói quá Trầm Tiêu sẽ có cái gì kiếp nạn, có thể thấy được một ngày bọn họ là tình nhân sẽ luôn luôn trở thành thân thuộc, như thế như vậy, làm cho Trầm Tiêu tâm tình tốt hơn một chút.

Tới rồi ngày thứ ba, Cao Ca rốt cục tỉnh lại, Trầm Tiêu thấy chứng bệnh hần mặc dù nặng, cũng đã không làm khó được sư huynh mình, Cao Thiên mới lên ngôi, mỗi ngày chính sự bận rộn, vì thế liền cáo từ mà đi,

Cao Thiên biết hần thực vội, huống chi chính mình còn có một hoàng huynh cần, cũng sẽ không giữ lại, sư huynh đệ hai người ngay tại ngoài ngự tú cung chia tay, Trầm Tiêu liền từ biệt mà đi.

Cao Ca tỉnh lại, đầu tiên là tìm mộc trâm kia, Cho đến khi Cao Thiên trong lòng bàn tay nâng mộc trâm xuất hiện ở trước mặt hần, hần một phen đoạt cây trâm đặt ở ngực, nhìn không được nước mắt rơi như mưa, nhưng mà vô luận Cao Thiên bồi tội như thế nào, như thế nào hỏi hần, hần cũng một câu cũng không nói, liền như vậy gắt gao ôm cây trâm nhắm mắt, cho hần được cũng không uống, cơm cũng không ăn.

Cao Thiên tất sẽ lo lắng, dưới tình thế cấp bách nhớ tới chính mình đã muốn là bị Cao Ca liệt vào dạng cư tuyệt lưu tới, nhưng cũng may còn có một đệ đệ y thương yêu đau sủng ở hoàng thành, lập tức cũng bắt chấp trước đối Cao Vân chứa nhiều ghen tị ngờ vực vô căn cứ, vội vàng tìm Tam đệ hỗ trợ ngầm lại biện pháp.

Cao Vân trước khi Cao Thiên soán vị ở tại Vân Khởi cung, hiểu lầm cõi bỏ, Cao Thiên vẫn làm cho hần ở tại nơi này, chính là kỳ quái này Tam đệ trước kia cũng đều ở Ngự Tú cung chặt chẽ nhìn chăm chú tình huống Cao Ca, sao hôm nay không thấy đâu?

Vừa xong vân khởi ngoài cung, chợt nghe bên trong một trận hi lý rầm binh lách cách thanh âm, căn cứ kinh nghiệm Cao Thiên, đây là thanh âm vật phẩm bị ném vỡ, lập tức không khỏi ngăn ra, thầm nghĩ ai lớn gan như vậy, Vân nhi hiện tại khôi phục thân phận Vương gia, lại vẫn có người dám trêu chọc hần, đang muốn tiến lên, chợt nghe bên trong truyền đến một hàng khóc một hàng mắng thanh âm, không phải Cao Vân còn có ai.

“Người này hỗn đản, uống ta một mảnh chân tình đối đãi người, chỉ hận ngay cả người cũng giao cho người (aka bị ăn), kết quả..... Kết quả người là nằm vùng của nhị hoàng huynh, người này kẻ lừa đảo, người bây giờ còn có mặt tới tìm ta..... Cỗn, người cút cho ta, ô ô ô, người xem ta lại lên làm Vương gia có phải hay không? Cút ngay cho ta.”

Cao Thiên “Phù phù” một tiếng đánh lên sau lưng thân cây, suýt nữa té ngã, trăm triệu không dự đoán được Tam đệ thế nhưng cùng Thượng Liễu – kẻ hần phái đến nằm vùng, sớm biết như thế, làm sao còn dùng hần dụ dỗ y mưu phản, vậy sau sẽ không phải có rất nhiều biến cố, không khỏi thổn thức cảm thán, thầm nghĩ lão thiên gia thật là xem không được nhân quả ngày lành a.

Chỉ nghe một cái đồng dạng mang theo thanh âm khóc nức nở nói: “Vân nhi, người..... Người không thể nói như vậy, người xem lại lương tâm, người bị nhốt tại đại lao, ta ngày nào không phải cũng làm đồ ăn người thích tặng người, ở cùng người qua đêm trong phòng giam, đến ngày ngày cả ngục tốt đều xem ta ở nhiều hơn cả phạm nhân, nếu không phải ta, người cho là người có thể sống đến bây giờ sao? Còn mặt mày hồng hào đi gặp Hoàng Thượng, nói thật, ta đều sợ Hoàng Thượng thấy khí sắc của người đến sinh nghi đi, ô ô ô, trung nghĩa không thể lưỡng toàn, ta lựa chọn đối Hoàng Thượng trung, ta cũng không có biện pháp a, bằng không người nói, ta là cái loại kiếm bần yêu phú, bỏ đá xuống giếng hay sao? Tâm ta đối với người, nhật nguyệt khả biểu thiên địa chứng giám a.”

Cao Thiên thần tình hắc tuyến, nghĩ thầm, rằng hảo thôi, thần tử tối đặc lực so với chính mình còn có thể nói lời ngon tiếng ngọt, nga, khó trách Cao Vân ngồi lao ngục thời gian lâu như vậy, kết quả thời điểm đi gặp mình, so với Cao Ca khả có hơn, nguyên lai nguyên nhân là ở chỗ này. Lúc này hần tiến cũng không được thối cũng không xong, đành phải đứng ở trong viện.

Lại nghe trong phòng lại náo loạn một trận, sau đó Lưu Hạc Châu thanh âm lại có khí lực vang lên: “Được rồi, nếu Vân nhi cố ý không tha thứ ta, ta đây sẽ không ở trong này ngại của người mất.” Hần cười thầm một tiếng: “Vốn..... Vốn ta nghĩ thời gian không nhiều lắm, có thể có một ngày vui vẻ liền vui vẻ, ai ngờ kết quả là vẫn là phải cô đơn bóng chiếc, thôi thôi, có năng lực trách được ai đây, chỉ có thể trách ta rất trung tâm, lại rất si tình, vừa không nghĩ muốn phản bội Hoàng Thượng, lại cố tình đối địch nhân chung tình, bãi bãi bãi, hết thấy tựa như mây bay, ta đến hiện giờ tại nông nổi, còn có cái gì xem không ra đâu?”

Cao Thiên cả kinh, nghĩ thầm, rằng Lưu ái khanh khi nào ốm bệnh, sao chính mình cũng không biết, hơn nữa nghe còn rất nghiêm trọng, chợt nghe Cao Vân sợ hãi kêu một tiếng, xuyên thấu qua cửa hơi mở nhìn, chỉ thấy hần theo sau lưng ôm cổ Lưu Hạc Châu, hoảng sợ nói: “Người..... Người làm sao vậy Hạc Châu? Người không cần làm ta sợ, hiện giờ..... Hiện giờ đây trời mây đen đều tan, chúng ta..... Chúng ta thật là

khó khăn lắm mới bắt đầu, người..... Người không cần làm ta sợ a..... Không, ông trời sẽ không tàn nhẫn như thế.....”

Lưu Hạc Châu còn không có thấy trong viện Cao Thiên đang hóa thạch, cao hứng quay người lại một phen ủng trụ Cao Vân, liên tục gật đầu nói: “Đúng đúng đối, ông trời sẽ không như vậy tàn nhẫn, cho nên Vân nhi người nếu tha thứ ta, ta sẽ không dùng tương tự đến chết, chúng ta về sau là có thể khoái khoái lạc lạc cùng một chỗ.....”

Lần này chẳng những là Cao Vân, liền ngay cả Cao Thiên đều muốn bạo đi rồi. Hắn hét lớn một tiếng: “Được rồi, các người nháo đủ chưa?” Sau đó bước nhanh đi vào ốc đi: “Vân nhi, hoàng huynh tỉnh, nước không uống, được cũng không chịu ăn, người lại còn ở nơi này cùng tình nhân hồ nháo, hoàng huynh hẳn quả thực đau người.”

Cao Vân ngẩn ra, tiếp theo liền lạnh lùng cười nói: “Chuyện này có đáng gì, người sẽ đem ta trở lại, đi nói cho hoàng huynh, hẳn không chịu ăn cơm, liền đem ta cấp làm thịt, hẳn đến lúc đó tự nhiên sẽ ăn cơm lại uống thuốc, người lo lắng cái gì.”

Cao Thiên dậm chân nói: “Người nói vậy bực bực gì đó? Nếu trước kia, ta đương nhiên có thể dùng thủ đoạn như vậy bức bách hắn, nhưng hiện tại, ta ở trong lòng hắn ẩn tượng đã muốn xấu đến không thể xấu hơn, na còn dám dùng loại này hạ cấp thủ đoạn.” Hắn thật sâu thở ra một hơi, tiến lên từng bước cường cười một tiếng: “Tốt lắm, Vân nhi, của ta hảo đệ đệ, lần này người liền giúp giúp ca ca đi, nếu giúp ta, ta đem ngôi vị hoàng đế tặng cho người, như thế nào?”

Cao Vân nôn khan một tiếng: “Đừng, ta vừa mới ăn cơm, hảo đệ đệ, nôn.” Hắn lại làm bộ một chút, sau đó lạnh lùng nói: “Ngôi vị hoàng đế? Ngôi vị hoàng đế bây giờ còn đối ta có lực hấp dẫn sao? Huống chi ta cùng Hạc Châu, người đều biết, còn trông cậy vào ta làm hoàng đế sao?” Hắn nói xong, thấy Cao Thiên có chút sắc mặt xám ngắt, lại hít một tiếng nói: “Quên đi quên đi, xem người đối đại hoàng huynh cũng là một mảnh thiệt tình, ta giúp người đi khuyên nhủ hắn đi, bất quá chân thành sở tới kiên định, mấu chốt cũng là chính người.”

Cao Thiên vui vẻ nói: “Hành hành hành hảo hảo hảo, chỉ cần người khuyên hắn là tốt rồi, ta đương nhiên phải tỉ mỉ bảo hộ hắn ở bên người.” Vừa nói một bên nhưng lại cấp Cao Vân một cái ấp.

Nói Cao Ca, từ Cao Thiên sau khi rời khỏi đây, hắn liền ngồi dậy, chẳng qua hai mắt vẫn đang gắt gao nhìn chăm chăm cái mộc trầm kia, không có biểu tình động tác khác. Hoa Ngữ xem hắn, rốt cục vẫn là nhịn không được tiến lên nói: “Điện hạ, một khi đã như vậy vẫn để ý cái mộc trầm này, vì cái gì không chịu tha thứ Hoàng Thượng? Người biết không? Nay mấy tháng qua hắn cũng không chịu nổi, nô tỳ liền cho tới bây giờ đều không có thấy hắn cười quá.”

Cao Ca ánh mắt có chút thần thái, nhìn về phía Hoa Ngữ, bỗng nhiên có chút khẩn trương hỏi nàng: “Thiên nhi..... Người nói Thiên nhi không cười quá? Hắn..... Hắn rất không vui vẻ sao? Ta vì cái gì sống lại, ta nhớ rõ ta hẳn là đã muốn tử a, Hoa Ngữ, vừa mới Thiên nhi ở trong này, ta không dám hỏi hắn, người nói cho ta biết được không?”

Hoa Ngữ trong lòng kỳ quái, thầm nghĩ điện hạ vì cái gì không dám hỏi Hoàng Thượng, chẳng lẽ hẳn tại sao phải sợ, đừng nói giỡn, hiện tại hẳn là là Hoàng Thượng sợ điện hạ mới đúng đi. Bất quá nàng đương nhiên sẽ không đem nghi vấn này nói ra, vì thế liền đem sự tình trải qua cùng Cao Ca kể lại nói một lần, sau đó lại thở dài: “Nghe vị trầm công tử kia nói, Hoàng Thượng vì cứu người, thật sự là lấy mệnh đi đổi, nô tỳ gặp Hoàng Thượng thời điểm đi ra, sắc mặt so với người chết còn trắng hơn, đến bây giờ hồi tưởng, chân còn có chút như nhũn ra.”

Cao Ca thất thần nói: “Nguyên lai..... Nguyên lai Thiên nhi đều biết, hẳn toàn bộ đều biết, hoàn hảo hoàn hảo, hoàn hảo ta sống lại, bằng không hẳn phải làm sao bây giờ? Hắn là thật sự tự sát, trời ạ, thật là đáng sợ.”

Này nói làm cho Hoa Ngữ càng thêm kỳ quái: “Điện hạ, nghe ý tứ người, người là không hận Hoàng Thượng, nhưng..... Nhưng vì sao người không chịu cùng hắn nói chuyện, không chịu ăn cái gì không chịu uống được đâu? Người có biết người làm như vậy, vạn nhất tái chết đối, vậy cứu không trở lại, cứu không được người, Hoàng Thượng hẳn cũng nhất định bồi người mà đi a.”

Này một câu giống như cảnh tỉnh, nhất thời làm cho Cao Ca tỉnh lại, hấn khiếp sợ nhìn về phía Hoa Ngữ, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, là như vậy, ta thực bồn, ta..... Ta như thế nào sẽ không nghĩ vậy một chút?”

Hoa Ngữ kiên nhẫn rất cục mắt đi, trở mình xem thường, thấp giọng quát: “Như vậy điện hạ, người hiểu được nô tỳ nói không? Người rốt cuộc có hận hay không hận Hoàng Thượng, người rốt cuộc có nghĩ là tha thứ hấn a?”

Cao Ca nghe xong Hoa Ngữ như ĐÔNG sư rống, vội vàng rút lui thân mình, ủy khuất nói: “Ta..... Ta không hận Thiên nhi a, ta..... Ta biết hấn là hiểu lầm ta, ta vốn nghĩ muốn nói cho hấn sự thật, chính là sau ta lại không nói cho hấn, còn mất sức của cửu trầu nhĩ hổ đem chặn vút qua đi, không phải..... Không phải là sợ hấn đã biết chân tướng thương tâm sao? Ta..... Ta cũng không hận hấn, kia còn nói tha thứ sao?”

Hoa Ngữ đại ngạc nhiên nói: “Một khi đã như vậy, điện hạ người vì sao không thêm nhìn Hoàng Thượng, người cũng biết Hoàng Thượng hiện tại vừa vội lại sợ vừa mắc cỡ vừa đau sao? Chẳng lẽ hấn như vậy, người đều một chút không để trong lòng?”

Cao Ca vội la lên: “Ta..... Ta không biết hấn hiện tại vừa vội lại sợ vừa mắc cỡ vừa đau, kỳ quái, người cho rằng hấn sẽ có cảm xúc đó sao?” Hấn chợt lại lắc lắc đầu: “Sẽ không, hấn là Thiên nhi a, là thiên hạ tối vô tâm vô phế, hấn mới không có loại cảm tình yếu đuối này đâu.” Hấn thở dài một hơi, lấy tay chống cằm, nhìn về phía thang thuốc bỏ trên bàn, tựa hồ thực phiền não.

Hoa Ngữ cười ngất, hữu khí vô lực nói: “Điện hạ, người là người Hoàng Thượng yêu nhất, lại là Hoàng Thượng oan uổng người, lệnh người thiếu chút nữa tử, hơn nữa thân mình lại kém thành như vậy, hấn cho dù tái vô tâm vô phế, cũng không có thể còn giống như người nghĩ tâm tình bình lặng như nước đi? Quên đi, dù sao người nếu nói như vậy, người liền nhanh tha thứ Hoàng Thượng đi, này mấy tháng tuy rằng người bị tội, nhưng Hoàng Thượng cũng bị tội, hỉ nô vô thường, liên lụy chúng ta hạ nhân cũng bị tội theo.”

Nàng cuối cùng cho ra kết luận: “Cho nên, nếu muốn tất cả mọi người không hề bị tội, người vẫn là nhanh cùng Hoàng Thượng nói chuyện, sau đó hảo hảo ăn cơm ngoan ngoan uống được được không?”

Cao Ca có chút khó xử: “Ta..... Ta là có thể cùng Thiên nhi nói chuyện, ta cũng có thể hảo hảo ăn cơm ngoan ngoan uống được, chính là..... Chính là người xem ta hiện tại thân mình gầy chỉ còn lại có một tầng da, tuy rằng hiện tại ta rất muốn ăn thịt, nhưng ta thực sợ hãi, đợi cho ta hết bệnh rồi, thời điểm không muốn ăn thịt, Thiên nhi còn có thể buộc ta uống trừ đề thang, canh gà, thịt thang, tổ yến hải sâm cá muối vậy cá này đại bổ gì đó, ta chán ghét thứ kia a, hấn..... Hấn trước kia chính là như vậy, cho nên..... Cho nên ta hiện tại cũng thực phiền não, Hoa Ngữ, người cho ta cái chủ ý, muốn thế nào có thể cùng Thiên nhi nói chuyện, lại không cần ăn, này kỳ thật ăn cũng không tốt đâu?” Hấn có chút khờ dại có chút chờ mong có chút hưng phấn, ánh mắt thẳng tắp nhìn Hoa Ngữ.

“Bùm” một tiếng, Hoa Ngữ ngã xuống đất không dậy nổi, sau đó không nói hai lời, đứng lên liền chạy đi, đón nhận đối diện Cao Thiên cùng Cao Vân mà đến, nàng cường bài trừ vẻ tươi cười: “Hoàng Thượng, nô tỳ đã muốn cùng điện hạ hảo hảo nói qua, hấn có điều kiện nghĩ muốn trước cùng người ký kết một chút, thỉnh Hoàng Thượng vào đi thôi.”

Thấy Cao Thiên hưng phấn biến mất thân ảnh, Hoa Ngữ vội vàng giữ chặt tay áo Cao Vân: “Nga, Vương gia, người sẽ không theo vào đi, người thừa nhận lực không bằng Hoàng Thượng, nô tỳ thật sự rất sợ người nghe xong điều kiện điện hạ sau, nhịn không được hộc máu.” đôi mắt của nàng bỗng nhiên vừa chuyển: “Bằng không Vương gia, chúng ta đến đánh cuộc đi, thanh âm Hoàng Thượng té ngã cùng rống to sẽ thời gian bao lâu truyền ra đến, tiền đặt cược liền một trăm lượng vàng đi, ta cá là nửa khắc, như thế nào?”

Nửa khắc sau, trong phòng Cao Thiên không phụ Hoa Ngữ sở vọng, “Rầm” một tiếng ngồi dưới đất, sau đó trong không khí truyền đến hấn rống to: “Mơ tưởng, thân mình của người bây giờ còn bao da bọc xương cốt đi, đã nghĩ trốn tránh thuốc bổ, không có khả năng, này quyết không có thể. Người tới, đem cấp hoàng huynh chuẩn bị tất cả thực vật thuốc bổ đều bưng lên cho ta.”

“Không cần a.....” người nào đó đáng thương phát ra dư âm không dứt kêu thảm thiết, chim khách đang nghỉ ngơi ngoài Ngự Tú cung bay tán loạn, chúng nó mờ mịt bay lên giữa không trung, oai đầu xem phía

dưới hoàng cung, chẳng qua chúng nó đương nhiên không biết, tình yêu ngọt ngào cùng hạnh phúc lẫn hài kịch mới bắt đầu thôi

9. Chương 9

Đoạn thời gian gần đây, Cao Ca vô cùng buồn bực

Vì cái gì? Bởi vì hắn hiện tại thân mình đã muốn dưỡng thành công mập mạp (chính hắn cho rằng), hơn nữa suyễn chứng cũng không tái phát nữa, bệnh trạng học máu liền lại trở thành quá khứ xa xôi, nhưng Cao Thiên lại vẫn là thực khẩn trương. Liền giống như hắn trước theo như lời nói với Hoa Ngữ, sợ hãi chính mình một khi cùng Cao Thiên nói chuyện, thuốc bổ bổ thang sẽ cuộn cuộn không dứt, hiện giờ tình huống như vậy quả nhiên đã xảy ra.

Liền như đêm qua, Cao Thiên thể nhưng thực hưng phấn ở trên bàn cơm thả một con hổ tiên, nói đồ vật này nọ đại bổ. Cho dù ngu ngốc như Cao Ca, cũng biết kia đồ vật là bổ và vân vân. Người nói hắn một kẻ hàng đêm bị người ta đặt ở dưới thân chà đạp đến đáng thương, Cao Thiên lại cho hắn ăn hổ tiên, này không phải hành vi rõ ràng phúng lạt cười nhạo sao?

Cao Ca giận dữ cự ăn, mà Cao Thiên cũng không buông tha, nhất định phải bắt hắn ăn cái tướng tượng cũng rất ghê tởm đó. Thẳng đến Cao Ca hắc nghiêm mặt nói một câu: “Thiên nhi, ngươi là muốn cho ta ăn xong cái này, ở phương diện nào đó cuồng tính quá, sau đó phải đem người đặt ở dưới thân làm một hồi mới cam tâm sao không?” (=||) Cao Thiên tỉnh ngộ lại, vội làm cho người ta đem cái hổ tiên kia triệt để đem đi.

Xem đi, hiện tại vấn đề Cao Thiên đối đãi mình chính là như vậy ngu ngốc, chỉ cần nghe được một cái”Bổ” tự, cũng không quản là bổ gì và vân vân, liền hưởng đi lấy, hơn nữa cố chấp đến cực điểm, nghĩ muốn hảo hảo cùng hắn câu thông câu thông, quả thực tựa như đàn gảy tai trâu giống nhau, không chỉ như thế, tự do của hắn bị Cao Thiên phân phó hạn chế, ở trước cửa sổ kia trồng một cây khóa táo thụ thật lớn, những không có lá cành (ách --“), không cho hắn đi ra ngoài nữa bước khi cây chưa mọc cành lá sum suê , sợ hắn bị nhiễm hàn khí.

Cao Ca sinh khí a, mỗi ngày nhìn phía trước cửa sổ kia khóa táo thụ, liền ngóng trông khóa táo thụ kia nhanh lớn lên, cành lá dài ra, nhưng là tháng ba qua, tháng tư qua, liễu diệp nhân đều dài hơn cả tóc, hoa đào hạnh hoa đều ra quả, kia khóa táo thụ vẫn là trụi lủi, đừng nói lá cây, liền ngay cả một gốc cây cũng chưa phát ra.

[Nếu ta nhớ k lầm, đó là 1 cây bonsai rất lùn nga ~]

Cao Ca bắt đầu hoài nghi này táo thụ có phải hay không đã muốn héo chết, chẳng qua hỏi qua tất cả thái giám cung nữ hầu hạ, đều kiên quyết phủ nhận cây này chết héo, mà Cao Ca chính mình cũng biết, ngay tại Trung thu năm trước, cây này trên cây còn kết thụ một quả hồng hồng, nếu nói một cái qua mùa đông liền chết héo, thật là có chút không có khả năng.

Mãi cho đến kia khóa táo thụ rốt cục chồi dài ra, Cao Ca mới biết được, chính mình căn bản là bị Cao Thiên lừa gạt, táo thụ là mùa xuân nảy mầm, hiện giờ đã muốn là tháng năm gian, tiết đoan ngo đều phải đến, chính mình mới rốt cục ở trên người mọc meo lông rậm, chiếm được cơ hội xuất ngoại thông khí.

Cao Ca ra ngoài chiếm được sự coi trọng nhất của Cao Thiên, hắn vốn nghĩ muốn tuyên bố hôm nay miễn hướng, nhưng có mấy người sứ thần ngoại quốc tiến đến tiến cống, tiết đoan ngo gần đến, hắn muốn tìm mấy cống phẩm hảo ngoạn đưa cho Cao Ca, bởi vậy mới miễn cưỡng vào triều. Này đại thần đều là hắn một tay đề bạt đi lên, mỗi người đối với việc “Hiểu rõ thánh ý” cực kỳ tinh thông, theo thái giám “Có việc sớm tấu, vô sự bãi triều.” Chỉ ngữ, bọn họ gặp Hoàng Thượng trên mặt rõ ràng viết”Các ngươi tốt nhất đều đừng cho trẫm há mồm” mấy chữ, tự nhiên sẽ không có người ở phía sau buồn buồn mất hứng nhạ Cao Thiên

Vì thế Cao Thiên tiếp kiến nhóm sứ thần, nói vài câu liền cáo từ , sau theo trong cống phẩm chọn mấy thứ vừa lòng, bị kích động liền hướng Ngự tú cung đến. Ai ngờ vừa vào cửa, liền gặp một cái cung nữ chạy tiến lên nói: “Hoa Ngữ cô nương làm cho nô tỳ quay về nói Hoàng Thượng, điện hạ hôm nay khí sắc tinh thần

tốt lắm, ngày mới liền đi ra ngoài, nói là phải phóng ngư, cô nương cùng tiểu cảnh đã theo sau, nói là nhất định làm cho điện hạ ở trong phạm vi ngư hoa viên phóng ngư, thỉnh Hoàng Thượng lập tức đi giá.”

Cao Thiên khụ một tiếng, lúc này mới nhớ tới thời điểm trước chính mình đáp ứng Cao Ca thoát ẩn núi rừng, hẳn theo Cao Vân nơi đó chuẩn bị một đám ngư, lúc ấy liền vì vậy, chính mình còn sinh ra đại hiểu lầm, oan uổng Cao Ca Cao Vân, còn suýt nữa làm cho Cao Ca bị mất mạng, nếu ngày đó không phải có sự đệ Trầm Tiêu, chính mình sớm bởi Cao Ca mà đi, chỉ sợ hiện tại đều đầu thai đi.

Đám kia ngư vẫn đều đặt ở trong hoàng cung, Cao Thiên sớm liền quên, lại không nghĩ rằng Cao Ca thủy chung còn nhớ chuyện này đi. Vì thế vội vàng hướng ngư hoa viên mà đến, nghĩ thầm rằng cái này tốt lắm, ngư hoa viên thành phóng ngư tràng, còn không biết kỳ hoa dị thảo đều bị đập hư thành bộ dáng gì nữa .

Nhưng là Cao Thiên đối với Cao Ca, đó là hận không thể giao trái tim đều đưa ra cho hắn xem, đừng nói một cái ngư hoa viên, cho dù là giang sơn ngàn dặm, hiện tại Cao Ca muốn, hắn cũng tuyệt không một chút nhú mảy. Nghĩ đến đây, Cao Thiên liền nhịn không được bật cười, ức khởi trước đây chính mình đối Cao Ca nói qua, muốn cho hắn một lần nữa làm Hoàng Thượng, kết quả người nọ lại miễn cưỡng sau này rụt lui, nói cái gì hắn không am hiểu thống trị quốc gia, Cao Thiên làm rất tốt, khiến cho y tiếp tục làm tốt lắm.

Cao Thiên trong lòng tràn đầy nhu tình, rất xa thấy người kia có chút mơ hồ, gần nhất tăng thêm lười biếng yên vui, hắn chỉ cảm thấy một lòng khinh phiêu phiêu giống như phải bay đến, ngay cả cước bộ đều nhẹ nhàng không ít.

Chẳng qua khi hắn rút cục đến gần, thấy Cao Ca trong tay cầm “Cổ đại” uy ngư, hắn dưới chân lão đảo, suýt nữa té ngã, cùng lúc đó, hắn giống như nghe thấy thanh âm chính mình học máu ba thăng.

“Hoàng huynh, người..... Người có biết hay không người cầm cái gì uy ngư?” Cao Thiên tâm đầu thanh âm đều run lên, hàn lục mẫu đơn, là từ Thiên Sơn tuyệt cảnh ôn tuyền dời qua, thế gian chỉ có ba gốc, kết quả còn sống như vậy chỉ có một gốc, hai ngày vừa mới nở hoa, hắn vốn định chờ hoa này đến thời kì cực thịnh, liền tiến xuống dưới cấp Cao Ca làm bổ thang uống, đối thân thể hắn nói vô cùng tốt, ai ngờ lúc này, đóa hoa vừa mới mở một nửa lại bị Cao Ca hái xuống dưới uy ngư.

“A, Thiên nhi, người đã đến rồi.” Mỗ cái yên vui ngu ngốc cao hứng đã chạy tới, lôi kéo Cao Thiên đi vào kia đầu ngư bên người, ủy khuất nói: “Người xem người xem, ta mất thật lớn sức lực ở ôn tuyền lấy cổ đại, chính là ngư thể nhưng cũng không chịu ăn, liền ngay cả trâu già nhất cũng không chịu ăn.”

Hắn chỉ vào ngư lên án: “Biết ta là trải qua nhiều gian nguy mới bảo hạ các người? Vì các người, ta đều tử một hồi, Thiên nhi ngay tại nơi này, hẳn có thể làm chứng.” Hắn kéo qua Cao Thiên, thực còn thật sự nhìn hắn, làm cho hắn vì chính mình làm chứng.

Cao Thiên trở mình xem thường, nghĩ thầm, rằng tính tình hoàng huynh lạc quan thật đúng là muốn chết, chẳng lẽ hắn không biết, sự kiện kia mỗi khi nhắc tới một lần, tâm lý của ta sẽ lưu một lần huyết sao? Bất quá nhìn đến Cao Ca chất phác còn ánh mắt thật sự, hắn vẫn là nhịn không được đầu hàng, mở ra tay, khụ hai tiếng, hắn gắng đạt tới trần định đối đầu ngư kia nói: “Đúng vậy, hoàng huynh vì các người, ăn rất nhiều đau khổ, hơn nữa đã chết một hồi.” Hắn nghĩ chính mình nhất định là điên rồi, thế nhưng thật sự đối một đầu ngư nói ra loại này.

Cao Ca thoát nhìn thập phần vừa lòng, quay đầu đi tiếp tục nói: “Cho nên nho nhỏ (tên đầu ngư), người hẳn là biết, chủ nhân ta là thiết tình đối tốt với các người, này khổ cổ đại thật sự rất được có phải hay không? Đến, người liền nhượng ta ít mặt mũi, ăn nó được không?”

Kia đầu ngư tên là nho nhỏ nghi hoặc nhìn Cao Thiên cùng Cao Ca liếc mắt một cái, lấy nó trí tuệ hữu hạn, thật sự không rõ hai cái ngu ngốc đối chính mình nói nói rốt cuộc đang làm cái gì? Bất quá có lẽ là bởi vì Cao Ca toái toái niệm làm cho nó thực phiền, có lẽ là nó thật sự phát giác này hàn lục mẫu đơn rất được, tóm lại, nó thoát nhìn rất cục có hưng trí, đích kêu một tiếng, ngư đầu liền hướng hàn lục mẫu đơn nhai.

Cao Thiên trái tim suýt nữa sợ tới mức chết, một phen đoạt quá hàn lục mẫu đơn, hắn dất giọng hát hô: “Hoa Ngữ, mau đưa đầu ngư này khiến khai, làm cho hắn đến nơi khác ăn cỏ, ta cấp cho hoàng huynh đi học.” Sau đó hắn lôi kéo Cao Ca đi vào bồn hoa ngồi xuống, chỉ hàn lục mẫu đơn hỏi: “Hoàng huynh, người có biết đây là cái gì không?”

“Cỏ dại.” Cao Ca thực ngoan thực thành thật thực còn thật sự trả lời.

Cao Thiên lại học máu xúc động: “Đây là hàn lục mẫu đơn, là danh phẩm sinh trưởng ở Thiên Sơn ôn tuyền bên cạnh khó có được, người bình thường nghĩ đến thượng một gốc cây, vạn kim khó cầu người hiểu chưa?”

“Nó..... Nó là mẫu đơn?” Cao Ca kêu sợ hãi, sau đó tả khán hữu khán, cuối cùng hấn gật gật đầu: “Ân, nếu đổi thành hồng nhật, là có bộ dáng mẫu đơn.” Nhưng là, hấn lập tức hoảng sợ nhìn phía Cao Thiên: “Thiên nhi, nó..... Nó thật sự chính là một đóa danh hoa đơn giản như vậy sao?” Trong ấn tượng Thiên nhi cùng Vân nhi cũng không thích hoa cỏ, nga, ông trời phù hộ, chỉ mong hấn đã đoán sai.

Cao Thiên liếc mắt một cái liền xem thấu ý tưởng Cao Ca, hấn mỉm cười, ngón tay vuốt phẳng khuôn mặt Cao Ca trơn mềm: “Hoàng huynh, người đôi khi thật sự thực thông minh, phi thường thông minh, đúng vậy, nó không đơn giản là một đóa danh hoa, nó vẫn là thuốc bổ cực kỳ trân quý, là ta tính toán làm cho người bổ thang, đáng tiếc, còn một nửa, khiến cho người hái xuống, bắt quá không quan hệ, tuy rằng hiệu quả có thể chuẩn bị chiết khấu (giảm 1 nửa), nhưng nó vẫn là so với cỏ linh chi càng thêm trân quý.”

Cao Ca lập tức nhảy dựng lên, thê thảm kêu lên: “Hoa Ngữ, tiểu cảnh, mau..... Mau đưa nho nhỏ khiên lại đây..... Nó..... Nó vừa mới đều bị ta nói động, đều..... Đều phải ăn đóa mẫu đơn này, ô ô ô..... Mau đưa nó..... A, không cần kéo ta đi, ô ô ô, ta không cần tái uống bổ thang, Thiên nhi..... Ta không cần ăn đóa hàn lục mẫu đơn này..... Ô ô ô, ta không cần uống bổ thang ăn thuốc bổ..... Ô ô ô..... Ngô.....”

Xa xa nho nhỏ giật giật cái lỗ tai, quay đầu lại nhìn hai người tư thế kì quái gắt gao ở một chỗ, lấy trí tuệ ngưu, nó thật là không thể giải thích bọn họ. Nó lắc đầu, vẫy vẫy cái đuôi, tiếp tục cúi đầu đi khăng trên mặt đất cỏ xanh tươi mới, sau đó phát ra thỏa mãn tiếng kêu thỏa mãn.

Ngày xuân diễm dương hạ đại trừ quốc hoàng cung, vô luận là người hay ngưu cũng đều thật hạnh phúc a

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-huynh>